

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΞΤ'
Αρ. $\frac{17}{296}$

1932

Το Πάθος του Χριστού
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ναλόνις Ιωάννης





ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΜΟΝΚ G. LEWIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Η φωνή του προκάλεσε το ίδιο αποτέλεσμα και σε μένα, αγαπημένη μου μητέρα. Μου μιλούσε με τόση γλυκύτητα, ώστε νόμιζα πως μ' αγαπάει σαν κόρη του...

Και η 'Αντωνία εξακολούθησε να εκθειάζει τα χαρίσματα του 'Αμβρόσιου, ως έβου άκουσε δυό ανασταναγμούς που την πληροφόρησαν πως η μητέρα της κοιμόταν. Τράβηξε σιγά τις κουρτίνες του κρεβατιού, ξαναγύρισε στο δωμάτιό της και πλάγιασε κι αυτή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII
Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΕΞΟΡΚΙΣΜΟΣ

Ο 'Αμβρόσιος ξαναγύρισε σε λίγο στο καλλί που με το πνεύμα του γεμάτο από τις πιο γοητευτικές εικόνες. Κανένας στο μοναστήρι δεν είχε αντίληψη την απουσία του και παύοντας θάρρος απ' αυτό, αποφάσισε να φτάσει ως το πέλος της περιπέτειας που παρουσιάζονταν μπροστά του.

Ευφελούμενος λοιπόν της αρώστικης δόνας 'Ελθίρας, δεν παρήλειπε να πηγαίνει καθημερινώς στο σπίτι της και να βλέπει έτσι την κόρη της. Στην αρχή προσπάθησε να γεννήσει μέσα στην καρδιά της νέας ένα φιλικό αίσθημα γι' αυτόν. Όταν όμως σε λίγο θεοκινήθηκε πως είχε κερδίσει τη φιλία της και την εκτίμησή της, πήρε περισσότερο θάρρος. 'Η αντίστροφή της 'Αντωνίας δεν του ενέπνευε πια τον ίδιο σεβασμό όπως ποτέ. Τού φάνταζε τώρα σαν ένα άκαδη χλωμό της, το οποίο ήθελε να της στερήσει για να το χαρή αυτός.

Με τη βαθιά του γνώση της γυναικείας καρδιάς, προσηγορούσε άργα προς το σκοπό του και δεν άφηνε κανένα τρόπο για να διαφύγει την καρδιά της φτωχής νέας. Με αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο. 'Η μεγάλη αντίστροφή της 'Αντωνίας την εμπόδιζε να μαντέψει τους δολιχείους σκοπούς του μοναχού και την προστάτευε έτσι απ' αυτούς...

Εντωμεταξύ, ο 'Αμβρόσιος ένωθηκε πως δεν ήταν πια κύριος του έαυτού του. Φοβόταν μήπως η Ματθίλδη μαντέψει το μυστικό του και, κινώντας στη ζήλεια της, τον προδοίσει. Έπειδή όμως εκείνη εξακολουθούσε να υπακούει το όλο το άδωο και του νεοφύτου Ροζάρου, χωρίς να δείχνει πως είχε αντίληψη τίποτε, ο μοναχός ήσυχασε γρήγορα και συνέχισε τις επισκέψεις του στο σπίτι της 'Αντωνίας άρρηστα.

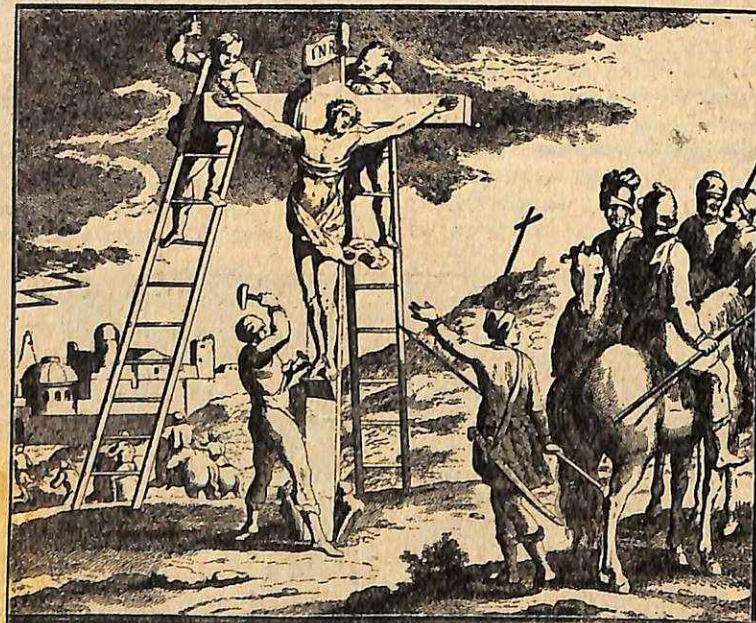
Σιγά-σιγά, η δόνα 'Ελθίρα άναγκάστηκε την βιγλία της. Οι σπασμοί και η άδυναμία την έλεγαν άρρωστη

παιά και η κόρη της είχε πάψει να τρέμει για το θάνατό της.

Μά ο 'Αμβρόσιος δεν έμεινε καθόλου ευχαριστημένος με την ανέλπιστη θεραπεία της, γιατί καταλάβαινε ότι η δόνα 'Ελθίρα, σαν έξυπνη γυναίκα που ήταν, δεν θ' άργουσε ν' αντιληφθεί ποιά καταχθόνιο σκοπό είχε το ενδιαφέρον του. Γι' αυτό αποφάσισε, πριν ακόμα η δόνα 'Ελθίρα γίνει καλά, να προσπαθήσει να κατακτήσει την κόρη της.

Μιά μέρα που βόηξε τη δόνα 'Ελθίρα σχεδόν έντελώς καλά, κατάλαβε ότι έπρεπε να φύγει γρήγορα απ' ότι συνήθιζε. Την αποχαίρετσε και βγήκε έξω απ' το δωμάτιό της, αλλά η βλέποντας την 'Αντωνία στην είσοδο του σπιτιού, τώμησε να την αναχτήρη.

Ο Ο Ο Ο ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΑΘΟΣ Ο Ο Ο Ο

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ
(Παλιά, σπάνια γκραβούρα)

Προχώρησε πράγματι ως αυτό και άνοιξε την πόρτα.

Η 'Αντωνία καθόταν σ' ένα σοφά, με την πλάτη γυρισμένη προς την πόρτα. Κοιτούσε στα χέρια της ένα βιβλίο και φαινόταν τόσο απορροσμένη από το διάβασμά του, ώστε δεν πρόσεξε την παρουσία του μοναχού στο δωμάτιο, πωρ άταν αυτός πήγε και κάθισε δίπλα της.

Στην αρχή αναπήδησε, μά, μόλις τον αναγνώρισε, του χαμογέλασε με γλυκύτητα. Έπειτα θέλησε να σηκωθεί και να τον πιάσει σ' ένα άλλο δωμάτιο πιο κατάλληλο για να κουβεντιάσουν, μά ο 'Αμβρόσιος πιάνοντας το χέρι της, την άντηλασε να μείνει εκεί που βρισκόταν.

Η νέα το δέχτηκε αυτό χωρίς

καμμία δυσκολία.

Τότε ο 'Αμβρόσιος πήρε απ' τα χέρια της το βιβλίο της, που ήταν η Βίβλος, κι άρχισε να κουβεντιάει μαζί της.

—Θαυμάζω, της είπε, την υϊκή σας σστοργή. Αυτό με κάνει να φαντάζομαι από τώρα τι θησαυρός θα είσθε γι' αυτόν που θ' αγαπήσετε μια μέρα... Μιά κόρη που αγαπάει τόσο τη μητέρα της δεν μπορεί παρά να λατρεύει και τον εκλεκτό της καρδιάς της...

—Αλήθεια, πέστε μου, γοητευτική μου κόρη, δεν συλλογίστηκες ποτέ σου την αγάπη;... Δημιούργησε το ρούγιο μου και η διέπεις σε μένα παρά ένα μεγαλύτερο αδελφό... 'Απάντησε μου λοιπόν με όλη σου την ειλικρίνεια...

—Με ρωτάτε αν έχω αγαπήσει;

στην ερώτησή του. Της μιλούσε και της έριχνε φλογισμένα βλέμματα, γεμάτα πάθος.

—Όχι!... Όχι!... της έλαγε, Είμαι πλασμένη για τον έρωτα. 'Αγαπάω, 'Αντωνία, και του χάου προσπαθείς να μου το κρύψης...

—Μά, πάτερ μου, με ξαφνιάζετε... Για ποιά αγάπη θέλετε να μου μιλήσετε;... Όπωσδήποτε αν αισθανόμην την αγάπη για την οποία μου μιλάτε, δεν θα σας ζητούσα ποτέ να σάς την αποκρύψω...

—Δεν σου συνέβη λοιπόν ποτέ να συναντήσεις έναν άνθρωπο και να σου φανεί πως τον ξέρεις από καιρό, μολοντί δεν τον έχεις ξαναδεί ποτέ σου, έναν άνθρωπο, του οποίου η έκφραση, η κινήσεις κι η φωνή να μιλήσουν άμέσως αλλόκοτα στην ψυχή σου;... 'Εναν άνθρωπο, που, μόλις τον βλέπεις, να κάνη την καρδιά σου ν' ανοίγεται ολόκληρη, του οποίου η παρουσία να σε γεμίσει ευτυχία και του οποίου η απουσία να σε κάνει να τον νοσταλγής;... Τέτοια αισθήματα είνε άγνωστα στην καρδιά σου;

—Ό! όχι!... του άπάντησε μ' αφέλεια η νέα. Τά έννοιασα όλ' αυτά από την πρώτη φορά που σάς είδα...

—Εμένα, 'Αντωνία, φώναζε ο μοναχός με το πρόσωπό του αναστατωμένο από μια ξαφνική συγκίνηση... Στάθηκε λοιπόν, 'Αντωνία, να σάς πνεύτω παρθένα αισθήματα.

Και, αρπάζοντας τα χέρια της, τα έφερε με παραφορά στα χείλη του. —Ναι, εξακολουθώ, με την ίδια πάντα αφέλεια η νέα. Από την ημέρα που σάς είδα, με κατακτίστηκε. Περμένα πάντα με αγωνία ν' άκούσω πόν ήχο της φωνής σας και όταν την άκουγα μου φαινόταν τόσο γλυκιά, τόσο αγαπητή, ώστε νόμιζα πως σάς έξεω από χρόνια, πως έχω δικαιώματα στη φιλία σας και στην εκτίμησή σας και πως μου όφειλεται την ποσότητα σας...

—Εκλιμνα όταν βρισκόσαστε μακριά μου κι' αναστέναζα μ' ανακούφιση όταν σάς ξανάβλεπα!...

—'Αντωνία! 'Αντωνία μου! 'Αγαπημένη μου!... αναστέναζε ο 'Αμβρόσιος, ενώ έσφιγγε τη νέα επάνω στο στήθος του. Είπε λοιπόν αυτό δυνατόν;... Μπορώ να πιστέψω σ' αυτό που άκούω, σ' αυτό που βλέπω; Ξαναπες μου, παιδί μου, κόρη μου...

Πες μου ακόμα μια φορά πως μ' αγαπάς, πως μ' αγαπάς με όλη την ψυχή σου, πως είσαι δική μου, αποκλειστική δική μου;

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

σείς!...

Άκούγοντας την άδωα αυτή εξομολόγησι, ο 'Αμβρόσιος δεν κρατήθηκε πια... Έσφιξε στην αγκαλιά του τη νέα, τρέμοντας συγκομοσ από έρωτα και φόβο. Κόλλησε τα φλογισμένα του χείλη στο στόμα της και της ρούφηξε την αναπνοή... Έπειτα, τρέμοντας από αποστροφή και φόβη, η 'Αντωνία έννοιωσε το χέρι του να λερώνει τους θησαυρούς του παρθενικού της στήθους.

—Πάτερ μου! Πάτερ μου! φώναξε. Άφήστε με για την αγάπη του Θεού!...

Η πρώτη της έκπληξης είχε περάσει τώρα και προσπαθούσε με όλες της τις δυνάμεις ν' αποσπαστεί από την αγκαλιά του 'Αμβρόσιου.

Μά το πάθος που συντάραζε σαν τρικυμία το μοναχό, τον είχε κάνει πια έναν τρελλό, ο οποίος, αψηφώντας πια κάθε κίνδυνο, δεν έννοιούσε ν' αφήσει με κανένα τρόπο το θύμα του...

Ξετραβλαμμένη απ' τον τρόμο της, αν και με την αδωότητα της δεν καταλάβαινε τί ακριβώς ήταν αυτό που φοβόταν, η 'Αντωνία εξακολουθούσε ν' άμυνεται. 'Οπτό-...

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

—Ό!... Ναι... Και επιπλέον, τη μαρτυρία του Θεού ότι είνε αληθινά αυτά που σάς λέω... 'Εκτός από τη μητέρα μου, κανένας άλλος σ' όν κόσμο δεν μ' είνε προσφιλές, όσο

μασκαρέψη. Προσποίθησε λοιπόν, πως δεν είχε αντίληψη τίποτε και, μιλώντας διάφορα πράγματα...

Ο 'Αμβρόσιος, καθησυχασμένος, άπ' τη γαλήνη της, άρχισε να συνέχευται, μά έπειδή η συζητήσι τους ήταν ψυχρή και άπνη, αποφάσισε να τη διακόψει και να φύγει. 'Η πληξίς που όμως ήταν μεγάλη, όταν άκουσε τότε την 'Ελθίρα να του λέη μ' ευγένεια, ότι, εφόσον αυτή είχε γίνει πια καλά, εύρισκε εγώιστικό εκ μέρος της το ν' άπασχολή τις ώρες του, τις οποίες μπορούσε να διαθέσει για το καλό των άλλων ανθρώπων... Τού εξέφρασε την ευγνωμοσύνη της και του έδωσε το χέρι της. Ο 'Αμβρόσιος ώστόσο κατάλαβε ότι δεν θα τον δαχόταν ποτέ πια στο σπίτι της.

Εν τούτοις δεν έννοιούσε να παραδεχθεί τον έαυτό του νικημένο κι' έτοιμαζόταν κάτω να πη, όταν ένα βλέμμα που του έριξε η 'Ελθίρα, έκανε την κουβέντα του να παγώσει στα χείλη του.

Έσφυε λοιπόν και ξαναγύρισε στο μοναστήρι με την καρδιά του πληγμένη από λύπη...

Την ώρα εκείνη, ίπλωσαν τον τρένο...

Ο 'Αμβρόσιος εξαπλώθηκε σε τ' ο κρεβάτι του, καταρώνοντας την ελαφρότητά του.

Ο φόβος του σκανδάλου που θα προκαλούσε η δόνα 'Ελθίρα αν τον άπεκάλυπτε, η απογοήτευσις, ο σπαρμαγμός της άνικανοποίητης επιθυμίας, όλ' αυτά τον είχαν βυθίσει σε μ' άπερίγραπτη άπόγνωσις...

Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του κι' άρχισε να διασχίζει με μεγάλα βήματα το δωμάτιο. 'Η μανία του έκαντιόν της δόνας 'Ελθίρας, η οποία είχε έμποδίσει τα σχέδιά του να πραγματοποιηθούν ήταν τόση, ώστε φώναζε δυνατά κι' ορκιζόταν πως θα την έδικιχηθ' κι' ότι η 'Αντωνία θα γινόταν δική του... Μην έχοντας πού άλλο να έσπαται, άρχισε να χτυπάει τους τοίχους με τις γροθιές του και να τραβάει και να βροχιζώνη τα μαλλιά του...

Έξαφνα ένας ελαφρύς χτύπος στην πόρτα τον έκανε ν' αντίληφθ' πως κάποιος απ' έξω είχε άκούσει τις θορυβώδεις αυτές έκδηλώσεις της μανίας του. Κατέβηκε μιά τρεσνάια προσπαθίνα για να συνέλθ' και άνοιξε. Ο Ροζάρου η μάλλον η Ματθίλδη παρουσιάστηκε μπροστά του.

Ήταν άκριβώς το πρόσωπο που την πρώτη φορά δεν ήθελε να ιδ'η στιγμή εκείνη. 'Ανίκανος ν' άποκρύψει τη δυσωσκειά του, τραβήχτηκε πίσω συνωφουμένος.

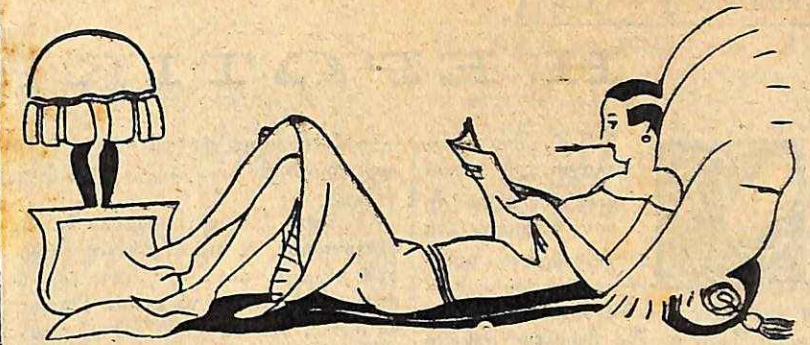
—Είμαι άπληστολμένος! φώναξε με τόνο σκληρό. Πηγαίνετε!...

(Άκολουθεί)

Τη στιγμή εκείνη, 'Ανίκανος ν' άποκρύψει τη δυσωσκειά του, τραβήχτηκε πίσω συνωφουμένος.

—Είμαι άπληστολμένος! φώναξε με τόνο σκληρό. Πηγαίνετε!...

(Άκολουθεί)



ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Η ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ

Στάς 'Αθήνας και στη Ρώμη. Περιέργες θρησκευτικές απαγορεύσεις. Τα έργια και η άκαλασία των Χλωρίων. Γιατί δεν παντρεύονται τον Μάιο. Μιά περίεργη δεισιδαιμονία. Πώς φανταζόντουσαν οι άρχαιοι τον Μάιο, κτλ. κτλ.

Ο Μάιος, ο καλός, έξοχτην μήνας της ανόίξεως και των λουλουδιών, υπήρξε κατά την αρχαιότητα άντικείμενο θρησκευτικής λατρείας. Το όνομά του όφειλεται στη θεά Μαία, τη μητέρα του Έρμου, στην οποία συνήθιζαν οι πρόγονοί μας να προσφέρουν έκείνη την εποχή θυσίες.

Αλλά και άλλες τελετές έγινοντο κατά τη διάρκεια του Μαΐου.

Έτσι, στάς 'Αθήνας, την πρώτη και τη δεύτερη ημέρα του μηνός, έτακούντο η γιορτές της θεάς Καλής και της Χλωρίδος. Είνε άγνωστο ποιά ακριβώς ήταν η πρώτη της οποίας το όνομα άπό άλλους αποδίδεται στην Κυβέλη ή στη Γη

και από άλλους στην 'Ηρα.

Παρόμοια συνήθεια επικρατούσε και στην αρχαία Ρώμη, όπου γινόνταν ειδική τελετή, στην οποία πρωτεύοντα όλο έπαιζαν η 'Εστιάδες. Τις ημέρες αυτές η γυναίκες έπρεπε να είνε πολύ έγκρατες και άπαγορευόταν στους άνδρες να έρχονται σε κάθε έπικουριανία μαζί τους. Έπίσης έβγαλαν έξω από το σπίτι κάθε άρσενικό ζώο και σκέπαζαν με πέπλο κάθε άνηλική ή εικόνα που παρίστανε άνδρικό πρόσωπο.

Τη δεύτερη ημέρα του Μαΐου έτελούντο στη Ρώμη τα Χλωρία, έορτή που συμβόλιζε τη διαδοχή του 'Απριλίου από τη Μαίο. 'Η τελετή αυτή γινότανε πη νύχτα, κάτω από το φως δάδων, στην όδο Πατομανία, όπου ύπνοιε και μεγάλοι ίπποδρόμοι. 'Η άκόλασια και η άσέβεια που βασιλευε όλη εκείνη τη νύχτα μεταξ' των έορταστών ήταν άπειροφανής.

Τη δεκάτη Μαΐου οι Ρωμαίοι την έίχαν άσχετο μ'ένν προς τιήν του 'Ασέως. Τη δεκάτη

Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)

Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)

Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)

Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)

Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)

Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)

στην 'Εστιάδες πηγαιναν κι' έβριγχαν στον Τύβερι τριάντα βουβάλια γερόντων, κατασκευασμένα από σκοίνο, κατά παλαιότητα συνήθεια βαρβαρικής καταγωγής.

Και όμως, παρ' όλο το πλήθος των έορτων που διηγόντουσαν αυτόν το μήνα, ο Μάιος έθεωρείτο άκατάλληλος για την τέλεση γάμων.

«Η παρθένας και η χήρες, λέγει κάπου ο 'Οβίδιος, άς προσφύγονται να μην άνάδουν αυτόν τον μήνα τις δάδες του 'Υμεναίου, γιατί θα μετατραπούν άμέσως σε επιμήδεις λαμπάδες».

Η δεισιδαιμονία αυτή όφειλόταν στις τελετές που έτελούντο το μήνα οργόη του ίδιου μηνός προς τιμήν των νεκρών και μεταδόθηκε άργότερα και στους Χριστιανούς, οι οποίοι ως γνωστόν, μέχρη σήμερα άποφεύγουν να παντρεύονται το Μάιο.

Οι άρχαιοι παρίσταναν το Μάιο ως έναν νέον άντρα, ντυμένον με πλατείη χλαμύδα, ο οποίος φορούσε στο κεφάλι του στεφάνι από λουλούδια και είχε στα πόδια του ένα παγώνι.

Για το Μάιο ύπάρχει ένα παλαιό ποίημα, γραμμένο στο άνωμετρο γλωσσικό ιδίωμα της εποχής του, απ' το οποίο άποσπούμε τους εξής στίχους: Τον Μάιον οι ποιηται καλοδοι ξαν (βουάλλη)

κι' άλλοι ποιητικώτερον τον λέγουν (χευσομάλλην).

Νά βλέπης, κοριτσάκι μου, γέρο τον (Μάϊον σου).

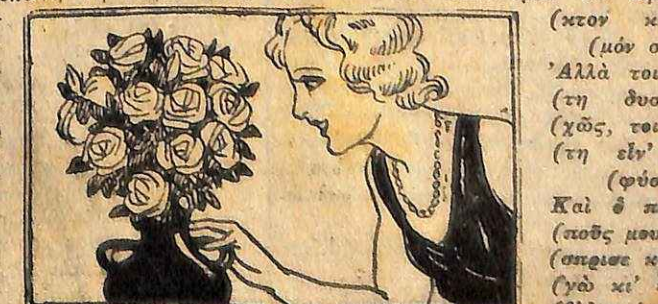
λυσίσαι και αισθάνομαι τον άφεν- (κτον καυ- (μόν σου. 'Αλλά τοιαύ- (τη δυστυ- (χώς, τοιαύ- (τη είν' η (φύσις! Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)

Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)

Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)

Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)

Και ο παπας (ποδς μου έσπερισε κι' εγώ κι' εσύ) (θ' άσπείρω)



ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ



ΤΗΝ ανατολική πλαγιά του αποτόμου λοφίσκου, ήταν χτισμένο ένα χαριτωμένο μικρό σπιτάκι, τοιχοχρωμένο από παντού με ανθισμένες μυγδαλιές... Μέσα σ' ένα δωμάτιο, γεμάτο έγκολλητικές μηχανές πουλιών, ένας νέος άντρας πλημμυροχόταν απ' τη μία μηχανή στην άλλη, παρακολουθώντας μ' ενδιαφέρον την εξέλιξη του μηχανικού κλωσώματος... Σε μία στιγμή σταμάτησε μπροστά στον ημεροδείχτη που κρεμόταν στον τοίχο και μουρμούρισε μοναχός του:

— Πώς περνάει, Θεέ μου, ο καιρός... Κοντεύουν να περάσουν δυο χρόνια από τότε που κλείστηκε αυτό το σπίτι... Ύστερα γύρισε προς το παράθυρο κι έριξε μια αδημονή ματιά στον ανοιχτά κλειστό ούρανο, όταν έβγαλε μια γυναίκα σιλουέττα, κοντά στο φράχτη του κήπου, του τράβηξε την προσοχή...

Ήταν μία χωριατοπούλα... Φορούσε στο χαριτωμένο κεφάλι της ένα μαύρο μάλλινο σκουφάκι σαν ιπερέ, ενώ τα ξανθά, κοντά μαλλιά της, άνοιχτα και μερδεμένα, ξεφύγαν από το σκουφάκι γύρω-γύρω κι' έπεσαν στους ώμους της... Δεν πρόλαβε να δη τιποτέ άλλο, γιατί μία φωνή, γλυκιά και παρακλητική φωνή, έφτασε σ' αυτήν...

— Καλημέρα σας, κύριε... Μήπως κατά τύχη έχετε ανάγκη από κανένα βοήθο; Με λένε Τζαίην...

— Θα χρειαστώ σε καμιά βδομάδα, δεσποινίς... Άλλα σκέπτομαι να προσλάβω στην υπηρεσία μου άνδρα...

— Τι κοίτα, Θεέ μου!... Καί τι θ' άπορίνη η άρρωστη μητέρα μου;

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, η κοπέλλα σκούπισε, γεμάτη θλίψη, ένα δάκρυ από το γόνατό της στο μάγουλό της...

— Ύστερα ψιθύρισε δειλά:

— Ξέρω από τη δουλειά σας, κύριε... Καί μες, πριν πεθάνει ο πατέρας, είχαμε πάντοτε από ένα κομμάτι στην αυλή μας, καθώς και δυο αγελάδες...

Ο νέος χαμογέλασε... Κότταζε με συμπάθεια την κοπέλλα και τη βοήκε πολύ δημοφιλώς κι' έλκυστική... Ένωπιον πώς η παρουσία της θάβιζε το θλιμμένο τόνο στη θλιμμένη μοναξιά του κι' αποφάσισε να της φανή χερίσιμος.

— Ξέρετε, δεσποινίς, δια ξεγάλασμα πολύ;

— Θα ξεγάλασμα κι' εγώ μαζί σας, όπως θέλετε...

— Τότε θα σας δοκιμάσω και αν μου κάνετε, θα σας κρατήσω... Έλα, τ' αβρί πρωί-πρωί, κατά την άνοιξη...

— Όσο για το μοναχικό σας, θα το κανονίσουμε αργότερα... Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, είπε η νέα... Είστε πολύ καλός...

Η φωνή της είχε τώρα την έκφραση

σι μιάς άπειρης εύγνωμοσύνης, κι' απομακρύνθηκε.

Ύστερα από μία βδομάδα στενής συνεργασίας, οι δυο νέοι είχαν γνωρίσει καλά κι' αυτό είχε συντελέσει ώστε να σέβεται και να εκτιμά εξαιρετικά ο ένας τον άλλον... Ήσαν τώρα και τα δνόματά τους: Τζαίην Λέντ, αυτή, Τόμ Καίη, αυτός...

Η καυμένη ή Τζαίην γινόταν έκαστο κομμάτι για να βοηθήσει τον Καίη στις δουλειές του πτηνοτροφείου...

Και σαν να μην έφτανε αυτό, μόλις της έμεναν δυο στιγμές ελεύθερες, έφαινε μια ματιά και στο διαρκώς ακατάστατο δωμάτιό του, καθώς και στην κουζίνα, ταχτοκιδωντας τα πάντα.

Ο καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

μια προσπάθεια για να συγκρατηθεί και να μη φιλήσει τον κυρτό κι' άσπρο σαν χιόνι τράχηλό της, της ψιθύρισε σ' αυτήν:

— Αφσέ τον, κοριτσάκι μου, τον Ζαχατοούτρα... Το βιβλίο αυτό εινε για την άθωα κι' άγνη καρδιά σου, κι' εινε η παγωνιά για τα φρεσκοανοιγμένα μπουμπούκια... Θα κάψω και θα μαράνη την όμορφη καρδούλα σου...

— Ένοια σας και προσέχω, κύριε Καίη... Παίονω απ' τον Ζαχατοούτρα του Νίτσε, κι' εινε σύμφωνο με τις συνθήκες που ζούμε και φιλοκοσινί-ζω, κι' εινε ανεπαρκές και φανταστικό... Μην ανησυχείτε...

Ο Καίη έτριψε τα μάτια του, θαμνοκρινόμενος... Ήταν σωστή αποκάλυψη κι' αυτόν, δσα άκουσε έκεινη τη στιγμή

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

ΤΟΥ EUSTACE AINSWORTH

αλλόπορτα και κάποιον κύριο με γυαλιά, ο οποίος, πλησιάζοντάς την, τη ρώτησε:

— Έδώ κάθεται η Αυτού Έκκλησι-πρότης ο λόρδος Βοϊνγκάμ, δεσποινίς; — Θα κάνετε λάθος ίσως, κύριε... Τό σπιτάκι αυτό εινε του κ. Τόμ Καίη.

— Αυτόν ζητούμε, δεσποινίς... Εινε γιούς του προχθές άποθανόντος λόρδου Βοϊνγκάμ—Καίη και μόνος κληρονόμος του... Ζούσε μακριά τον ύστερα από μία τρελή νεότη, αποκληρωμένος απ' τον πατέρα του κι' είχε πάρει το δεύτερο όνομα Καίη απ' τα δυο μαζί που άποτελούν τον τίτλο του... Είμαι ο δικηγόρος της οικογενείας του, δεσποινίς, και ήθελα ν' άνακοινώσω έπισήμως στην Έκκλησιπρότητα του, ότι ο πατέρας του έκλεισε τα μάτια του συγκυρώντας τον και με ήσυχνη την ψυχή για το μέλλον του γιού του... Παρακολούθησε ως την τελευταία στιγμή τις προσπάθειές του για να διορθωθεί, κι' εινε με χαρά...

Μα την ίδια στιγμή άκούστηκε η φωνή του Καίη, ο οποίος είχε μπει άπαρατηρητός στην αυλή και τα είχε άκούσει όλα, χωρίς να τον αντίληφθουν.

— Κύριε Γουντχάους... Σπαράζει η ψυχή μου για τον θάνατο του άγαπημένου πατέρα μου που, ειν' αλήθεια, τον πότισα με τόσα φαρμάκια... Μα μου φαίνεται πως λέτε μπροστά σε τρεις λόγια που μονάχα εγώ θάρρεπε να άκούσω...

Η Τζαίην με δακρυσιμένα μάτια, δεν μιλούσε... Έγενε μόνο στον κ. Γουντχάους να μιλήσει αυτός, κι' όσο μιλούσε ο δικηγόρος, τόσο ο νέος άνοιγε θρόναινα τα μάτια του απ' την έκκληση... Στο τέλος, δεν κρατήθηκε πια και φώναξε:

— Τώρα τα έξηγώ όλα, άγαπημένη μου... Γλυκειά μου μικρούλα... Θέλησε ο πατέρας μου να μου δώσει και τον πιο χαριτωμένο κι' άγνό σύντροφο για τη ζωή μου και σ' έστειλε εδώ έσένα... Πόσο τυφλός ήμουν τόσον καιρό!

— Όχι, χρυσέ μου Τόμ... Ίσα-ίσα, ξέρω ότι κι' αγαπώ με την καρδιά σου... Πριν πεθάνει ο δικός μου πατέρας, εύπορούσαμε... Είχε καλή σύνταξη... Ήταν άπόστολος στρατηγός και φίλος πολύ του μακαριτή του πατέρα σου... Όταν πέθανε, βρεθήκαμε σε στενοχωρίες... Πληρώσαμε με τη βοήθεια του λόρδου Βοϊνγκάμ όλα μας τα χρέη κι' άποτραβηχτήκαμε με τη μάμα στο γειτονικό αυτό χωριουδάκι...

— Όπως με συμπάθεισε πολύ, ρώτησε και μία που γειτόνευε με το σπιτάκι σου... Άρθα εδώ, σε είδα... μου άρεσε από τότε, άγαπημένη μου Τόμ, κι' έτσι έβγα συνένοχος στο σχέδιο του άγαπημένου μας πατέρα σου... Ο κ. Γουντχάους ήταν μάργος σε όλες τις συνουσίες μας...

— Έλα στην άγκαλιά μου, γλυκειά μου λατρεία... Ο κ. Γουντχάους θα εινε μάργος και στους γάμους μας... Μήχαν όλοι σε λίγο στο αυτοκίνητο και πήραν άδοταχώς το δρόμο που τους όδηγούσε στην ευτυχία...

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

καιρός περνούσε γοργά... Ο

BYZANTINA ANAGNΩΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η μητέρα της Κασσιανής παίρνοντας το λευκό χέρι της κόρης της μέσα στο δικό της, της είπα με τη σβυσμένη φωνή της:

— Άλλοίμονο, σε θέλω να κλαίς, κόρη μου... Ω, πόσο θα ύσπερξες κι' αυτή τη ζωή που διάλεξες μόνη σου... Έσύ ήσουν γεννημένη για να γίνης βασίλισσα κι' Αυτοκράτειρα κι' όχι να παρής ζωντανή μέσα σ' ένα μοναστήρι... Άπ' τον καιρό που έφυγες από κοντά μου, ή ήμερες μου περνούν θλιμμένες και πένθιμες. Και όμως, αν ήθελες εσύ, τα πράγματα θα ήσαν πολύ διαφορετικά...

— Μή μου μιλάς πια γι' αυτά, μητέρα, ψιθύρισε η Κασσιανή. Άν έβγαινα μοναχή, το έκανα αυτό για να εξιλεσθώ στο Θεό επειδή με θάμνωσε η ματαιότης των έγκοσμιών... Συνήλθα όμως εύτυχώς γρήγορα κι' έτσι δεν γκαρμίστηκε μέσα στην άδυσσο που έχασκε μπροστά μου. Τώρα όμως όλ' αυτά πέρασαν... Γιατί να τα ξαναθυμάστε...

— Δεν έχεις δική, παιδί μου, της απάντησε η άρρωστη. Οι άνθρωποι έρχονται στον κόσμο με τον προορισμό τους. Ο Θεός σ' έκανε ωραία, σε προέκρινε με εξαιρετικό πνεύμα, σου έδωσε όλα τα χαρίσματα που μπορεί να ζήλεις με γυναίκα... Άκουσε λοιπόν, κόρη μου, χωρίς να διασπαστηθής... Άμαρτήρες εναντίον του ίδιου του Θεού που σ' έπλασε έτσι, περιφρονώντας τα δώρα του και θάβοντας τα μέσα σ' ένα μοναστήρι... Η όμορφιά σου ήταν προωρισμένη για να λάμψη στον κόσμο... Γι' αυτό σου την έδωσε ο Θεός!

Η Κασσιανή άπόφυγε ν' άπαντήσει, μη θέλοντας να πικράνη τη μητέρα της. Πήρε μόνο το χέρι της μέσα στο δικό της και ψιθύρισε, φέρνοντας σε σά χαίλη της:

— Μητέρα μου!... Φτωχή μου μητέρα, σ' έκανα, αλήθεια, να ύσπερξες... Συγχώρεσε με όμως...

— Γιατί να σε συγχώρεω, κόρη μου... Άν ύσπερξω, ύσπερξω γιατί ύσπερξες εσύ... Ναι, το καταλαβαίνω πως ύσπερξες μέσα στο μοναστήρι, όπου φυλακίστηκες μόνη σου...

Η Κασσιανή με λόγια γλυκά και τρυφερά προσπάθησε να καθησυχάση τη μητέρα της, λέγοντάς της πως ήταν τώρα πιο εύτυχη απ' όποτε ήταν...

— Ξαναβρήκα κοντά στο Θεό τη γαλήνη της ψυχής μου, της είπε. Ζω εύτυχισμένα και ήσυχα στο μοναστήρι μου και χαμιά από τις τρικυμίες του μάταιου αυτού κόσμου δεν έρχεται να με ταραξεί στο καταφύγιό μου.

Η μητέρα της, άκούγοντάς την να μιλάει έτσι, κούνισε διαταχτικά το κεφάλι της και με φωνή σβυσμένη της είπα:

— Φοβάμαι πολύ μήπως σου συμβαίνει το αντίθετο, κόρη μου... Δεν άμφιβάλλω καθόλου για την άφοσίωσή σου προς το Θεό, αλλά είμαστε άνθρωποι άδύνατοι και δεν μπορούμε να κρατήσουμε ποτέ στην ψυχή μας τον πόνο που μας γεννάει η άμνηστια των όνειρων μας που διαλύθηκαν και των έλπίδων που γάθηκαν... Έγώ καταλαβαίνω καλά πως δεν θ' άργήσω ν' άφήσω αυτόν τον κόσμο...

Η ζωή μου εινε πια πολύ λίγη. Μετριέται σε ώρες... Μα εσύ είσαι πολύ νέα... Δεν είσαι καν γυναίκα ακόμα. Πώς θα ζήσης μια όλόκληρη ζωή μέσα στους πένθιμους τοίχους του μοναστηριού;... Ο Κασσιανή, άγαπημένη μου κόρη, γιατί κατέστρεφες τη ζωή σου;... Γιατί ποδοπάτησες τα λουλούδια της ωμορφιάς σου και της νεότητος σου;... Ω! πόσο δυστυχισμένη θα φύγω από τον κόσμο αυτό...

Και η άρρωστη άρχόντισσα άργισε να κλαίει με πικρία...

Τα δακρύα της έπεσαν επάνω στα μάγουλα της Κασσιανής, που την έβλεπε και είχε γείρει το κεφάλι της επάνω στον ώμο της...

Η νεαρή μοναχή τη χάρει και της ψιθύριζε με άπειρη άγάπη:

BYZANTINA ANAGNΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

λίγη. Μετριέται σε ώρες... Μα εσύ είσαι πολύ νέα... Δεν είσαι καν γυναίκα ακόμα. Πώς θα ζήσης μια όλόκληρη ζωή μέσα στους πένθιμους τοίχους του μοναστηριού;... Ο Κασσιανή, άγαπημένη μου κόρη, γιατί κατέστρεφες τη ζωή σου;... Γιατί ποδοπάτησες τα λουλούδια της ωμορφιάς σου και της νεότητος σου;... Ω! πόσο δυστυχισμένη θα φύγω από τον κόσμο αυτό...

Και η άρρωστη άρχόντισσα άργισε να κλαίει με πικρία...

Τα δακρύα της έπεσαν επάνω στα μάγουλα της Κασσιανής, που την έβλεπε και είχε γείρει το κεφάλι της επάνω στον ώμο της...

Η νεαρή μοναχή τη χάρει και της ψιθύριζε με άπειρη άγάπη:

— Μητέρα μου!... Φτωχή μου μητέρα, σ' έκανα, αλήθεια, να ύσπερξες... Συγχώρεσε με όμως...

— Γιατί να σε συγχώρεω, κόρη μου... Άν ύσπερξω, ύσπερξω γιατί ύσπερξες εσύ... Ναι, το καταλαβαίνω πως ύσπερξες μέσα στο μοναστήρι, όπου φυλακίστηκες μόνη σου...

Η Κασσιανή με λόγια γλυκά και τρυφερά προσπάθησε να καθησυχάση τη μητέρα της, λέγοντάς της πως ήταν τώρα πιο εύτυχη απ' όποτε ήταν...

— Ξαναβρήκα κοντά στο Θεό τη γαλήνη της ψυχής μου, της είπε. Ζω εύτυχισμένα και ήσυχα στο μοναστήρι μου και χαμιά από τις τρικυμίες του μάταιου αυτού κόσμου δεν έρχεται να με ταραξεί στο καταφύγιό μου.

Η μητέρα της, άκούγοντάς την να μιλάει έτσι, κούνισε διαταχτικά το κεφάλι της και με φωνή σβυσμένη της είπα:

— Φοβάμαι πολύ μήπως σου συμβαίνει το αντίθετο, κόρη μου... Δεν άμφιβάλλω καθόλου για την άφοσίωσή σου προς το Θεό, αλλά είμαστε άνθρωποι άδύνατοι και δεν μπορούμε να κρατήσουμε ποτέ στην ψυχή μας τον πόνο που μας γεννάει η άμνηστια των όνειρων μας που διαλύθηκαν και των έλπίδων που γάθηκαν... Έγώ καταλαβαίνω καλά πως δεν θ' άργήσω ν' άφήσω αυτόν τον κόσμο...

Η ζωή μου εινε πια πολύ λίγη. Μετριέται σε ώρες... Μα εσύ είσαι πολύ νέα... Δεν είσαι καν γυναίκα ακόμα. Πώς θα ζήσης μια όλόκληρη ζωή μέσα στους πένθιμους τοίχους του μοναστηριού;... Ο Κασσιανή, άγαπημένη μου κόρη, γιατί κατέστρεφες τη ζωή σου;... Γιατί ποδοπάτησες τα λουλούδια της ωμορφιάς σου και της νεότητος σου;... Ω! πόσο δυστυχισμένη θα φύγω από τον κόσμο αυτό...

Και η άρρωστη άρχόντισσα άργισε να κλαίει με πικρία...

Τα δακρύα της έπεσαν επάνω στα μάγουλα της Κασσιανής, που την έβλεπε και είχε γείρει το κεφάλι της επάνω στον ώμο της...

Η νεαρή μοναχή τη χάρει και της ψιθύριζε με άπειρη άγάπη:

BYZANTINES EIKONES

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

λίγη. Μετριέται σε ώρες... Μα εσύ είσαι πολύ νέα... Δεν είσαι καν γυναίκα ακόμα. Πώς θα ζήσης μια όλόκληρη ζωή μέσα στους πένθιμους τοίχους του μοναστηριού;... Ο Κασσιανή, άγαπημένη μου κόρη, γιατί κατέστρεφες τη ζωή σου;... Γιατί ποδοπάτησες τα λουλούδια της ωμορφιάς σου και της νεότητος σου;... Ω! πόσο δυστυχισμένη θα φύγω από τον κόσμο αυτό...

Και η άρρωστη άρχόντισσα άργισε να κλαίει με πικρία...

Τα δακρύα της έπεσαν επάνω στα μάγουλα της Κασσιανής, που την έβλεπε και είχε γείρει το κεφάλι της επάνω στον ώμο της...

Η νεαρή μοναχή τη χάρει και της ψιθύριζε με άπειρη άγάπη:

— Μητέρα μου!... Φτωχή μου μητέρα, σ' έκανα, αλήθεια, να ύσπερξες... Συγχώρεσε με όμως...

— Γιατί να σε συγχώρεω, κόρη μου... Άν ύσπερξω, ύσπερξω γιατί ύσπερξες εσύ... Ναι, το καταλαβαίνω πως ύσπερξες μέσα στο μοναστήρι, όπου φυλακίστηκες μόνη σου...

Η Κασσιανή με λόγια γλυκά και τρυφερά προσπάθησε να καθησυχάση τη μητέρα της, λέγοντάς της πως ήταν τώρα πιο εύτυχη απ' όποτε ήταν...

— Ξαναβρήκα κοντά στο Θεό τη γαλήνη της ψυχής μου, της είπε. Ζω εύτυχισμένα και ήσυχα στο μοναστήρι μου και χαμιά από τις τρικυμίες του μάταιου αυτού κόσμου δεν έρχεται να με ταραξεί στο καταφύγιό μου.

Η μητέρα της, άκούγοντάς την να μιλάει έτσι, κούνισε διαταχτικά το κεφάλι της και με φωνή σβυσμένη της είπα:

— Φοβάμαι πολύ μήπως σου συμβαίνει το αντίθετο, κόρη μου... Δεν άμφιβάλλω καθόλου για την άφοσίωσή σου προς το Θεό, αλλά είμαστε άνθρωποι άδύνατοι και δεν μπορούμε να κρατήσουμε ποτέ στην ψυχή μας τον πόνο που μας γεννάει η άμνηστια των όνειρων μας που διαλύθηκαν και των έλπίδων που γάθηκαν... Έγώ καταλαβαίνω καλά πως δεν θ' άργήσω ν' άφήσω αυτόν τον κόσμο...

Η ζωή μου εινε πια πολύ λίγη. Μετριέται σε ώρες... Μα εσύ είσαι πολύ νέα... Δεν είσαι καν γυναίκα ακόμα. Πώς θα ζήσης μια όλόκληρη ζωή μέσα στους πένθιμους τοίχους του μοναστηριού;... Ο Κασσιανή, άγαπημένη μου κόρη, γιατί κατέστρεφες τη ζωή σου;... Γιατί ποδοπάτησες τα λουλούδια της ωμορφιάς σου και της νεότητος σου;... Ω! πόσο δυστυχισμένη θα φύγω από τον κόσμο αυτό...

Και η άρρωστη άρχόντισσα άργισε να κλαίει με πικρία...

Τα δακρύα της έπεσαν επάνω στα μάγουλα της Κασσιανής, που την έβλεπε και είχε γείρει το κεφάλι της επάνω στον ώμο της...

Η νεαρή μοναχή τη χάρει και της ψιθύριζε με άπειρη άγάπη:

BYZANTINES

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΤΖΕΝΣΙ

(Μια αληθινή ιστορία αίματος, έρωτος και μίσους)

Σ' Ε' μια άρχαία στοά της Ρώμης, σώζεται ακόμα μια εικόνα χαμωμένη από τον όνομαστό καλλιτέχνη της 'Αναγεννήσεως Γκούιντο Ρένι. 'Η εικόνα αυτή παριστάνει μια ωραία νέα έγκλειστη περίπου

χρονών. 'Η οποία οδηγείται στο ικρίωμα, όπου την περιμένει ο δήμιος με το άπαιστο τσεκούρι του.

Στους ώμους της έχει ριγμένο ένα λευκό πέπλο και τα μαλλιά της μαύρα, τα σκεδόν παιδικά, έχουν μια έκθαρση αφάνταστα πονεμένη.

Παύλως ήταν η νέα αυτή κοπέλλα που δοχία τέτοιο τραγικό πέπλο. Και για ποιο λόγο οδηγήθηκε στον τύπο του μαρτυρίου και του εξευτελισμού; Αλλά ακριβώς θα διηγηθούμε σήμερα, παίρνοντας όλες τις σχετικές πληροφορίες από ένα κείμενο μεσαιωνικό.

Ο πατέρας της νέας ονομαζόταν Φραγκίσκος Τζένσι και είχε γεννηθεί στη Ρώμη κατά το έτος 1527. 'Η οικογένειά του ήταν μία από τις παλαιότερες και ισχυρότερες της 'Ιταλίας και άριστους μεταξύ των μελών της έναν ύπατο, ο οποίος λόγω των συνεχών παρεκτροπών του, συνελήφθη και αποκεφαλίστηκε κατόπιν διαταγήν του Αυτοκράτορος της Ρώμης.

Οι Τζένσι διακρίνοντο ανέκαθεν για τη θρασύτητα, την ανδρεία και την αυταρχικότητά τους. 'Ενας μάλιστα από αυτούς το είχε περατώσει σε τέτοιο σημείο, ώστε ανάγκασε τον Πάπα να τον άρραξει...

'Επειδή όμως δεν μπορούσε ν' άρειθ, τον άρραξαν του, μια Χριστουγεννιάτικη νύχτα, την ώρα της λειτουργίας του μεσονυχτίου, μπήκε στο ναό της 'Αγίας Μαρίας, όπου λειτουργούσε ο Πάπας, προχώρησε ως το βωμό, όπου βρισκόταν ο Πάπας, και τον άρραξε με το σπαθί του και άρραξε τον άρχηγό της εκκλησίας απ' τα γενέλια. Κατόπιν, χωρίς να φοβηθεί η να διατάξη καθόλου, τράβηξε την αλυσίδα του από το κατόπι του Πάπα και τον άρραξε με το σπαθί του και άρραξε τον άρχηγό της εκκλησίας απ' τα γενέλια. Κατόπιν, χωρίς να φοβηθεί η να διατάξη καθόλου, τράβηξε την αλυσίδα του από το κατόπι του Πάπα και τον άρραξε με το σπαθί του και άρραξε τον άρχηγό της εκκλησίας απ' τα γενέλια.

Ο Φραγκίσκος Τζένσι, ο πατέρας της ήρωίδος της ιστορίας μας, ήταν γιος του θραυροφύλακα του Πάπα Παύλου Ε', και είχε κληρονομήσει απ' τον πατέρα του πενήτα χιλιάδες λίβρες σιδήρου. 'Η περιουσία αυτή ήταν τεραστιά για την εποχή εκείνη και τον έδινε άμεσο ως έναν από τους ισχυρότερους και πλουσιωτέρους ευγενείς της Ρώμης.

Ο Φραγκίσκος είχε φιλό ανύστημα, ήταν ισχυρός και δυνατός και αγαπούσε για την ανδρεία και την γενναίότητα του. 'Η οποία γινόταν συχνά επικίνδυνη. 'Αστατος στις σχέσεις και άβυσσος στις επιθυμίες του, περνούσε μια ζωή άσχημη και περιπετειώδη, άπονηλίζοντας τον περισσότερο καιρό από τη Ρώμη και καταδιώκοντας πολλές ληστείες που έλυγίζονταν την ύπαιθρο γύρω.

Τέτοιες ήταν οι άσχημες της οικογένειάς των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Εν τούτοις, όσο περνούσε ο καιρός, ο Φραγκίσκος χειροτερεύει και γίνεται πιο ανυπόφορος. Δεν παύει να πειράζει ποτέ του στην εκκλησία, προς κοινό σκάνδαλο των συμπολιτών του, και διακρίνεται επιδεικτικά ότι δεν έπίστευε στο Θεό. 'Επί πλέον, άκόρεστος όπως ήταν στις ήδονες, καλούσε ταχυτικά έταίρους στο σπίτι του και έπιδιδόταν μαζί τους σε άφάνταστα όργια, τα οποία υποχρεωτικώς παρακολουθούσαν η δυστυχισμένης των Τζένσι, ο οποίος σε ηλικία 40 χρονών έχασε τη γυναίκα του και έμεινε με τα έφτά παιδιά που είχε αποκτήσει μαζί της. 'Επειδή όμως δεν άνεχόνταν τη χηρεία, ζήτησε σε γάμο και ξαναπαντρεύτηκε τη Λουκρητία Πατρώνι, μία από τις πιο όνομαστες καλλονές της Ρώμης.

Οι δύο νέοι, αφού έμειναν άπένταροι και καταχρεωμένοι, αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τα πανεπιστημιακά θρανία και γύρισαν στη Ρώμη... πεζοπορώντας και ζητιανεύοντας στο δρόμο.

'Αλλά μόλις έφτασαν στο σπίτι τους βρήκαν τέτοια υποδοχή εκ μερών του διεφθαρμένου πατέρα τους, ώστε άπελπιστήκαν απ' αυτόν και άπάνω στην άπελπισία τους κατέφυγαν στον Πάπα.

Ο Πάπας, άκούγοντας τις περιπέτειες και τα δεινά τους, συγκινήθηκε πραγματικά από τη θλίψη και τήν άσπασία τους και ύποσχέθηκε να έπέμβη κοντά στον σκληρόκαρδο πατέρα τους. Το άποτέλεσμα της έπαισθάνσεώς του αυτής ήταν ότι ο Φραγκίσκος Τζένσι υποχρεώθηκε να πα-

μείνει περισσότερο και πάλι να κατόρθωσε να άποσπάσει την κόρη από τα χέρια του χυδαίου οικοδεσπότη και να την παντρεύει ν' έναν άγενή, όνόματι Κάρολο Γαβριήλ. Προηγουμένως ύποσχέσεως τον Τζένσι να δώσει στη θυγατέρα του προίκα άνάλογη με τη μεγάλη του περιουσία.

Ο Φραγκίσκος, διαπραγματευμένος από την έπιθυμία αυτής ύποχέσεως και θέλοντας ν' άποφύγη την ποικιλοδότηση της μικρότερης θυγατέρας του—της ωραίας Βεατρίκης—την έκλεισε μέσα στο σπίτι του σαν σκλάβο. Της άπαγόρευσε κάθε επικοινωνία μαζί με τους άλλους ανθρώπους και για να της έμποδίστη κάθε κίνηση και συνένωση με τον έξω κόσμο, τη φιλάκισε στο δωμάτιό της, όπου της πήγαινε ο ίδιος το φαί της, άπαγορεύοντας σε όλους άστυρά την έσοδο.

'Εκείνη την εποχή η Βεατρίκη ήταν δεκάτρη χρονών και θριαυόταν άπάνω σ' όλη την άνοη και την άκη της. 'Εννοούσε λοιπόν να ζήνουν οι πρώτοι πόθοι στην καρδιά της και να εξαπλώνονται άκόμα περισσότερο με τους περιουσιακούς που της έπέβαλλε ο τυραννικός πατέρας της.

Μία μέρα έτυχε να ιδεί μέσα στο πατρικό της σπίτι έναν ευγενή επισκεπτή τους, τον εύπατρίδη Γκουέρα. 'Ο Ρωμαίος αυτός ευγενής ήταν νέος και ωραίος και προσελήκυσε από την πρώτη στιγμή τη ζωηρή συμπάθεια της νέας αλκυμιάτου.

Ο έρωτας που αίσθανθηκε η Βεατρίκη για τον συμπαθητικό ξένο του πατέρα της ήταν τόσο μεγάλος και τόσο θερμός, ώστε την έφερε στην άπόφαση να τον ικανοποιήσει όπωσδήποτε, γκαρμίζοντας όλα τα έμπόδια που ήταν στήριγμα στο δρόμο της.

Συνεννοήθηκε λοιπόν με τη μητέρα της, η οποία ήταν, όπως είδαμε, άμνηστική της, και άποφάσισαν να πάντα μαζί τον φίλαργγο, τον ανήθικο και άκαρδο πατέρα και σύζυγο, σκοτώνοντάς τον.

'Επειδή όμως δεν μπορούσαν μόνες των η δύο γυναίκες να φέρουν εις πέρας το πολυπρό στέδιο τους, άπέστηκαν να τον άναγκάσουν και στον που έπικρύψε από τους γιους του Τζένσι, και να του ζητήσουν τη συνδρομή του.

Ο 'Ιάκωβος, άν και ήταν παντρεμένος και πατέρας έξι παιδιών, βρισκόταν σε άπελπιστική φτώχεια, γιατί

λοιπόν να τους φέρνεται τυραννικά, να τις εκδιώξη με κάθε τρόπο και να τις άναγκάσει να λαβαίνουν μέρος στα νυχτερινά όργια της συμποσίας μαζί με γυναίκες έλαφρών ήθους.

Επ' αυτούς, η μαλακή κέρση του, μη μπορώντας να άναγκάσει τον γάμο, έγραψε στον Πάπα ένα γράμμα, μέσα στο οποίο του έζήτησε την κατόπιν του πατέρα της και την τραγική θεία των οίκων του. Στο τέλος τον άναγκάσθηκε να την άποσπάσει από την κόλαση του πατρικού σπιτιού.

Ο Πάπας έμεσολάβησε και πάλι κατόρθωσε να άποσπάσει την κόρη από τα χέρια του χυδαίου οικοδεσπότη και να την παντρεύει ν' έναν άγενή, όνόματι Κάρολο Γαβριήλ. Προηγουμένως ύποσχέσεως τον Τζένσι να δώσει στη θυγατέρα του προίκα άνάλογη με τη μεγάλη του περιουσία.

Ο Φραγκίσκος, διαπραγματευμένος από την έπιθυμία αυτής ύποχέσεως και θέλοντας ν' άποφύγη την ποικιλοδότηση της μικρότερης θυγατέρας του—της ωραίας Βεατρίκης—την έκλεισε μέσα στο σπίτι του σαν σκλάβο. Της άπαγόρευσε κάθε επικοινωνία μαζί με τους άλλους ανθρώπους και για να της έμποδίστη κάθε κίνηση και συνένωση με τον έξω κόσμο, τη φιλάκισε στο δωμάτιό της, όπου της πήγαινε ο ίδιος το φαί της, άπαγορεύοντας σε όλους άστυρά την έσοδο.

'Εκείνη την εποχή η Βεατρίκη ήταν δεκάτρη χρονών και θριαυόταν άπάνω σ' όλη την άνοη και την άκη της. 'Εννοούσε λοιπόν να ζήνουν οι πρώτοι πόθοι στην καρδιά της και να εξαπλώνονται άκόμα περισσότερο με τους περιουσιακούς που της έπέβαλλε ο τυραννικός πατέρας της.

Μία μέρα έτυχε να ιδεί μέσα στο πατρικό της σπίτι έναν ευγενή επισκεπτή τους, τον εύπατρίδη Γκουέρα. 'Ο Ρωμαίος αυτός ευγενής ήταν νέος και ωραίος και προσελήκυσε από την πρώτη στιγμή τη ζωηρή συμπάθεια της νέας αλκυμιάτου.

Ο έρωτας που αίσθανθηκε η Βεατρίκη για τον συμπαθητικό ξένο του πατέρα της ήταν τόσο μεγάλος και τόσο θερμός, ώστε την έφερε στην άπόφαση να τον ικανοποιήσει όπωσδήποτε, γκαρμίζοντας όλα τα έμπόδια που ήταν στήριγμα στο δρόμο της.

Συνεννοήθηκε λοιπόν με τη μητέρα της, η οποία ήταν, όπως είδαμε, άμνηστική της, και άποφάσισαν να πάντα μαζί τον φίλαργγο, τον ανήθικο και άκαρδο πατέρα και σύζυγο, σκοτώνοντάς τον.

'Επειδή όμως δεν μπορούσαν μόνες των η δύο γυναίκες να φέρουν εις πέρας το πολυπρό στέδιο τους, άπέστηκαν να τον άναγκάσουν και στον που έπικρύψε από τους γιους του Τζένσι, και να του ζητήσουν τη συνδρομή του.

Ο 'Ιάκωβος, άν και ήταν παντρεμένος και πατέρας έξι παιδιών, βρισκόταν σε άπελπιστική φτώχεια, γιατί

λοιπόν να τους φέρνεται τυραννικά, να τις εκδιώξη με κάθε τρόπο και να τις άναγκάσει να λαβαίνουν μέρος στα νυχτερινά όργια της συμποσίας μαζί με γυναίκες έλαφρών ήθους.

Επ' αυτούς, η μαλακή κέρση του, μη μπορώντας να άναγκάσει τον γάμο, έγραψε στον Πάπα ένα γράμμα, μέσα στο οποίο του έζήτησε την κατόπιν του πατέρα της και την τραγική θεία των οίκων του. Στο τέλος τον άναγκάσθηκε να την άποσπάσει από την κόλαση του πατρικού σπιτιού.

Ο Πάπας έμεσολάβησε και πάλι κατόρθωσε να άποσπάσει την κόρη από τα χέρια του χυδαίου οικοδεσπότη και να την παντρεύει ν' έναν άγενή, όνόματι Κάρολο Γαβριήλ. Προηγουμένως ύποσχέσεως τον Τζένσι να δώσει στη θυγατέρα του προίκα άνάλογη με τη μεγάλη του περιουσία.

Ο Φραγκίσκος, διαπραγματευμένος από την έπιθυμία αυτής ύποχέσεως και θέλοντας ν' άποφύγη την ποικιλοδότηση της μικρότερης θυγατέρας του—της ωραίας Βεατρίκης—την έκλεισε μέσα στο σπίτι του σαν σκλάβο. Της άπαγόρευσε κάθε επικοινωνία μαζί με τους άλλους ανθρώπους και για να της έμποδίστη κάθε κίνηση και συνένωση με τον έξω κόσμο, τη φιλάκισε στο δωμάτιό της, όπου της πήγαινε ο ίδιος το φαί της, άπαγορεύοντας σε όλους άστυρά την έσοδο.

'Εκείνη την εποχή η Βεατρίκη ήταν δεκάτρη χρονών και θριαυόταν άπάνω σ' όλη την άνοη και την άκη της. 'Εννοούσε λοιπόν να ζήνουν οι πρώτοι πόθοι στην καρδιά της και να εξαπλώνονται άκόμα περισσότερο με τους περιουσιακούς που της έπέβαλλε ο τυραννικός πατέρας της.

Μία μέρα έτυχε να ιδεί μέσα στο πατρικό της σπίτι έναν ευγενή επισκεπτή τους, τον εύπατρίδη Γκουέρα. 'Ο Ρωμαίος αυτός ευγενής ήταν νέος και ωραίος και προσελήκυσε από την πρώτη στιγμή τη ζωηρή συμπάθεια της νέας αλκυμιάτου.

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΚΥ, 32 έτων
ΕΛΝΤΑ, 35 έτων.

(Σ' ένα κομψό σαλόνι κάθεται μόνη η "Ελντα και διαβάζει. "Εξαφνα μπαίνει ο Γκύ).

ΓΚΥ. — Καλησπέρα σας, κυρία "Ελντα.

ΕΛΝΤΑ. — Καλησπέρα σας, κύριε Γκύ.

ΓΚΥ. — Πώς είστε;

ΕΛΝΤΑ. — Πολύ καλά. Κι' εσείς; ΓΚΥ, (κάθεται κοντά της). — Έγώ...

ΕΛΝΤΑ. — Σας παρακαλώ, κύριε Γκύ... Άρπστε τα πιά αυτά. Λοιπόν, τί άλλα νέα; Πώς πάνε τα πολιτικά;

ΓΚΥ. — Τα πολιτικά; Φαίνεται ότι η Κυβέρνησις θα παρατηρή. Έγώ όμως δεν θα παρατηρήω ποτέ από τις έλπίδες μου...

ΕΛΝΤΑ. — Μά, κύριε Γκύ... Σας παρακαλώ... Και η οικονομική κρίσις; Πώς πηγαίνει;

ΓΚΥ. — "Ελντα... "Οι αυτά μπορείτε να τα μάθετε απ' τις εφημερίδες. Άρπστε με να σας μιλήσω για την κρίσις της καρδιάς μου. Μου έχετε άπαγορεύσει βέβαια να σας μιλάω για την αγάπη μου. Μά δεν μπορώ, δεν μπορώ να μι' σας πω ότι σας αγαπώ, αφού σας αγαπώ.

ΕΛΝΤΑ. — Κι' εγώ σας λέω ότι δεν θα δεχτώ ποτέ να γίνω γυναίκα σας...

ΓΚΥ. — Μά γιατί, "Ελντα, γιατί; ΕΛΝΤΑ. — Σας είπα χίλιες φορές γιατί... Δεν εινε σωστό, εσείς ένας νέος, να πάρετε μια γριά σαν μένα.

ΓΚΥ. — Γρηά!... Χά, χά, χά!... Γρηά!... Γρηά γιατί είστε δύο μόνο χρόνια μεγαλύτερή μου;

ΕΛΝΤΑ. — Δεν εινε μόνο αυτό. Δεν σας αγαπώ καθόλου...

ΓΚΥ. — Και όμως... Κάτι μου λέει πως μ' αγαπάτε. Μου το λένε τα μάτια σας...

ΕΛΝΤΑ, (χαμηλώνοντας τα μάτια της). — Τα μάτια μου λένε ψέμματα.

τί ο πατέρας του δεν του έδινε κανένα βοήθημα. Γι' αυτό άκουσε μ' ευχαρίστηση την άνακοίνωση των δύο γυναικών και ύποσχέθηκε να τους βοηθήσει στο έργο τους, στο οποίο να είχαν και την ύποσθηή: του άγαπημένου της Βεατρίκης Γκουέρα.

'Επειδή το καλοκαίρι ο Φραγκίσκος Τζένσι σκόπευε να πάη στ' προύριο της Περίλλας, που βρισκόταν στο βασιλείο της Νεαπόλεως, οι συνωμότες άποφάσισαν να τον δολοφονήσουν στο δρόμο.

Για να βγάλουν κάθε ύποψια από πάνω τους, σκέφτηκαν να καπαρώσουν σε... έπαγγελματίες δολοφόνους, απ' αυτούς που άφρονούσαν τότε στην 'Ιταλία και ήταν πρόθυμοι άπέναντι ώριμμένης άμοιβής να στείλουν όποιονδήποτε στην άλλον κόσμο.

'Ετσι λοιπόν βρήθηκαν εύκολα δύο κακούργοι, άποφασισμένοι να ξεκάνουν το γέρο άρχοντα. Ο Μάρτιος και ο 'Ολμπριος, οι οποίοι μάλιστα έμειναν στον Τζένσι γιατί τους είχε ξεγελάσει κάποτε στις συναλλαγές του.

Στο έρχόμενο φύλλο θα διηγηθούμε τη δολοφονία του Φραγκίσκου Τζένσι και τα προεργά επεκλούθα για τους δράστες της και ιδίως τη δυστυχισμένη Βεατρίκη.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ Μ. HARRIET



τα... Μόνο τα χείλη μου λένε την αλήθεια.

ΓΚΥ. — Πόσο θα ήθελα να συνέβαινε το αντίθετο!...

ΕΛΝΤΑ. — Σας το είπα χίλιες φορές, Γκύ. Δεν πρέπει εσείς να πάρετε μένα, μια χήρα με μέτρια περιουσία. Πρέπει να πάρετε μια όμορφη νέα, με πολλή προίκα.

ΓΚΥ. — Δεν μ' ενδιαφέρουν όλες ή νέες και ωραίες κόρες με όλες τις προίκες τους. Έγώ δεν ενδιαφερόμαι παρά μόνο για σάς. Έγώ δεν αγαπώ παρά μόνο εσάς... Σας αγαπώ και καταλαβαίνω ότι θα σάς αγαπώ αινώντισ.

ΕΛΝΤΑ, (χαμηλώνοντας τα μάτια της). — Έγώ όμως δεν σας αγαπώ και δεν θα σας αγαπήσω ποτέ. Και τη στιγμή που εγώ δεν σας αγαπώ, δεν πρέπει κι' εσείς να θυσιάσετε το μέλλον σας για μένα. Για συλλογιστείτε λίγο... Έχετε τόση ζωή μπροστά σας.

ΓΚΥ. — Τόση ζωή! Πού ξέρουμε...

ΕΛΝΤΑ. — Κι' εγώ σας λέω ότι δεν θα δεχτώ ποτέ να γίνω γυναίκα σας...

ΓΚΥ. — Μά γιατί, "Ελντα, γιατί; ΕΛΝΤΑ. — Σας είπα χίλιες φορές γιατί... Δεν εινε σωστό, εσείς ένας νέος, να πάρετε μια γριά σαν μένα.

ΓΚΥ. — Γρηά!... Χά, χά, χά!... Γρηά!... Γρηά γιατί είστε δύο μόνο χρόνια μεγαλύτερή μου;

ΕΛΝΤΑ. — Δεν εινε μόνο αυτό. Δεν σας αγαπώ καθόλου...

ΓΚΥ. — Και όμως... Κάτι μου λέει πως μ' αγαπάτε. Μου το λένε τα μάτια σας...

ΕΛΝΤΑ, (χαμηλώνοντας τα μάτια της). — Τα μάτια μου λένε ψέμματα.

ΕΛΝΤΑ. — Σας είπα χίλιες φορές γιατί... Δεν εινε σωστό, εσείς ένας νέος, να πάρετε μια γριά σαν μένα.

ΓΚΥ. — Γρηά!... Χά, χά, χά!... Γρηά!... Γρηά γιατί είστε δύο μόνο χρόνια μεγαλύτερή μου;

ΕΛΝΤΑ. — Δεν εινε μόνο αυτό. Δεν σας αγαπώ καθόλου...

ΓΚΥ. — Και όμως... Κάτι μου λέει πως μ' αγαπάτε. Μου το λένε τα μάτια σας...

ΕΛΝΤΑ, (χαμηλώνοντας τα μάτια της). — Τα μάτια μου λένε ψέμματα.

ΕΛΝΤΑ. — Σας είπα χίλιες φορές γιατί... Δεν εινε σωστό, εσείς ένας νέος, να πάρετε μια γριά σαν μένα.

ΓΚΥ. — Γρηά!... Χά, χά, χά!... Γρηά!... Γρηά γιατί είστε δύο μόνο χρόνια μεγαλύτερή μου;

ΕΛΝΤΑ. — Δεν εινε μόνο αυτό. Δεν σας αγαπώ καθόλου...

ΓΚΥ. — Και όμως... Κάτι μου λέει πως μ' αγαπάτε. Μου το λένε τα μάτια σας...

ΕΛΝΤΑ, (χαμηλώνοντας τα μάτια της). — Τα μάτια μου λένε ψέμματα.

ΕΛΝΤΑ. — Σας είπα χίλιες φορές γιατί... Δεν εινε σωστό, εσείς ένας νέος, να πάρετε μια γριά σαν μένα.

ΓΚΥ. — Γρηά!... Χά, χά, χά!... Γρηά!... Γρηά γιατί είστε δύο μόνο χρόνια μεγαλύτερή μου;

ΕΛΝΤΑ. — Δεν εινε μόνο αυτό. Δεν σας αγαπώ καθόλου...

ΓΚΥ. — Και όμως... Κάτι μου λέει πως μ' αγαπάτε. Μου το λένε τα μάτια σας...



Ο... Ναπολέων του Γκοσπέντα!

Θέλετε να ιδείτε τον Μεγάλο Ναπολέοντα ζωντανό; Θέλετε να τον δείτε, όπως τον αποθανάτισαν στα απειράριθμα πορτραίτα τους διάφοροι ζωγράφοι της εποχής του με την αέτιο αυτή του και το δυνατό σαγόνι του, με την τυπική μπουκλα των μαλλιών του ριγμένη στο μέτωπο και με την ιστορική στολή του, το πράσινο άμπελονο και το άσπρο παντελόνι, τις ψηλές μπότες και το δίκωχο καπέλο;

Δεν έχετε παρά να κάνετε ένα ταξίδι ως την Γερμανία, να πάτε στη γοαφική Θουριγγία και να φτάσετε στην Ίένα, την φημισμένη για το πανεπιστήμιό της, αυτή η οποία έγινε ιστορική χάρη στην μεγάλη μάχη που εκέρισε εκεί ο Ναπολέων. Θα ξεπεζέψετε στο χωριουδάκι Γκοσπέντα που απέχει λίγα χιλιόμετρα από το πεδίο της μεγάλης μάχης και θα καταλύσετε στο πανδοχείο: «Στό Πράσινο Δέντρο».

Ε, λοιπόν, στην πόρτα του πανδοχείου αυτό θα σά: υποδεχθί αυτόσώπως ο Μέγας Ναπολέων, με την επίσημη στολή του, με τον μεγαλόσταυρο και με τα παράσημά του και φιλοφρονέσεται θα σάς ρωτήσει αν επιθυμείτε δωμάτιο και τι θέλετε να φάτε τη μεσημέρι.

Μην απορείτε όμως... Ο σημερινός Ναπολέων δεν 'έχει παρά ένα σωσία του αληθινού Ναπολέοντος και, παρ' όλη την καταπληκτική ομοιότητά του με τον μεγάλο κατακτητή, ο σύγχρονος σωσίος του δεν είναι ούτε Αύτοκρατορ, ούτε στρατηγός, ούτε καν στρατιωτικός, αλλά περιορίζεται να εκτελή το ταπεινό και πεζό μ' α' επικερδές επάγγελμα του ξενοδόχου.

Δεν είναι καν ούτε Κορσικανός, ούτε Γάλλος, αλλά Γερμανός από κεφαλή μέχρις ούρων και φέρει το γερμανικό και πεζότατο όνομα Βάλτερ Λάνγκε.

Από δώδεκα χρόνων παιδί ο Βάλτερ Λάνγκε, ο οποίος ήταν πολύ καλός μαθητής και πρώτος πάντοτε στην ιστορία, είχε αντιληφθεί την ομοιότητά του με τον Ναπολέοντα και μία μέρα, μασκωμένος πούχε να σέ... Ναπολέοντα, έπηρε και φωτογραφηθήκε μ' ένα φίλο του στο πεδίο της μάχης της Ίένας και μάλιστα επάνω στον βράχο από τον οποίο ο Γάλλος στρατηλάτης παρακολούθησε την μάχη.

Η ομοιότης αυτή με την πρόσοδο των χρόνων, ότι μόνο δεν ληίστηκε, αλλά απαντώντας έγινε άκμα εντονώτερη. Γι' αυτό, όταν το καλοκαίρι

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Στο πανδοχείο του «Πράσινου Δέντρου» στην Ίένα. Ο περίεργος ξενοδόχος του. Η καταπληκτική ομοιότης του με τον Ναπολέοντα. Επάνω στο βράχο, απ' τον οποίο ο Ναπολέων παρακολουθούσε τη μάχη της Ίένας. Πώς ο Βάλτερ Λάνγκε έγινε ένδοξος και πασίγνωστος. Ο Ναπολέων του Γκοσπέντα επάνω στο λευκό του άλογου. Πώς ο Λάνγκε μιμείται τις κινήσεις και τις χειρονομίες του μεγάλου κατακτητού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

του 1925 ο φονητικός σύλλογος «Η βασίλισσα Λουίζα» θέλησε να δώσει μια ιστορική παράσταση, οι φοιτητές παρακάλεσαν τον Βάλτερ Λάνγκε να αναλάβει σ' αυτή τον ρόλο του Ναπολέοντος. Ασφαλώς δε καταλλήλως τον Ναπολέοντα δεν θα μπορούσαν να δρουν πούθενά.

Αυτή ήταν η πρώτη επίσημη εμφάνιση του Λάνγκε ως Ναπολέοντος, εμφανίσεις η οποία σημείωσε καταπληκτική επιτυχία. Από την ημέρα εκείνη το όνομά του το αληθινό ξεχάστηκε και όλοι του έδωσαν το παρατσούκλι: «Ο Ναπολέων του Γκοσπέντα». Έτσι ο ξενοδόχος το πήρε επάνω του, άρχισε να μιμείται τις στάσεις και τις κινήσεις του μεγάλου Κορσικανού και να υπογράφει με το όνομα «Ναπολέων». Το περιεργότερο δε είναι πως σάσις υπογράφει με το

κηρυκτική χειρονομία το τηλεσκόπιο στα χέρια του και χαιρετούσε άκριβώς όπως κι' εκείνος. Μόνο το τελεκενέδιο άστρο της Δεγεώνος της Τιμής έδειχνε ότι δεν είχαμε τον πραγματικό Ναπολέοντα μπροστά μας. Ο άνθρωπος αυτός έχει καταπληκτική και ανεξήγητη ομοιότητα με τον Ναπολέοντα, η οποία δεν περιορίζεται απλώς στα χαρακτηριστικά του, αλλά και στη στάσι του, στην έκφραση του και στις κινήσεις του.

Μολαταύτα, η κακή γλώσσα των περιγύρων της Ίένας δεν δρίσκουν και τόσο ανεξήγητη την ομοιότητα του ταπεινού ξενοδόχου με τον μεγαλοσά στρατηλάτη. Το πανδοχείο του «Πράσινου Δέντρου» 'έχει από τα παλαιότερα του τόπου και, κατά την εποχή της μάχης της Ίένας, ήταν πασίγνωστο και έθεωρείτο ως το κα-

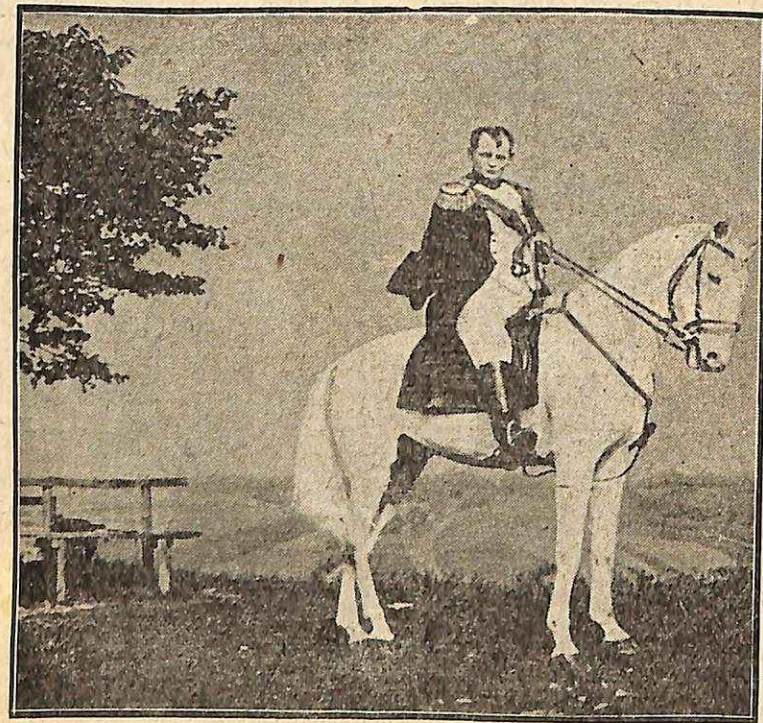
πομένη γενιά. Και έτσι ο φτωχός ξενοδόχος 'έχει το ζωντανό πανομοιότυπο του μεγάλου πάππου του.

Εντωμεταξύ ο σημερινός Ναπολέων, σαν άνθρωπος που βαδίζει σύμφωνα με την εποχή του, εκμεταλλεύεται κατά τον πρακτικότερο και επωφελέστερο τρόπο την ομοιότητά του με τον μεγάλο Κορσικανό. Κυκλοφορεί ντυμένος από το πρωί ως το βράδυ με την στολή του Ναπολέοντος. Φορώντας την στολή αυτή σεβρίζει τα ποτά, μ' αυτήν παραλαμβάνει τα φωνία, μ' αυτήν κάθεται και ποζάρει για να τον φωτογραφίζουν οι πολυάριθμοι ξένοι που επισκέπτονται μόνο και μόνο για τον σκοπό αυτόν το ξενοδοχείο του. Ντυμένος επίσης ως Ναπολέων, μιλάει συχνά από το μικρόφωνο, όχι για να δώσει διαταγές, αλλά για να απαριθμήσει στους πελάτες του που γευματίζουν στον κήπο, τον κατάλογο των φαγητών, προσφέρει στους πελάτες του την φωτογραφία του με την ιδιόχειρο υπογραφή του... Ναπολέοντος κ.τ.λ. Έχει όμως και τις τρέλλες του ο αγαθός αυτός άνθρωπος. Έτσι φρόντισε τελευταία να αγοράσει ένα χιονόλευκο άλογο, όμοιο με το Ναπολέοντος, το οποίο ιππεύει συχνά και πηγαίνει και φωτογραφίζεται έτσι στον βράχο απ' όπου ο Ναπολέων επώπτευε την μάχη της Ίένας.

Επίσης ο Λάνγκε 'έχει στο ξενοδοχείο του καταρτίσει ένα πραγματικό Ναπολέοντειο μουσείο, στο οποίο συρρώνονται ανακατεμένα γνήσια κειμήλια του Ναπολέοντος ή σχετικά μ' αυτόν και κειμήλια του σωσία του, όπως π.χ. ένας ολόσωμος πίναξ, έργο ενός μεγάλου Γερμανού ζωγράφου, ο οποίος τον ζωγράφισε με την στολή του Ναπολέοντος κ.τ.λ. Φυσικά το ξενοδοχείο δεν ήθελε καλύτερη ρεκλάμα. Είναι πάντοτε γεμάτο κόσμο και ο Λάνγκε-Ναπολέων τρέιβε τα χέρια του από ευχαρίστηση και δίνει χίλια συχώρια στην ψυχή του ενόχου προτόπου του.



Ο... Ναπολέων μιλάει από το μικρόφωνο, για να απαριθμήσει τα φαγητά του μεσημερινού γεύματος.



Ο Βάλτερ Λάνγκε, φωτογραφούμενος έφιππος ως Ναπολέων, στο πεδίο της μάχης της Ίένας.

όνομα αυτό αλλάζει τον γραφικό του χαρακτήρα και μιμείται όσο μπορεί καλύτερα την γνησία υπογραφή του Ναπολέοντος. Όταν το 1925 η πόλις της Ίένας έωρτασε την εννεακοστή επέτειο της ιδρύσεώς της, στην εορτάσημη ιστορική παρέλασι που έγινε τότε έλαβε μέρος και ο Βάλτερ Λάνγκε, με την στολή φυσικά του Ναπολέοντος.

Να τι γράφει σχετικάς ο Γερμανός καθηγητής Χολσχαούζεν, διάσημος έρευνήτης της Ναπολεοντείας εποχής, ο οποίος παρακολούθησε την παρέλασι αυτή:

«Ο Ναπολέων του Γκοσπέντα ίππευε άκριβώς όπως ο Γάλλος αυτοκράτορ, έπαιρνε με την ίδια χαρά-

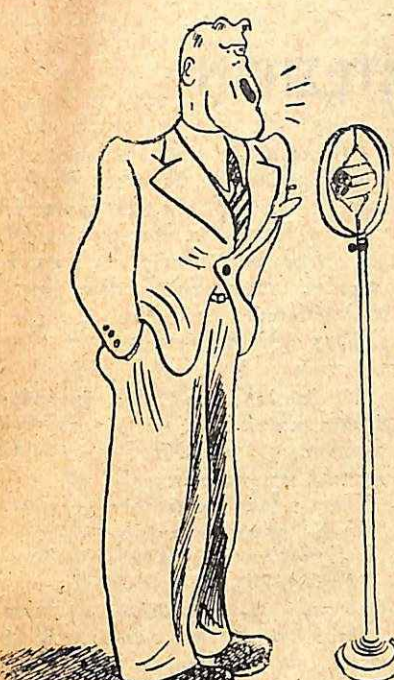
λύτερο απ' όλα τ' άλλα. Δεν 'έχει λοιπόν καθόλου άπιαστο να κατέλυσε εκεί καμιά νύχτα ο Μέγας Κορσικανός, όταν ακόμα προστοίμαζε τη μεγάλη αυτή μάχη.

Επίσης μπορεί να ήταν η ξενοδοχίστρια νέα και όμορφη και, ως γνωστόν, ο Ναπολέων δεν έμενε καθόλου άναίσθητος στα θέληματα των θυγατέρων της Εύας. Έτσι μπορεί μεταξύ του Γάλλου κατακτητού και της Γερμανίδος ξενοδόχισσας να άνθισε κανένα έντελως εφήμερο ειδύλλιο. Ο καρπός του ειδυλλίου αυτού είτε γυιός ήταν, είτε κόρη, μπορεί να μην έμοιαζε με τον μεγάλο πατέρα του. Η ομοιότης όμως 'έχει κληρονομική και φανερώθηκε στην μεθε-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΟΣΑ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΟΙ ΑΣΣΟΙ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Το πιο προσοδοφόρο επάγγελμα της εποχής μας. Τα κέρδη του πρωταθλητού της πυγμαχίας Σμέλλιγκ. Τι κερδίζουν οι άλλοι πρωταθλητές. Τα εισοδήματα των πρωταγωνιστών του λών-τέννις. Πόσα χρήματα εισέπραξε η Σουζάννα Λανγκλέν σε μία περιοδεία της στην Αμερική, κ.τ.λ. κ.τ.λ.



Ο Σμέλλιγκ, ο οποίος πληρώνεται 500.000 για να κάνει μία διάλεξι περί πυγμαχίας στο ραδιόφωνο.

Οι περισσότεροι γονείς μαλώνουν τα παιδιά τους επειδή αφοσιώνονται με πάθος στον αθλητισμό και παραμαλούν έτσι τα μαθήματά τους ή τις δουλειές τους. Δεν συλλογίζονται όμως οι γονείς αυτοί ότι, αν τα παιδιά τους 'έχουν προικισμένα με εξαιρετικά αθλητικά χαρίσματα, μπορεί μία ώρα να κερδίζουν απ' τον αθλητισμό πολύ περισσότερα παρά αν πάρουν διπλωμα πανεπιστημίου κι' εξακρήνουν το επάγγελμά του δικηγόρου, του γιατρού ή του καθηγητού.

Αυτή 'έχει η αλήθεια. Στην εποχή μας, ο αθλητισμός, για όσους τουλάχιστον κατορθώνουν να διακριθούν σ' αυτόν και να γίνουν πρωταθλητές, αποπελούν ένα απ' τα πιο προσοδοφόρα επάγγελαμα. Φυσικά, τα εισοδήματα ενός πρωταθλητού εξαρτώνται: εν πρώτοις απ' το είδος του σπός στο οποίο επιδιέεται κι' απ' έτέρους απ' τη φήμη που θα κατορθώσει να αποκτήσει.

Οι μεγάλοι «άσσοι» της πυγμαχίας, του λών-τέννις και του ποδοσφαίρου άκμα, κερδίζουν πολύ περισσότερα απ' όσα κερδίζουν οι πιο διάσημοι άστερες του κινηματογράφου.

Ο περίφημος Γερμανός πρωταθλητής της πυγμαχίας Σμέλλιγκ π.χ. πληρώνεται μισό εκατομμύριο δραχμές, όχι για να πυγμαχήσει, αλλά πλώς για να καθίσει μερικά λεπτά της ώρας μπροστά στο μικρόφωνο του ραδιοφωνικού σταθμού του Βερολίνου και να κάνει μία σύντομη διαλέξουλα περί πυγμαχίας. Το ίδιο ποσόν κερδίζει κι' ο επίσης περίφημος Ιταλός πρωταθλητής της πυγμαχίας, ο γίγας Καρνέρα. Άλλώς επιδεικνύομενος για λίγα λεπτά από διαφόρους επιχειρηματίες μπροστά στο Λονδίνο ή μία μεγάλη αίθουσα του Λονδίνου ή της Νέας Υόρκης.

Όταν πια πρόκειται να λάβουν μέρος σε μάτς πυγμαχίας, ο Καρνέρα, ο Σμέλλιγκ κι' όλοι οι άλλοι ισάξιοί τους συνάδελφοί τους κερδίζουν μυριάδες ποσά.

Ο περίφημος Αμερικανός πρώην παγκόσμιος πρωταθλητής της πυγμα-

χίας Ντέμπσεϊ κερδίζει κάθε χρόνο ορόντα ως εκατό εκατομμύρια δραχμές απ' τα μάτς που δίνει. Ο συνάδελφος κι' αντίπαλός του, ο Τούνεϊ, ο οποίος είχε αποτραβηχθεί εδώ και τρία-τέσσερα χρόνια, απ' την πυγμαχία, δήλωσε τελευταίως ότι θα ήταν διατεθειμένος να δώσει ένα μάτς—ένα μόνο—αν οι οργανωτές του μάτς αυτού, του πληρώσουν 750.000 δολάρια, δηλαδή περίπου εξήντα εκατομμύρια δραχμές.

Και όμως ο Τούνεϊ θεωρείτο ανέκαθεν ολιγαρχής, και όταν αποτραβήχτηκε απ' την πυγμαχία, έπειτα από δρσις ελαχίστων ετών, είχε κατορθώσει να αποταμίευσε μόνο ένα εκατομμύριο δολάρια, αντίθετως προς τον Ντέμπσεϊ και τον Σμέλλιγκ, οι οποίοι 'έχουν μυριάδες περιουσίες.

Ο φτωχότερος απ' όλους τους παγκοσμίου φήμης πρωταθλητές της πυ-

γίας. Και, πρό πάντων, πρέπει το σπός αυτό να 'έινε θεαματικό.

Μετά την πυγμαχία, τα μεγαλύτερα ποσά κερδίζουν οι πρωταθλητές του λών-τέννις, κι' έπειτα έρχονται κατά σειράν οι παίκτες του μπιάτς-μπόλλ και του ποδοσφαίρου, οι ταυρομάχοι και οι ποδηλατιστές.

Ένας απ' τους πιο έγκοσμένους άσσοις του λών-τέννις 'έινε ο περίφημος πρωταθλητής Κοστέ, ο οποίος άνηκε στην κατηγορία των ερασιτεχνών. Τελευταίως του έπρότειναν να αφήσει τον ερασιτεχνισμό και να γίνει εξ επαγγέλματος λωτεννιστής. Ο Κοστέ δήλωσε ότι δέχεται, αλλά υπό τον όρον να του πληρώσουν 5 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα, ως αποζημίωση, επειδή θα στερεθί τον τίτλο του ερασιτέχνη.

Ποιος δεν θαυμάει την περιφάνη γαλλίδα Σουζάννα Λανγκλέν, η οποία

σπερλίνες—25.000 ως 30.000 δραχμές—το αίμα. Έν τούτοις ο Σκωτσέζικος σύλλογος για λογαριασμό του οποίου έπαιζε μέχρι σήμερα, κι' ο οποίος τελευταίως τον παρεχώρησε σ' ένα σύλλογο του Λονδίνου, κέρδισε, χάρις στο Τζάκσον, 4.000.000 δραχμές.

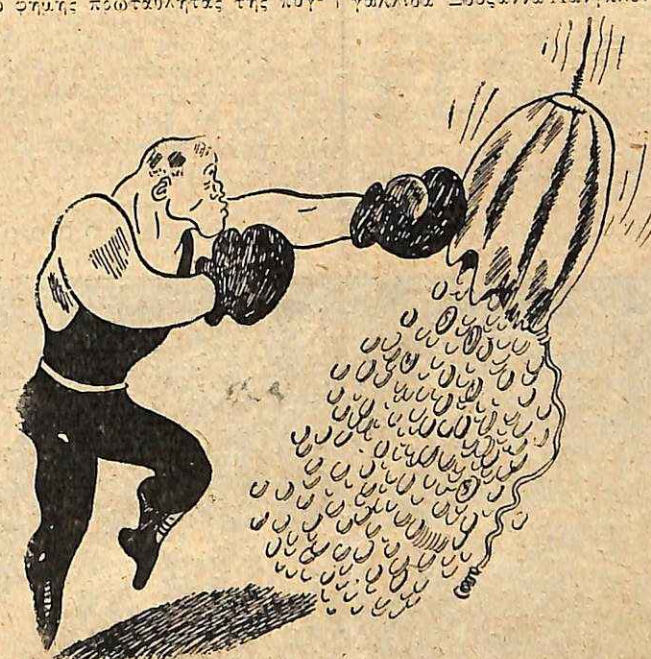
Ένας άλλος, επίσης παγκόσμιος φήμης, Ιταλός αυτός, ποδοσφαιριστής, ο Ραϊμόνδος Όρσι πληρώνεται το μήνα κι' αυτός 25.000—30.000 δραχμές, όπως ο Αγγλος συνάδελφός του Τζάκσον.

Το επάγγελμα του ταυρομάχου ήταν άλλοτε απ' τα πιο προσοδοφόρα. Όλοι οι μεγάλοι ταυρομάχοι της Ισπανίας κερδίζουν μυριάδες ποσά. Κατά τα τελευταία όμως χρόνια έξέπεσε πολύ κι' αυτό και οι πιο τολημροί και πιο αγαπητοί ταυρομάχοι της Ισπανίας δεν κερδίζουν περισσότερα απ' τον θαμάρς, τον περίφημο άμοσθη τους ποδοσφαιριστή. Τα εισοδήματά τους κομμίνονται μεταξύ 100.000—150.000 δραχμών.

Σχετικώς πιο κερδοσμένοι 'έινε οι «άσσοι» του βολάν οι τολημροί δηλαδή σωφές οι οποίοι λαμβάνουν μέρος στους μεγάλους διεθνείς αγώνες αυτοκινήτων. Καθένας απ' αυτούς με την ομοιή που πληρώνεται απ' το ενοστάσιο του οποίου το αυτοκίνητο θα διευνθί στους αγώνες κι' απ' τα έπαυλα που θα πάρει, κερδίζει ετήσιως 400.000 γαλλικά φράγκα.

Ο περίφημος Αγγλος αυτοκινήτιστής Μάλκολμ Κάμπελλ, ο οποίος τελευταίως κατέρριψε πάλι το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας, που το είχε βάλει και πριν, έρε ετήσιο εισόδημα πάνω από 5.000.000 δραχμές. Χίλιες λίρες το χρόνο 'έινε το τακτικό επίδομα που έχει όποις η άγγλική κυβέρνηση, δια νόμου, για τον Αγγλο αυτοκινήτιστή, ο οποίος θα κατορθώσει να ήττα το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας.

Εκτός όμως απ' αυτά, ο Κάμπελλ πληρώνεται τεράστια ποσά από διάφορα ενοστάσια κι' εταιρίες, για να τους δίνει το δικαίωμα να διαφημίζουν ότι χρησιμοποιεί δικά τους υλικά, μπαταρία, λάδια, λάστιχα κλπ.



Τα κέρδη της πυγμαχίας.

μάχας 'έινε ο περίφημος Ισολίνο Ουτσουκουντέμ, ο οποίος, κατά το διάστημα της δράσεώς του, έδωσε περισσότερα μάτς από κάθε άλλον συνάδελφό του. Ο Ισολίνο έσημείωσε την πρώτη θριαμβευτική, επιτυχία του λίγον καιρό μετά το τέλος του ευρωπαϊκού πολέμου, όποτε νίκησε τον τότε διάσημο πρωταθλητή Σπάλι. Μεσσηνώντας περίπου δώδεκα χρόνια, ως θύο πέσει τον νίκησε ο Ιταλός γίγας, Πρίμο Καρνέρα. Έπειτα απ' την ήττα αυτή, ο Ισολίνο παράτησε για πάντα την πυγμαχία κι' αποτραβήχτηκε στη γενέτειρά του Ρατζίλ με περιουσία 500.000 δολαρίων, δηλαδή 40 εκατομμυρίων δραχμών. Κι' όμως, όπως είπαμε παραπάνω, θεωρείται ο φτωχότερος απ' τους συνάδελφους του.

Εννοείται ότι όλα τα σπός δεν αποδίδουν τέτοια τεράστια κέρδη. Τα κέρδη εξαρτώνται απ' το είδος του σπός στο οποίο 'έινε κανείς πρωταθλη-

της ανάκρουσθι παγκόσμιος πρωταθλητής του τέννις. Πριν έγκαταλείψει τον ερασιτεχνισμό, η Σουζάννα έκανε μία περιοδεία στην Αμερική. Στο γουρισό της λοιπόν έφερε πώ και είκοσι εκατομμύρια γαλλικά φράγκα, ποσά απ' τα κέρδη των μάτς που είχε δώσει, άμασδες κινηματογραφικών εταισιών για να τους δώσει την άδεια να κινηματογραφήσουν τα μάτς αυτά και άμασδες από διάφορα ενοστάσια κατασκευής αθλητικών ειδών, για να πη δυο καλές λέξεις για τα προϊόντα τους.

Ο Πολωνός Νατσούχ, ο Ισπανός Πλένα και ο Καναδός Μπουέκε, γυμνάζοντας άρκατους παίκτες του τέννις, κερδίζουν 400-500 δραχμές την ώρα.

Πολύ λιγότερα κερδίζουν οι άσσοι του ποδοσφαίρου. Ο κοσμοεγκόσμενος κι' ομηρικώτατος Τζάκσον, που 'έινε σήμερα ο καλύτερος κι' ο πιο περικήντος ποδοσφαιριστής της Αγγλίας πληρώνεται 80 — 100 λίρες



... Και το ποδόσφαιρο...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΡΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΕΓΑΜΕ στὸ προηγούμενο φύλλο ὑποποιεῖς συνθήκες ἐπὶ τῆς μαρκεσίας ντὲ Μοντεσπάν καὶ τῆς συζύγου σου Ἀθηνάϊδος, ὅταν ἡ τελευταία ἀρχίσει πειὰ νὰ γάνῃ τὴν ἐρωτικὴ εὐνοία τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 14ου.

Μά, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη νύκτα, πού τὴν πέρασαν μαζὺ καὶ πού τοὺς ἔκανε νὰ θυμωθοῦν τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου τους, ζυψήσαν τὸ πρῶτ', ἡ μαρκεσία εἶπε στὸ σύζυγό της:

— Τώρα μποροῦμε νὰ συζητήσουμε στὰ σοβαρά. Δὲν εἶνε ὅσοι, φίλε μου; Λοιπὸν τί λέτεις καὶ σεῖς;... Δὲν θὰ ἦταν πρῶτα ἐκ μέρους μου νὰ διαχωρῶ πρῶτ' ἔγὼ τίς σχέσεις μου μὲ τὸ βασιλεῖα;... Ἡ δεσποινὶς ντὲ Λὰ Βαλιέρ, πού τὸ ἔκανε αὐτό, τί κέρδισε;... Ὁ βασιλεὺς τὴν ξέχασε... Ἡ τὴν σχεδὸν βασιλεύσα... καὶ σήμερα δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ταπεινὴ κ' ἀσήμαντὴ καλόγορα... Ἐ, λοιπὸν, γιὰ νὰ σὰς μιλήσω μὲ εὐλαχίαν, δὲν ἔχω καμμία ὁρεξὶ νὰ πάθω κ' ἐγὼ τὰ ἴδια... Ἄν θέλετε, θὰ πῶ δύο λόγια στὸ βασιλεῖα στενικῶς μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐξορίας σας...

Θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σὰς ἀνακαλέσῃ, στὸ Παρίσι... στήν Αὐλὴ... Ἐπὶ θὰ μᾶς εἶνε εὐκολο νὰ ἐλπομαστε συχνὰ καί, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶτε ἀκόμα, ν' ἀγαπιόμαστε πάντοτε. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀκολουθῇ σὲ τὰ Πουρναῖα, νὰ ἐγκαταλείψω τὴ θέσιν μου στήν Αὐλὴ καὶ νὰ τὴν παραχωρήσω σ' αὐτὴ τὴν ὑποκρίτρια ντὲ Μαντενόν... ὦ! ὄχι!... ὄχι!... Δὲν ἔχω δικήν; Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι ἂν συμφωνήσωμεν νὰ τὴν ἐπιθυμῶ, θὰ μετανιώσωμε γοῖς γοῖς τόσο σεῖς, ὅσο κ' ἐγώ...

— Ἐγὼ δὲ ἀπολύτως δικήν, ἀγαπητή μου φίλη... ἀπάντησε ἡ μαρκεσία ντὲ Μοντεσπάν. Κι' ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι θὰ μετανιώσωμε κ' οἱ δύο μαζί...

— Ὡραία... Τότε θὰ προσπαθῶ νὰ πετύχω ὑπὸ τὸ βασιλεῖα αὐτὸ πού σὰς ἔπαι... Νὰ τὸν καταφέρω νὰ σὰς ἀ-

νακαλέσῃ ἀπὸ τὴν ἐξορία σας καὶ νὰ σὰς ξαναδώσῃ τὴ θέσιν σας κοντὰ στὸν ἀδελφὸν σου...

— Ναι... μὰ... ἔκανε ἡ μαρκεσία.

— Μά...
— Περιμένετε μερικὲς ἡμέρες, σὰς παρακαλῶ, γιὰ νὰ ἐκφρασθε τὸ σχέδιό σας αὐτό...

— Γιατί...
— Γιατί ἔχω μερικὲς ὑποθέσεις νὰ τελειώσω στὸ Ἀρζελές... μερικὲς σπουδαῖες ὑποθέσεις...

— Ἐστῶ... Τότε θὰ περιμένω νὰ μοῦ γράψετε ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἐξορίας σας...

— Ἐπὶ θὰ γίνῃ.
— Μὰ δὲν θὰ φύγετε ἁμέσως; τοῦ εἶπε ἡ Ἀθηνάϊς. Δὲν θὰ σὰς δῶ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας;

— Τὸ εἰπὼς...
— Ὁ μαρκεσίας ἐντωμεταξὺ εἶχε ντυθεῖ... Ἐδῶσε ἕνα τελευταῖο φιλium στὴ σύζυγό του καὶ ὁχίκε ἔξω...

Πράγματι, τὸ φιλium αὐτὸ ἦταν τὸ τ ε λ ε υ τ α ῖ ο.
Φεύγοντας ἀπὸ καί, πῆγε κατευθεῖαν στὸ σπίτι τοῦ φίλου του ντὲ Ἀρζελές, ὁ ὁποῖος θρηνεῖτο ἀκόμα στὸ κρεβάτι. Βλέποντας τὸν Μοντεσπάν νὰ μπαίνει μέσα, τοῦ ρώναξε:

— Ἐ, λοιπὸν, εἶσαι εὐχαριστήμενος;

— Πολὺ εὐχαριστήμενος!...

— Τὸ λές θμως αὐτὸ πολὺ ἀσχημα... Μήπως ἡ μαρκεσία δὲν σοῦ φέρόθηκε καλὰ...

— Κάθε ἄλλο... Μοῦ φέρόθηκε τόσο καλὰ, ὥστε σὲ λίγο θὰ φύγω πάλι γιὰ τὸν τόπο τῆς ἐξορίας μου, ἀφοῦ προηγουμένως γευματίσω μαζὺ σου...

— Πῶς;... ρώναξε ὁ ντὲ Ἀρζελές.
Μὰ εἰρηγῆσου μου... Τὶ συνέβη μετὰ ξὺ σας;

— Συνέβη ἀπολύτως, ὅτι πλήρωσα δέκα χιλιάδες φράγκα γιὰ νὰ περάσω μιὰ νύκτα μὲ μὴ ἀγορασμένη γυναῖκα... Μὰ δὲν ἔχω καμμία ὁρεξὶ νὰ τὸ ἐπαναλάβω αὐτό, γιατί συλλογίζομαι πῶς ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἡ σύζυγός μου...

— Μὰ τόσο γρήγορα λοιπὸν ἔσθυσέ ὅλο τὸ μεγάλο πάθος σου γι' αὐτή;...

— Ναι, ἔσθυσε, πέθανε... Τὸ σκότωσε ἡ ἀρτία, φίλε μου... Τώρα θὰ ξαναγεμισθῶ στὸ Ἀρζελές καί, ἀφοῦ ὁ νόμος μοῦ ἀπαγορεύει νὰ ξαναπαντρευθῶ, θὰ πιάσω μιὰ φίλη καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ τὴν κρατήσω... Ὅλα βρῶ τὴν πρώτην τυχοῦσα... Λίγο θὰ μ' ἐνδιαφέρῃ πῶς εἶνε... Ὅποια κ' ἂν εἶνε, ὅταν θὰ δρῶμαι στὴν ἔγκαλιά της δὲν θὰ ντρέπομαι μὲ τὴν ἰδέα ὅτι προδίδω τὸν ἴδιον τὸν ἐαυτό μου...

— Ναι, ἔσθυσε, πέθανε... Τὸ σκότωσε ἡ ἀρτία, φίλε μου... Τώρα θὰ ξαναγεμισθῶ στὸ Ἀρζελές καί, ἀφοῦ ὁ νόμος μοῦ ἀπαγορεύει νὰ ξαναπαντρευθῶ, θὰ πιάσω μιὰ φίλη καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ τὴν κρατήσω... Ὅλα βρῶ τὴν πρώτην τυχοῦσα... Λίγο θὰ μ' ἐνδιαφέρῃ πῶς εἶνε... Ὅποια κ' ἂν εἶνε, ὅταν θὰ δρῶμαι στὴν ἔγκαλιά της δὲν θὰ ντρέπομαι μὲ τὴν ἰδέα ὅτι προδίδω τὸν ἴδιον τὸν ἐαυτό μου...

— Ἐ, λοιπὸν, εἶσαι εὐχαριστήμενος;

Ἡ μαρκεσία ντὲ Μοντεσπάν ξαναφύσησε πολὺ πού δὲν ξαναεἶδε πειὰ τὸ σύζυγό της. Περιμένε νεά του, ὅλτῳ, δεκαπέντε ἡμέρες... Μὰ στὸ τέλος, μὴ μαθαίνοντας πειὰ τίποτε γι' αὐτόν, ἔπαυσε πειὰ νὰ τὸν συλλογίζεται.

Ἐίχε ἄλλωστε καὶ πολλὰς ἄλλες φροντίδες...

Ὁ βασιλεὺς τὴν εἶχε ξαναπαρεῖ δέξαι κοντὰ του, μὰ δὲν ἐνδιαφερόταν πειὰ γι' αὐτήν, παρὰ μόνο μπροστὰ στοὺς ἄλλους...

Ὅταν ἦσαν μόνοι τους, τὸ πολὺ πού μοιροῦσε νὰ κἀν ἦταν νὰ τῆς ἀπευθύνῃ κανένα κουμπλιμέντο...

Ἐπειδὴ δὲ, ἐντωμεταξὺ, ἡ κυρία Μαντενόν ἐξακολούθει νὰ προσκοιτᾷ τὴν ἀνάρητὴ καὶ νὰ τοῦ ἀρνείται τὸ χεῖρ της, ὁ Λουδοβίκος 14ος, γιὰ νὰ ικανοποιῇ τὰ ἐρωτικὰ του καπρίτσια, περιοριζόταν σὲ εἰδύλλια πού διασποῦσαν ὅσο καὶ τὰ ῥόδα, ἕνα πρὸς ἄλλο.

Ὅλες ἡ γυναῖκες τοῦ βασιλικοῦ οὐκοῦ κατέλληλες γιὰ τὰ εἰδύλλια αὐτά: Χωροκατοῦλες, κίστες κηπουρῶν, καμαριέρες, ὅσες ἡ περιχίτισες... φτάνει νὰ ἔκαναν πῶς τὸν ἀγαποῦσαν...

Μὰ ἐκεῖνη πού δέσποζε στὴν καρδιά του ἦταν ἡ κυρία ντὲ Μαντενόν. ὦ! πόσο τὴν μισοῦσε αὐτὴ τὴ γυναῖκα ἡ μαρκεσία ντὲ Μοντεσπάν.

Τρομερὲς φιλονικίες ξεσποῦσαν καὶ ἡμερὶν ὡς μετὰξὺ τους.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τίς φιλονικίες αὐτὰς ἡ μαρκεσία εἶπε στήν ἀντιζήλῳ της:

— Δὲν ταιριάζει τὴν γκονδερνάντα τῶν παιδιῶν μου νὰ μοῦ ἀντιλέγῃ;

Μὰ ἡ Μαντενόν, χωρὶς νὰ τὰ χύσῃ, τῆς ἀπάντησε:

— Ἄν εἶνε ντοπὴ τὸ ὅτι, ἡμερὶν γκονδερνάντα τῶν παιδιῶν σας, τότε γιατί δὲν ντρέπεστε σεῖς πού εἰσθε ὑπὲρτα τους;...

Καὶ ὁ Λουδοβίκος 14ος παρακολούθησε τίς φιλονικίες αὐτὰς κάθοντάς τιν μαζὺ μὲ μερικούς ἄλλους κύλικες, τοῦ εἶπε:

— Κουτᾶχτε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, τὸ ζωντανὸν αὐτὸ ἀγέλαμα. Νομίζει κανεὶς πῶς θάγῃ ἀπὸ τὴ σπύλη τοῦ Ζιραντόν...

— Ἐγὼ δὲ δικήν, τῆς ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς. Αὐτὴ ἡ νέα εἶνε ἀξιολογώτερη...

Καὶ πραγματικὰ ἐλάτρευε τὴ δεσποινίδα ντὲ Φοντάνζ, ἡ ὁποία τοῦ ἀνταπέδωσε ὅλη τὴ λατρεία του...

Παρ' ὅλη τὴν κουνταμάρα της, μπόρεσε καὶ κατέλαβε τὴν τιμὴν πού τῆς ἔκανε, καταδεχόμενος ν' ἀσχηλῇ μαζὺ της.

(Ἀκολουθεῖ)

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ. **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**, Ὑφηγητοῦ τῆς **Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Παν/μίῳ**.

Μενάνδρου 27, Ἀθήναι, Τηλ. 1-68.

Τὴν ἴδια ἐποχὴν ὁ ἀληθινὰ μεγάλος

στρατάρχης τῆς Γαλλίας, Τυρὲν σκοτώνεται στὴ Φλάνδρα ἀπὸ μιὰ βόμβα πού τὸν γυρῆσε στὸ στήθος...

Μιὰ ἄλλη φορὰ, ἡ κυρία Μοντεσπάν μαζὺ μὲ τὴν κυρία Μαντενόν, εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μοναστήρι τῶν Καρμελιτῶν, ὅπου, ὡς γνωστόν, περνοῦσε ἐν μετanoίᾳ τίς ἡμέρες τῆς ἡ πότῃ ἐννοουμένην δεσποινὶς ντὲ Λὰ Βαλιέρ.

Ἐἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, ρώτησε ἡ μαρκεσία τὴν ὁραία μοναχὴ, ὅτι δοῖκατε τὴ γαλήνη σας μέσα στοὺς τοίχους αὐτοῦ τοῦ μοναστηρίου;

Ναι, κυρία... Καὶ σεῖς εἴστε εὐτυχισμένη καὶ ἡσυχὴ στὸ παλάτι...

— Ἀλλοῦμονο, δὲν εἶμαι οὕτε εὐτυχισμένη, οὕτε ἡσυχὴ.

Τότε ἐπενέβη στὴ συζήτησιν ἡ Μαντενόν καὶ εἶπε ὁχτικὰ:

— Νὰ ποῖα εἶνε ἡ διαφορά μετὰξὺ μᾶς Μαγδαληνῆς πού μετανόησε καὶ μᾶς Μαγδαληνῆς, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ ἀμαρτάνῃ...

Μὰ ἡ μαρκεσία δὲν τῆς τὸ χάρισε καὶ τῆς ἀπάντησε ξερά:

— Βοίσκα ὥστόσο τὴ θέσιν μου πολὺ καλὴτερη ἀπὸ τὴ θέσιν μιᾶς Μαγδαληνῆς σὰν κ' ἐσὰς, ἡ ὁποία ἀμαρτάνει, μετανόησε καὶ θέλει ν' ἀμαρτήσει πάλι...

Ὅσοι οὖν βασιλεὺς δὲν ἀποφάσκει ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὸ παλάτι τὴ μαρκεσία, περιορίζεται μόνο νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ δίνοντας ἐπιστήμιαν τὸν τίτλο τῆς ἐννοουμένης τοῦ σὲ μιὰ ἀπὸ τίς καινοῦχες τοῦ κατακτῆσαι, στὴ δεσποινίδα ντὲ Φοντάνζ.

Ἦταν πολὺ γοητευτικὴ αὐτὴ ἡ δις ντὲ Φοντάνζ... Νεαρῶτατη—δὲν εἶχε κλειθεῖ ἀκόμα τὰ δεκαοχτὼ της χρόνια—φύλλῃ καὶ ἐξαιρετικὰ καλοκαμωμένη...

Ὅσοι, διανοητικῶς ἐστερεῖτο καὶ ἀντιλήψης...

Ἡ ἴδια ἡ μαρκεσία ντὲ Μοντεσπάν εἶχε κάνει τὸ βασιλεῖα νὰ τὴν προσέξῃ, θέλοντας ν' ἀποσπᾷ ἐπὶ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀπὸ τῆς μισητῆς κυρίας ντὲ Μαντενόν. Ἐνὰ βράδυ, καθὼς διέσχισε μαζὺ του, μιὰ γκαλερί τῶν ἀνακτόρων, βλέποντάς τιν μαζὺ μὲ μερικούς ἄλλους κύλικες, τοῦ εἶπε:

— Κουτᾶχτε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, τὸ ζωντανὸν αὐτὸ ἀγέλαμα. Νομίζει κανεὶς πῶς θάγῃ ἀπὸ τὴ σπύλη τοῦ Ζιραντόν...

— Ἐγὼ δὲ δικήν, τῆς ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς. Αὐτὴ ἡ νέα εἶνε ἀξιολογώτερη...

Καὶ πραγματικὰ ἐλάτρευε τὴ δεσποινίδα ντὲ Φοντάνζ, ἡ ὁποία τοῦ ἀνταπέδωσε ὅλη τὴ λατρεία του...

Παρ' ὅλη τὴν κουνταμάρα της, μπόρεσε καὶ κατέλαβε τὴν τιμὴν πού τῆς ἔκανε, καταδεχόμενος ν' ἀσχηλῇ μαζὺ της.

(Ἀκολουθεῖ)

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ. **ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ**, Ὑφηγητοῦ τῆς **Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Παν/μίῳ**.

Μενάνδρου 27, Ἀθήναι, Τηλ. 1-68.

Τὴν ἴδια ἐποχὴν ὁ ἀληθινὰ μεγάλος

στρατάρχης τῆς Γαλλίας, Τυρὲν σκοτώνεται στὴ Φλάνδρα ἀπὸ μιὰ βόμβα πού τὸν γυρῆσε στὸ στήθος...

Μιὰ ἄλλη φορὰ, ἡ κυρία Μοντεσπάν μαζὺ μὲ τὴν κυρία Μαντενόν, εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μοναστήρι τῶν Καρμελιτῶν, ὅπου, ὡς γνωστόν, περνοῦσε ἐν μετanoίᾳ τίς ἡμέρες τῆς ἡ πότῃ ἐννοουμένην δεσποινὶς ντὲ Λὰ Βαλιέρ.

Ἐἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, ρώτησε ἡ μαρκεσία τὴν ὁραία μοναχὴ, ὅτι δοῖκατε τὴ γαλήνη σας μέσα στοὺς τοίχους αὐτοῦ τοῦ μοναστηρίου;

Ναι, κυρία... Καὶ σεῖς εἴστε εὐτυχισμένη καὶ ἡσυχὴ στὸ παλάτι...

— Ἀλλοῦμονο, δὲν εἶμαι οὕτε εὐτυχισμένη, οὕτε ἡσυχὴ.

Τότε ἐπενέβη στὴ συζήτησιν ἡ Μαντενόν καὶ εἶπε ὁχτικὰ:



ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΔΥΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΠΑΤΕΣ ΤΟΥ ΛΕΟΠΑΡΝΤΙ

Τὶ ἔκανε ὁ μέγας Ἰταλὸς φιλόσοφος γιὰ νὰ γίνῃ διάσημος. Ὁ ἀρχαῖος ἑλληνιστὴς ὕμνος πρὸς τὸν Ποσειδῶνα. Ἡ δημοσίευσίς του σ' ἕνα Ἰταλικὸ περιοδικό. Ὁ πού εἶποι οἱ Ἕλληνας τῆς Εὐρώπης ἀναστατώνονται. Ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἀπάτης. Ἡ δευτέρη ἀπάτη τοῦ Λεοπαρντί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατὰ καιροὺς, ἐκτός τῶν συνηθισμένων ἀπατῶν, διαπράχθησαν καὶ διαφορὲς φιλολογικὲς ἀπάτες, τίς ὁποῖες σκαρῶσαν γνωστότατοι ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διασκεδάσουν μὲ τοὺς ἀφελεῖς πού θὰ πέφταν στὴν παγίδα τους.

Ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φιλολογικούς ἀπατεῶνας ἦταν κ' ὁ μέγας Ἰταλὸς ποιητὴς καὶ φιλόσοφος Τζιάκομο Λεοπαρντί.

Ὡς γνωστόν, ὁ Λεοπαρντί ἀπὸ μικρὸ παιδάκι ἔτρεφε ἐξαιρετικὴν ἀγάπην στὴ μελέτην, ἀγάπην πού ἔφτανε μέχρι μονομανίας.

Ἐπὶ, ὅταν ἔγινε δεκαοχτὼ ἐτῶν, ἔτρεφε περίφημα τὰ γαλλικά, τ' ἀγγλικά, τὰ γερμανικά, τὰ λατινικά, τ' ἀρχαῖα ἑλληνικά καὶ τὰ εβραϊκά.

Τότε τοῦ γεννήθηκε ἔξαφνα ὁ πόθος νὰ πᾶν πειὰ νὰ ζῇ τὴν ἀφανὴ ζωὴν τοῦ ἐπαρχιώτη, στὴ γενέτειρά του Ρεκανάτι καὶ νὰ γίνῃ ξακουστός στὴν Ἰταλία. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτό, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ συνηθισμένον δρόμο, προτίμησε νὰ σκαρῶσῃ μιὰ φιλολογικὴ ἀπάτη.

Κάθησε λοιπὸν κ' ἔγραψε ἕνα μεγάλο ποίημα στὴν ἀρχαῖα ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἕνα ὕμνον πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, γεμάτον λυρικῶς καὶ καλλιπέπει.

Ὅταν τὸν τελείωσε τὸ 1816—ὁ Λεοπαρντί τότε ἦταν δεκαοχτὼ ἐτῶν—τὸν ἔστειλε στὸν Ἀντόνιο Φορτουνατό Στέλλα, διευθυντὴ τοῦ περιοδικοῦ «Θεατῆς» πού ἔδρανε τότε στὸ Μιλάνο, καὶ τοῦ ἔγραψε ὅτι τὸν εἶχε ἀντιγράψῃ ἀπὸ ἕνα ἀρχαῖο πάπυρον, τὸν ὁποῖον ξεσκάλλισε σὲ κάποιον βιβλιοθήκη. Συγγράμματος τοῦ ἔστειλε μιὰ μετὰφρασιν τοῦ κειμένου στὴν ἰταλικήν, σφάλμα, πρᾶσις κλπ.

Ὅταν ὁ διευθυντὴς τοῦ «Θεατοῦ» διάβασε τὸν ὕμνον, κατενθουσιάστηκε. Τέτοιον ὕμνον πρὸς τὸν Ποσειδῶνα ἦταν ἄγνωστος καὶ δὲν ἀναφερόταν σὲ κανένα κείμενον. Ἐπευσε, λοιπὸν, νὰ τὸν δημοσιεύσῃ στὴν πρώτην σελίδα τοῦ περιοδικοῦ του.

Ὅπως προέβλεπε ὁ Λεοπαρντί, ἡ δημοσίευσίς του ἔκανε αἰσθητὴ στοὺς φιλολογικούς κύκλους, ὅχι μόνο τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπην γινόνταν λόγος γιὰ τὸ μοναδικὸ εἶδημα.

Φαντάζεστε λοιπὸν ποῖα ἦταν ἡ γενικὴ κατὰπληξίς, ὅταν σὲ λίγον καιρὸ μαθεύτηκε ὅτι ὁ «Ὑμνος πρὸς τὸν Ποσειδῶνα» μὲ τὸν ὁποῖον μεγάλῳ ἐπιστήμονες εἶχαν ἀσχηλῇται σοβαρῶς

ταπα, ἦταν κατασκευάσμα ἑνὸς νεορωματοῦ ποιητοῦ τῆς Ἰταλίας.

Ἀρχίσαν τότε ἀγρίως ἐπιθέσεις κ' ὀβριολογία ἐναντίον τοῦ Λεοπαρντί. Ἐκεῖνος ὅμως ἦταν ἐνθουσιασμένος ἐπειδὴ εἶχε γίνῃ τόσο διάσημος ὅσο δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ γίνῃ ἔστω κ' ἂν ἔγραφε τὸ ὑπέρτατον ἀριστοῦργημα. Δὲν ἐξημιώθηκε δὲ καὶ πολὺ, γιατί μὲ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Ὑμνου ὅλοι ἀναγνωρίσανε τὸ ποιητικὸν τοῦ ταλέντου. Κι' ὅταν ἀρχισε νὰ γράφῃ δικὰ του ἔργα, ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεπε πειὰ ποῖος ἦταν ὁ συγγραφεὺς.

Τόσο πολὺ ἔμεινε εὐχαριστήμενος ἀπ' τὸ κόλπον τοῦ ἐκεῖνο ὁ Λεοπαρντί, ὥστε ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ, ἔκανε καὶ δευτέρον.

Τὸ 1826 δημοσίευσεν, πάλι, στὸ «Θεατῆρ» τοῦ Μιλάνου, ἕνα ἀνέγνωμα μὲ τὸν τίτλον «Τὸ Μαρτύριον τῶν Ἀγίων Πατέρων τοῦ Ὁρους Σινᾶ».

Δημοσίευσεν λατινικὸν κείμενον καὶ μετὰφρασιν αὐτοῦ ἐν ἰταλικῇ γλῶσσᾳ πού συνηθίζονταν στὸν 13ον αἰῶνα. Συγγραμμάτων αὐτὸ τὸ σφάλμα μόνος μου ἀπὸ μερικὰ εβραϊκά κείμενα πού διάβασα, στὴ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βατικανοῦ καὶ στὶς ἄλλες βιβλιοθήκες τῆς Ρώμης.

Τὸ εἶχε γράψῃ ὅμως μὲ τόσο τέχνην κ' εἶχε μιμηθεῖ τόσο τέλεια τὴν ἰταλικὴν γλῶσσάν τοῦ 13ου αἰῶνος, ὥστε ὅλοι οἱ λόγιοι κ' οἱ γλωσσολόγοι πιστέψαν, χωρὶς τὸν παραμικρὸν δισταγμό, ὅτι ἦταν ἀντιγραμμένον πραγματικῶς ἀπὸ ἀρχαῖο χειρόγραφο.

Ὁ περίφημος μάλιστα Ἰταλὸς γλωσσολόγος Ἀντόνιο Τσέζαρι, ὁ ὁποῖος ἦταν αἰθεντικὸς στὰ ζητήματα αὐτά, σ' ὅλη τὴν Εὐρώπην δημοσίευσεν ἕνα ἄρθρον στὸ ὁποῖον ἔγραφε ὅτι τὸ κείμενον ἦταν ἀναμφισβήτητος αἰθεντικὸν κείμενον τοῦ 13ου αἰῶνος.

Ὅλοι φαντάζεσθε τώρα τὴν κατὰπληξί, καὶ τὴν μανίαν, τόσο τοῦ διασφήμου αὐτοῦ γλωσσολόγου, ὅσο κ' ὅλων τῶν ἄλλων συναδέλφων του. ὅταν, σὲ λίγον καιρὸ,

ΜΕΤΑ τὸ δείπνο, κουβεντιάζαμε στὸ σαλόνι, ὅταν ἔξαφνα κάποιος ἀπὸ τὴ συντροφιά μας εἶπε:

—Βλέπε κανεὶς ποὺ παράδοξα πράγματα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο...

—Ναί... ποὺ παράδοξα... Ἔχετε δικη, ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ὁ μαρκήσιος ντὲ Σουλδέστο, κι' ἐπειδὴ ἐμεῖς τὸν ρωτήσαμε τί ἐσήμαιναν τὰ λόγια του αὐτοῦ, μᾶς διηγήθηκε τὴν ἀκόλουθη ἱστορία:

—Πάνε δέκα-δώδεκα χρόνια ἀπὸ τότε. Κάποια ἀποκερτήτικη νύχτα γύριζα ἀπὸ ἕνα χορὸ μετεμφισμένων ποὺ εἶχε δώσει ὁ φίλος μας ντὲ Φισιπέ. Φορούσα μακαρόνια Μερισσοπέ, διαβολικὴ καὶ κόκκινη σὰν τὴ φωτιά. Ἐπειδὴ εἶχα χορεύσει πολλὸ καὶ μοῦ πονοῦσε τὸ κεφάλι μου—ἤμουν τότε τριάντα χρόνων—εἶχα ἀφήσει τὸ ἀμάξι μου νὰ πάη στὸ σπίτι καὶ γυρίζα μόνος μου πεζός. Τίποτε δὲν εἶνε πρὸ εὐχάριστος καὶ πρὸ ὑγιεινὸ ἀπὸ τοῦ νὰ γυρίζῃ κανεὶς στὸ σπίτι του τὴν ὥρα ποὺ χαράζει. Πρόκειται περὶ ἐξαιρετικῆς ἀπολαύσεως. Καθὼς σὲ χτυπάει τὸ ἀέρας, ῥίγη περνῶν τὸ κορμί σου, κι' αἰσθάνεσαι ἕνα εἶδος μῆθης ποὺ σοῦ ἀνεβάζει ὁλο σου τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

Εἶχα φτάσει πρὸς τὰ Ἡλύσια Παρὰ. Κανεὶς θύρῳς δὲν ἀκούγονταν γύρω μου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν χορὸ τῶν τακουινῶν μου ἐπάνω στὸ λιθόστρωτο. Ἐξαφνα, καθὼς προχωροῦσα, διέκρινε σὲ μιὰ γωνία ἀριστερὰ μου μιὰ νέα γυναῖκα ποὺ στεκόταν ἐκεῖ μὲ ὄψος ἀναποφάσιστο.

Μόλις μὲ εἶδε, διευθύνθηκε κατευθεῖαν ἐπάνω μου. Νόμισα πὺς θὰ ἦταν καμμιά γυναῖκα τοῦ δρόμου ποὺ τὴν τράβηξε ἡ παρὰζενη φορεσιά μου καὶ γι' αὐτὸ ἄνοιξε τὸ βῆμα μου, θέλοντας νὰ τὴν ἀποφύγω. Ἐκείνη ὅμως μοῦ φώναξε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεψε ἀπὸ ταραχὴ.

—Συγνώμη, κύριε... Μπορεῖτε νὰ μοῦ δείξετε κανένα ἀστυνομικὸ τμήμα;

Στάθηκα ἄμεσως ἑαυριασμένος καὶ τῆς εἶπα:

—Ἀστυνομικὸ τμήμα;... Μήπως ζητᾶτε κανένα ἀστυνομό;

—Μάλιστα, κύριε...

—Καὶ τί τὸν θέλετε;...

—Ἄ, αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά.

—Μὰ πέτοια ὦρα, παιδί μου, τῆς εἶπα, δὲν θὰ βρεῖται στὸ τμήμα ἀστυνομός. Δὲν μποροῦν θύβειν αὐτὸν νὰ τὸν ζυγνήσουν μονάχα γιὰ σᾶς.

Ἐκτὸς ὅτι πρὸκειται γιὰ πυρκαϊὰ ἢ κακοὺργημα.

—Θέλω νὰ μιλήσω σ' ἕνα ἀστυνόμο, ἐπανέλαβε ἡ νέα. Ὁδηγήστε με λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ, στὸ τμήμα, ἢ ἂν δὲν σᾶς εἶνε εὐκολο αὐτό, δείχτε μου τὸ δρόμο.

—Κυρία μου, τῆς ἀπάντησα, ἀφοῦ μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, θὰ σᾶς ὁδηγήσω εὐχαρίστως.

—Εὐχαριστῶ, μοῦ εἶπε. Λέγεσθε μὲ μόνο δεσποινίδα.

Τὴν κῆρυκα τότε στὸ πρῶτο πλάνο τῆς με προσοχῇ. Ἦσαν μιὰ νέα μόλις δεκαπεντὰ χρόνων, πολὺ ὀραία, μελαχρινή, γλυκὴ, μὲ φυσιογνωμία ἐκφραστική. Ἦσαν ντυμένη στὰ μαύρα, δὲν φορούσε κυπέλλο κι' εἶχε ῥιγμένο ἕνα σῆλι στὸ κεφάλι τῆς.

Περπατοῦσε κοντὰ μου χωρὶς νὰ μιλήσῃ, χωρὶς νὰ μὲ κοιτάξῃ, χωρὶς

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΙΤΟΥ HENRY LAVEDEN

Η ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

νὰ προσέχῃ καὶ στὴ μακαρόνια μου.

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, γάσταμα στὸ τμήμα. Μπήκαμε μέσα καὶ ὁρήκαμε τρεῖς ἀστυφύλακες ποὺ ῥοχάλιζαν ἐπάνω στοὺς πάγκους. Σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, ἕνας νοματάρχης ἔγραφε κάτω ἀπ' τὸ φῶς μιᾶς λάμπας.

—Συγνώμη, φίλε μου, τοῦ εἶπα. Ἡ δεσποινὶς ποὺ συνοδεύω θέλει νὰ κἀνὴ στὸν κύριο ἀστυνόμο κάποια σπουδαία ἀνακοίνωση.

Ἡ νοματάρχης, μόλις εἶδε τὴν μακαρόνια μου τὰ ἔλασε καὶ νομίζοντας ὅτι ἦθελα νὰ τοῦ σκαρῶσω καμμιὰ ἀποκερτήτικη φάρσα, πῆρε σοβαρὴ καὶ αὐστηρὴ ἔκφραση.

Εὐτυχῶς, τὴν ἴδια στιγμή ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπήκε μέσα ὁ ἀστυνόμος μὲ μαρκιὸς ἀστυφύλακες, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ ἕναν αἰφνιδιασμὸ ποὺ ἔβλεπε σὲ κάποιο χαροποιτικὸ κέντρο.

Τοῦ ἔδωσα τότε τὸνοῦά μου, τοῦ

διηγήθηκα τὴν ὑπόθεσι μὲ δυὸ λόγια καὶ περάσαμε κι' οἱ τρεῖς στὸ γραφεῖο του.

Ἐκεῖ κάθησε καί, γυρίζοντας πρὸς τὴ νέα, τῆς εἶπε:

—Λοιπόν, λέγετε, δεσποινίς. Σᾶς ἀκούω!...

—Κύριε, εἶπε τότε σοβαρὰ ἐκείνη, ἔρχομαι νὰ παραδοθῶ. Σκότωσα χτές τὸ πρῶτὸ τῆς μητέρα μου...

Ἐγὼ ἀναπήδησα ἀπὸ τὴν κατάπληξι μου στὴν καρδιά μου. Ὁ ἀστυνόμος ὅμως ἀτάραχος καὶ συντηγμένος σ' αὐτὰ τὰ πράγματα, περιορίστηκε νὰ τὴν ρωτήσῃ μόνο:

—Σκότωσατε τὴν μητέρα σας;...

Ἐξηγήστε μοι ποιὲς ἦσαν ἡ ἀφορμὴ ποὺ σᾶς ἀνάγκασαν νὰ τὸ κάνετε αὐτό.

Τότε ἡ νέα σηκώθηκε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

—Κύριε, εἶμαι μιὰ μοναχοκόρη Ἑβραία. Μὲ λένε Ἐδὴ Ὀμπαστίν καὶ εἶμαι δεκαπεντὰ χρόνων. Ὁ πα-

τέρας μου, ποὺ ἔκανε τὸ μετ' ἑτὶ στὰ διαμνητικά, πέθανε πρὸ δέκα ἐτῶν. Ἀπὸ τότε ζοῦσα μόνη μὲ τὴν μητέρα μου. Δὲν δεχόμαστε ποτὲ κανένα Πέτσι μόνον εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ μέρα στὸ σπίτι ἕνα κύριο ἡλικιωμένο ποὺ ἡ μητέρα μου τὸν δέχτηκε μὲ πολὺ σεβασμὸ καὶ τοῦ ἔκανε ἕνα σωρὸ περιποιήσεις. Μοῦ εἶπε πὺς ἦταν ἕνας πλούσιος, τραπεζίτης, ὁ ὁποῖος φρόντιζε γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας. Πρόπει νὰ τὸν ἀγαπᾶς, μοῦ πρόβλεψε, γιὰτὶ εἶνε πολὺ καλὸς γιὰ μᾶς.

Ἐγὼ, μολοντὶ, δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου αὐτὸς ὁ κύριος, ἀναγκαζόμουν πρὸς χάριν τῆς μητέρας μου νὰ τοῦ φέρομαι καλὰ. Δὲν περνοῦσε ὁδὸν δα χωρὶς νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ δυὸ καὶ τρεῖς φορές. Ἐμενε ὁλόκληρος ὥρες σιγοκουβεντιάζοντας μὲ τὴν μητέρα μου καὶ κυττάζοντας με συγχρόνως προσεχτικά. Φανόντουσαν πὺς μιλοῦσαν γιὰ μένα καὶ συχνὰ φιλονικιοῦσαν σὰν ἄνθρωποι ποὺ δὲν συμφωνοῦν. Τὸ βράδυ τρώγαμε πολλὰς φορές μαζί καὶ ὅταν ἔφτανε μὲ φίλους στὰ μαλλιά μου.

Ἐξαφνα προχτές, ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε:

—Ἐέρεις, Ἐδὴ, ὁ φίλος μας ὁ κ. Ἀβραάμ—ἔτσι ὀνομαζόταν αὐτός ὁ ἄνθρωπος—μᾶς ἔχει προσκαλεσμένους τὸ βράδυ στὸ σπίτι του. Κατοικεῖ σ' ἕνα παλάτι.

Ἐγὼ, ἀνυποψίαστη, δὲν τῆς ἀπάντησα τίποτε. Στὶς ἐννεα ἡ ὥρα ἔπειτα ἕνα ὥραϊο ἀμάξι καὶ μᾶς πήρε καὶ σὲ λίγο φτάσαμε στὸ σπίτι του. Μπήκαμε μέσα, διασχίσαμε δυὸ σαλόνια, κι' ὅποτε ἡ μητέρα μου πέρασε σὲ μιὰ πλινθὴ κάμαρη, ἀφοῦ προηγουμένως μοῦ εἶπε νὰ τὴν περι-

μενε. Ἐμεῖνα ἔτσι μόνη δέκα λεπτά, ἔνα τέταρτο, μισὴ ὥρα...

Δὲν καταλάβαινα πειὰ τίποτε...

Ἐξαφνα τότε τὸ φῶς ἔσβυσε κι' ἔνοιωσα δυὸ δυνατὰ μπράτσα νὰ μ' ἀρπάξουν καὶ νὰ μὲ σφίγγουν...

—Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ ἀστυνόμος πὺς θὰ τελείωσε ἡ ἱστορία αὐτή...

Μὰ ἡ νέα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καθόλου στὴ διακοπή του, ἔξακολουθῆσε μὲ φωνὴ πνιγμένη...

—Τότε, σὲ μιὰ στιγμή, τὰ κατὰ λαβα ἔλα. Κατάλαβα πὺς ἡ μητέρα μου μὲ εἶχε πνιγνῇ, μὲ εἶχε παραδώσει στὸν Ἀβραάμ, στὸν πλούσιο αὐτὸν τραπεζίτη ποὺ φρόντιζε ὅθεν γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας καὶ τὸν ὅποιον μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ τὸν ἀγαπῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον του ὅθεν καὶ τὴν καλωσύνη του. Οὐτὲ ἡ ἀπειλησμένη μου φωνή, οὐτὲ τὰ δάκρυά μου τὸν συγκινοῦσαν. Ἐτσι μὲ παρέσυρε στὸν ὕπνῳ καὶ τὴν καταστορῇ. Ἡ νύχτα αὐτὴ μοῦ φαίνεται πειὰ τόσο μακρινὴ καὶ τόσο ἀπίστευτη, ὅστε μὲ δυσκολεῖ θυμῶναι τώρα τί μοῦ συνέβη. Στὶς ὀγτώ τὸ πρῶτὸ βῆμα ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ Ἀβραάμ, πέρα ἔνα ἀμάξι, γύρισα στὸ σπίτι μου καὶ τράβηξα κατευθεῖαν στὴν κάμαρη τῆς μητέρας μου. Ἦταν ἄκουα πλινθιασμένη, ἀλλὰ μόλις μὲ εἶδε, ἀνασηκώθηκε καὶ μὲ ρώτησε:

—Λοιπόν;

Ἐτρεξα τότε πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς ἐκλιπόμενης:

—Μὲ πνίγνεις γιὰ νὰ πάρῃς λεπτά...

Συγχρόνως τὴν ἔρριπα μὲ τὰ χε-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΑΚΩΝ

Κατὰ τὶς παρατηρήσεις ἑνὸς φυσιοδίφου, ὅποτε ἀπ' τὸν ἄνθρωπο, τὸ κοινωνικώτερο, ὅλων τῶν ζώων εἶνε ὁ κόρακας. Μπορεῖ μάλιστα νὰ εἰπωθῇ ὅτι τὰ κόρακια εἶνε πρὸ κοινωνικὰ ἀπὸ τοὺς ἄνθρωπους, γιὰτὶ δὲν σχηματίζουν κοινωνίες γιὰ νὰ ἀμυνθοῦν ἢ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν γειτόνων των, ἀλλὰ γιὰτὶ τοὺς ἀρέσουν ἡ... συναναστροφὴ καὶ ἡ συνομιλία! Συνήθως τὰ κόρακια μαζεύονται κατὰ ομάδες στὸ ἴδιο μέρος καὶ ἐκεῖ ζοῦν ἡσυχα κι' ἀγαπημένα, χωρὶς νὰ φιλονικιοῦν ποτὲ ἀναμεταξύ τους. Ἡ κυριώτερος ἀσχολία των τότε εἶνε νὰ συλλέγουν τὴν τροφὴ τους, νὰ μαζεύουν διάφορα σμίκτα συνεννοήσεις, νὰ τοποθετοῦν σκοποὺς πρὸς ἀνακάλυψιν λείας κλπ. Ὅσο γιὰ τὶς διασκέδασεις των, αὐτὲς περιορίζονται σὲ ὀριζμενὰ... σπῶρ καὶ σὲ μιὰ ἀκατάσχετη... φλυαρία, τὴν ὅποια ἀρχίζουν εἰπε δυὸ-δυὸ εἰς ἕνα μαζὶ. Τὰ σπῶρ, ὅποτε τὸ πρέζιμο, τὸ πρελὸ πέταγμα στὸν ἀέρα καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ κάνουν γιὰ νὰ δείξουν τὴν χαρὰ τους καὶ μάλιστα μετὰ τὸ σταμάτημα τῆς σπῶρ, γιὰ νὰ χαίρεται σὺν τὴν καλοκαίρια καὶ τὸν ἥλιο.

ANIMA REBUM

Κατάρτι ποὺ σὲ δέρνουν τοῦ ὅκα (νὰ σὲ ἀνέμοι, τοῦ λόγγου πρᾶσινο δέντρο σκληρὰ (ξερρριζωμένο,

σ' εἶν' ἡ γλωσσὴ ἡ μουσικὴ ποὺ (στὴν κορφή σου τρέμει;

—Νὰ ξεποστᾷς κἀνὴ κατὰ πούλακι (πλινθιασμένο.

II. NIPBANAS

ῥια μου ἀπ' τὸ λαμὸ καὶ κλείνονται τὰ μάτια μου, ἄρχισα νὰ τὴ σφίγγω μ' ὅλη μου τὴ δύναμι...

Ἐξαφνα συλλογίστηκα τί ἔκανα κι' ἀνοῖξα τὰ δάκρυά μου, μὰ ἡ μητέρα μου ἦταν πειὰ πεθαιμένη...

Τότε φρόντισα κι' ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁλητὴ μέρα χτές γυρίζα στοὺς δρόμους, ζητώντας νὰ παραδοθῶ, μὰ δὲν ἤξερα πού... Τέλος συνάντησα πρὸ μιᾶς ὥρας τὸν κύριο. ὁ ὁποῖος μ' ἔφερε ἔδω κι' ἔτσι βρισκομαι τώρα στὴ διάθεσι τῆς δικαιοσύνης.

Ἐγὼ αὐτὰ τὰ ἄκουσα μὲ φρίκη. Ὅταν σὲ λίγο γύρισα στὸ σπίτι μου καὶ πλῆγισα δὲν ὑπῆρξε νὰ κλείσω μάτι. Ἐβλεπα τὴν Ἐδὴ νὰ πνίγῃ τὴν μητέρα τῆς μιὰ γοῖτ μὲ γοῖτ μὲ καλὰ.

Καὶ ὁ μαρκήσιος, τελειώνοντας τὴν ἀφήγησί του, εἶπε:

—Οἱ ἔνοχοι ποὺ δίκασαν ἔπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες τὴν Ἐδὴ, τὴν ὁλώσαν. Καί, μὰ τὴν πίστη μου, κάνανε καλὰ, γιὰτὶ εἶνε πολὺ ὁμορφῇ.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμιανῶ, Λεωφόρος Ἀ. Λεβάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἶδους ἀστικοὶ ὑποθέσεις παρ' ἀπασί τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοικητικαί καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαί ὑποθέσεις. Ὁραὶ γραφεῖον 8—9 π.μ. καὶ 4—5 μ.μ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΜΑΣ



Ἡ αὐστηρότης τοῦ Λενίν πρὸς τοὺς συνεργάτας του. Γιάτὶ χαρίζεταν στὸν Τρότσκι. Ἡ μανία τοῦ Τρότσκι μὲ τὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὶς ἐπιδείξεις. Πὺς χάρισε τὴν ποινὴ ἑνὸς καταδίκου στρατιώτου. Ἡ παροιμιώδης λιτότης τοῦ Λενίν. Ἡ χιλιετηρημένης του μπότες.

Ὁ Λενίν, ὁ τρεμαρὸς καὶ ἀτρεχτός Λενίν, οὐτὲ στοὺς στενωτέρους του ἀκόμα φίλους καὶ συνεργάτας του δὲν χαρίζεταν ποτὲ. Τοὺς τιμωροῦσε αὐστηρὰ γιὰ τὶς παρεκτροπές τους καὶ δὲν ἐνοουσε ποτὲ νὰ τοὺς χαρίσῃ τὸ πρῶτο παραμικρό.

Ὁ μόνος ἄνθρωπος ἐν τούτοις, στὸν ὅποιον ὁ Λενίν συγχωροῦσε τὰ ἁμαρτήματά του, ἦταν ὁ Τρότσκι. Ὡς γνωστόν, στὸν Τρότσκι ἄρεσε ἡ μεγαλοπρέπεια, ἡ ἐπιθλητικὴ στρατιωτικὴ παραλαύσει, ἡ στομφώδης ἀγορεύσεις πρὸς τὰ στρατεύματά του, κ.τ.λ. Ἐπίσης τοῦ ἄρεσε πάλι νὰ ἀνῇ τὸ μεγαλόκαρδο καὶ τὸ γενναῖο ψυχή.

Κάποτε ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συνέλθῃ σὲ σύσκεψιν τὸ ἀνώτατο πολιτικὸ συμβούλιο στὴ Μόσχα, ὁ Τρότσκι εἶχε διατάξει τὸ σκοπὸ στρατιώτη ποὺ φρουροῦσε τὴν πόρτα τῆς αἰθούσας, νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ σὲ κανένα τὴν εἰσοδο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεδρίασεως.

Κατὰ σύμπτωση ὅμως, ἐνῶ ἀρχίζε ἡ συνεδρίασις, ἔφτασε μὲ ἁμαρτωλοῦς ἀπ' τὴν Πετρούπολι, ὁ Στάλιν—ὁ σημερινὸς δικτάτωρ τῆς Ρωσίας—ὁ ὁποῖος εἶχε σταλεῖ ἀπ' τὸ Λενίν κι' ἀπ' τὸ Συμβούλιον Ἑθνικῆς Ἀμύνης τῆς Πετρούπολεως ἐπὶ τῆς, γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὴ συνεδρίασι αὐτὴ τοῦ Πολιτικῆς Συμβουλίου.

Ὅπως ἦταν φυσικό, μόλις ὁ Στάλιν ἔφτασε στὴ Μόσχα, πῆγε κατευθεῖαν στὸ μέγαρο τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ καὶ προχώρησε νὰ μὴν στήν αἰθούσα ὅπου συνεδρίαζε τὸ πολιτικὸ συμβούλιο. Ὁ φρουρὸς ὅμως στρατιώτης, μόλις τὸν εἶδε, στάθηκε στὴ μέση τῆς πόρτας, ἐπρότεινε τὸ ὅπλο του καὶ δῆλωσε ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος.

Μὰ ὁ Στάλιν, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ καθόλου, ἔπιασε ἀπότομα τὸ ὅπλο του, παραμέρισε μὲ μιὰ σπρωξὶς τὸν στρατιώτη, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ μπήκε μέσα.

Ὁ Τρότσκι δὲν μπόρεσε, φυσικά, νὰ βγάλῃ ἔξω τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Λενίν καὶ τοῦ Συμβουλίου Ἑθνικῆς Ἀμύνης, ἀφοῦ ἄλλωστε εἶ-

χε πᾶσι: στὴ Μόσχα γιὰ νὰ παρευρεθῇ στὴ συνεδρίασι ἐκείνη. Φώναζε ὅμως τὸν ἀξιομαχικό τῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ εἶπε:

—Νὰ συλλήψῃ ἄμεσως ὁ στρατιώτης ποὺ φρουρεῖ στὴν πόρτα τῆς αἰθούσας καὶ νὰ εἰδοποιήσῃς νὰ συνέλθῃ σὲ μιὰ ὥρα τὸ ἔκτακτο Στρα-

τοδικεῖο γιὰ νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς θάνατον, ἐπειδὴ δὲν ἐξέτέλεσε τὴν διαταγὴ ποὺ τοῦδωσα.

Τὸ Στρατοδικεῖο συνήλθε πρᾶγματι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ καταδίκασε τὸν δυστυχῆ στρατιώτη εἰς θάνατον.

Ὁ Τρότσκι διέταξε νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ στρατιώτου, τὴν ἐπομένη, τὸ πρῶτ, στὴ πλατεῖα τοῦ Κρεμλίου, τὴν ὥρα ποὺ θὰ γινόταν καὶ ἡ παρέλασις ὅλου τοῦ στρατοῦ τῆς Μόσχας, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Συμβουλίου Ἑθνικῆς Ἀμύνης, δηλαδὴ τοῦ Στάλιν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ, ὁ Τρότσκι μὲ τὸ Στάλιν καὶ μὲ τοὺς ἄλλους κορυφαίους μολοσβεϊκοὺς τῆς Μόσχας ἔκανε τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ στρατοῦ. Τὴν ὀριζμένη στιγμή ἔφτασε ἕνα ἀπόσπασμα ἔχοντας στὴ μέση δεμένον κατὰδικο στρατιώτη. Τὸν ἔβλεπαν νὰ σταθῇ στὴ μέση τῆς πλατείας, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου διοικετο ὁ Τρότσκι μὲ τὸ Στάλιν, οἱ ἄνδρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπασματος τοποθετήθηκαν ἀπέναντι τοῦ μελλοθάνατο καὶ τὸν ἐκτέλεσαν περιμένοντες νὰ τοὺς δοθῇ τὸ σχετικὸ παράγγελμα γιὰ νὰ πυροβολήσουν.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη ἔγινε κάτι ἀπροσδόκητο. Ὁ Τρότσκι διέταξε νὰ μὴν πυροβολήσουν. Ἐπειτα ἔβγαλε ἕνα λόγο, στὸν ὁποῖο εἶπε ὅτι δὲν ἦθελε νὰ στερεῖται τὸν Ἐρμὸς Στρα-

τοδικεῖο γιὰ νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς θάνατον, ἐπειδὴ δὲν ἐξέτέλεσε τὴν διαταγὴ ποὺ τοῦδωσα.

Τὸ Στρατοδικεῖο συνήλθε πρᾶγματι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ καταδίκασε τὸν δυστυχῆ στρατιώτη εἰς θάνατον.

Ὁ Τρότσκι διέταξε νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ στρατιώτου, τὴν ἐπομένη, τὸ πρῶτ, στὴ πλατεῖα τοῦ Κρεμλίου, τὴν ὥρα ποὺ θὰ γινόταν καὶ ἡ παρέλασις ὅλου τοῦ στρατοῦ τῆς Μόσχας, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Συμβουλίου Ἑθνικῆς Ἀμύνης, δηλαδὴ τοῦ Στάλιν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ, ὁ Τρότσκι μὲ τὸ Στάλιν καὶ μὲ τοὺς ἄλλους κορυφαίους μολοσβεϊκοὺς τῆς Μόσχας ἔκανε τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ στρατοῦ. Τὴν ὀριζμένη στιγμή ἔφτασε ἕνα ἀπόσπασμα ἔχοντας στὴ μέση δεμένον κατὰδικο στρατιώτη. Τὸν ἔβλεπαν νὰ σταθῇ στὴ μέση τῆς πλατείας, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου διοικετο ὁ Τρότσκι μὲ τὸ Στάλιν, οἱ ἄνδρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπασματος τοποθετήθηκαν ἀπέναντι τοῦ μελλοθάνατο καὶ τὸν ἐκτέλεσαν περιμένοντες νὰ τοὺς δοθῇ τὸ σχετικὸ παράγγελμα γιὰ νὰ πυροβολήσουν.

Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη ἔγινε κάτι ἀπροσδόκητο. Ὁ Τρότσκι διέταξε νὰ μὴν πυροβολήσουν. Ἐπειτα ἔβγαλε ἕνα λόγο, στὸν ὁποῖο εἶπε ὅτι δὲν ἦθελε νὰ στερεῖται τὸν Ἐρμὸς Στρα-

τοδικεῖο γιὰ νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς θάνατον, ἐπειδὴ δὲν ἐξέτέλεσε τὴν διαταγὴ ποὺ τοῦδωσα.

Τὸ Στρατοδικεῖο συνήλθε πρᾶγματι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ καταδίκασε τὸν δυστυχῆ στρατιώτη εἰς θάνατον.

Ὁ Τρότσκι διέταξε νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ στρατιώτου, τὴν ἐπομένη, τ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο κύριος του Φόρβελντ ήταν ο αρχηγός της επαναστάσεως. "Αν ο Γουλιέλμος Μάιστερ τον παρέδιδε στους φρουρούς του, οι οποίοι είχαν παρασχεθεί τη φύλαξη του γιατί νόμιζαν ότι, λόγω του τραυματισμού του, δεν θα μπορούσε ν' αποδράσει—θα έκανε μια πράξη πολύ φρόνιμη. Μά, αν το έκανε αυτό, ο Γερμανός αιχμάλωτος θα νόμιζε ότι το είχε κάνει νά κερδίσει ακόμα περισσότερη την εύνοια της βασιλικής και του Σπέντα. Του τού είχε πει άλλωστε αυτό.

"Ετσι μία πάλη άρχισε νά γίνεται μέσα στο πνεύμα του νεαρού ήρωος. —Πώς κατορθώσατε νά φύγετε από το δωμάτιο όπου βρισκόσαστε κλεισμένος, κύριε; ρώτησε.

"Ο σύζυγος της Μαλφιέρας χλωμάλασε πικρά και τού απάντησε:

"Ενας πληγωμένος αιχμάλωτος δεν είνε παρά ένα ανθρώπινο ελάφι στα μάτια των δεσμοφυλάκων του. "Ο φρουρός μου λοιπόν, νομίζοντας πως δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος ν' αποδράσω, άποκουμίστηκε στη σκοπιά του. "Ανοίξε την πόρτα άθροισα και δραπέτευσα, άποφασισμένος νά περνώ στα πόδια μου ως τη στιγμή που, έξαντλημένος περνώ, θα σωριαζόμουν κάτω. Μά, ξέφωνα, όπως ήταν φυσικό και όπως έπρεπε νά το περιμένω, παρουσιάστηκε μπροστά μου εσείς!

"Εσείς, ή κακή μου μοίρα! "Εμπρός, οδηγήστε με πάλι στη φυλακή μου! Παραδώστε με στους δεσμοφυλάκες μου... "Εξ άνταμφορής με τίτλους και με διαμύς...

"Ο Γουλιέλμος Μάιστερ δεν τού απάντησε:

Και ο κύριος Φόρβελντ εξακολούθησε νά λέει με τη σφοδρή του φωνή:

—Καταλαβαίνω πολύ καλά ότι δεν έχετε κανένα σκοπό νά μ' αφήσετε νά φύγω... Μήν κάνετε λοιπόν πως διατάξετε... Εξέλεσα άλλωστε πως, κατά την ημέρα που θεσθίκατε μπροστά μου στο βασιλικό παλάτι, μου δώσατε τού λόγου σας ότι θα είστε στην διάθεσή μου όποτεδήποτε σας προσκαλέσω για νά μονομαχήσετε ακόμα μία φορά και νά ταχτοποιήσουμε για πάντα τους λογαριασμούς μας... Αύτη ή υπόσχεσίς σας σας στενοχωρεί, διάβλεπε... Λέτε μέσα σας ότι όσο ο κύριος Φόρβελντ θασκατα στη φυλακή, δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος απ' αυτόν... Πολύ καλά!...

"Ο Γουλιέλμος Μάιστερ άνατήκωσε περήφανα τού κεφάλι του. Τό ήλιον του είχε βάψει κατακόκκινο τού πρόσωπό του και είπε με φωνή αλλοιωμένη:

—Για νά μου μιλάτε έτσι, κύριε κύριε, σκέπτεστε άσφαλώς πως έχω τού δικαίωμα νά σας αποδώσω την έλευθείά σας... Δεν έχετε ίσως άδικο... "Εγώ σας συνέλαβα αιχμάλωτο, έγω μπορώ νά σας άπελευθερώσω...

"Ε, λοιπόν, άποσώω τού χέρι μου από πάνω σας... Πηγαίνετε, κύριε Φόρβελντ!... Πηγαίνετε νά σας κρατήσουν πεινιάρη άλλοι... "Η στρατιά σας καταστράφηκε, διαλύθηκε κι έτσι δεν υπάρχει πια κανένας κίνδυνος από σας... Είστε έλευθερος!

"Ο σύζυγος της Μαλφιέρας έμεινε μιά στιγμή άκίνητος, κατάπληκτος μπροστά στην τόσο μεγαλοφυΐα τού

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ



θανάτου έγγραφου του. Μά σέ λίγο ή άνδρική της οίκτρας καταρρέσασε των όνείρων του, έκανε νά μαζευτή μέσα στην καρδιά του όλη ή χολή του.

—Μ' άρρίνετε νά φύγω από όικο, είπα. "Εστω!... Μήν ξεχνάτε όμως ότι μου έχετε δώσει τού λόγου σας ότι θάρθετε νά μονομαχήσουμε όπου μέρα και ώρα σας προσκαλέσω...

—"Ε! ναι! τού απάντησε ο Γουλιέλμος. Δεν ξεχνάω τίποτε... Πηγαίνετε!...

Και ήπιωσε τού γέρι του, δείχνοντας τού τού δομά που έπρεπε ν' ακολουθήσει.

"Ο κύριος Φόρβελντ τού έριξε ένα τελευταίο σκοτεινό βλέμμα και άπομακρύνθηκε γρήγορα-γρήγορα.

Σέ λίγο χάθηκε μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι, ενώ ο Γουλιέλμος Μάιστερ στεκόταν σκεπτικός.

—Άπελευθερώσα έναν έγγραφο, ψέφισα. Μπα! δεν τόν φοβάμαι!...

"Η έξαρσίσις τού κύριου Φόρβελντ, ή όποία δεν άρχισε νά γίνει φανερή, ή όποία δεν άρχισε νά γίνει φανερή:

Ο Ο Ο Ο ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΙΟ ΔΡΑΜΑ Ο Ο Ο Ο



"Ιδε ό "Ανθρώπος.
(Αντίγραφο τού "Αντοκόσκου)

γνωστή, δεν έκανε έντύπωση σέ κανένα. "Η Νεάπολις, λυτρωμένη πια από τόν άπειλητικό έφιάλη τού πολέμου, καθρεφτιζόταν γαλήνια μέσα στα έπίσης γαλήνια νερά τού κόλπου της. Τό δικαστήριο των εύγενών, που είχε συνέλθει έκτάκτως για νά δικάσει τούς κυριωτέρους ενόχους της άνταπαναστάσεως, καταδικάσε τή Μαλφιέρα εις θάνατον...

Μά ή μεγαλόφυχη βασίλισσα Μαρία Βιζέντι της έδωσε χάρι. Είχε προσκαλέσει θέματα πολλούς θανάτους και καταστροφές, μά ήταν μία γυναίκα και ή βασίλισσα τήν εύπλαχίστηκε και μετέβαλε τή θανατική ποινή της σέ ισόβια έξορία στα νησιά τού θανάτου...

"Η Μαύρη Δούκισσα εξορίστηκε στο έστρωμα όπου είχε στείλει τή μικρούλα μάστουρα Σπεράτα!... Έλεγαν οι Ναπολιτάνοι.

—Δεν υπάρχει πια κανένας κίνδυνος εκ μέρους της, έπρόσθεταν οι άλλοι. Στο ντού αυτό θα γίνει στρατιωτικός σταθμός κι' έτσι δεν θα μπορούσε ποτέ ν' άποδράσει. Θα πληρώσει

τού έγκλημά της στο ίδιο μέρος όπου έδασάνε τού όνομα της... Αυτό θέλει ή δικαιοσύνη τού Θεού!...

Και με τ' άνάκτορα μαντολίνα, τή σκαλισμένα με φίλνις και κοράλι, κρεμασμένα στο λαμό του, οι εύθυμοι έπιλοι των Ναπολιτάνων διέσχισαν τήν πόλη, σταματώντας κάθε τόσο κάτω απ' τή άνάκτορα τής βασιλικής και ξεσηκώνοντας σ' ένθουσιαις δεις έπευφημίες. "Επειτα πήγαν νά πρὸς τού άνάκτορο Κυπριάν, κι' έπαυλάμβαναν τή έδρα...

"Η "Ελενα κι' ο Τζοβάννι, άκούγοντας τις ένθουσιαις αυτές, έκδηλώσαν τού πλήθους, ή όποιες τούς θύμιζαν τή τελευταία γεγονότα, θυμίζόντουσαν, μελαγχολικοί και σκεπτικοί στίς άναμνήσεις τού παρελθόντος.

"Ο Γουλιέλμος Μάιστερ και ή Μινιόν, όντα ή Σπεράτα, με τή χέρι πινακίνα, μιλούσαν για τού μέλλον...

Τό παρελθόν γι' αυτούς δεν υπήρχε πια...

"Ήσαν νέοι, ήταν ώραιοι, αγαπιόντουσαν... Οι έγγραφοί τους, όπως πίστευαν, έσαν εξαφανιστεί από τού πρόσωπο της γης. Κανένα έμπόδιο δεν παρουσιάζονταν πια μπροστά στην εύτυχία τους... "Ο γάμος τους θα γινόταν πολύ γρήγορα. "Η γρή ημετέρα τού Γουλιέλμου, στην όποία ο γυιός της είχε άναγγείλει με έκτακτο ταχυδρομίο τή χαρμόσυνη αυτή είδησι, είχε ξεκινήσει, παρά τήν ηλικία της από τού δώλο της "Αλσατίας και διέσχισε τώρα τήν Κεντρική Εύρώπη, πηγαίνοντας στη Νεάπολη για νά παρασταλή κι' αυτή στην εύτυχία τού αγαπημένου παιδιού της. Δεν περιμεναν πια παρά τή άρριση της και τήν πλήρη άποκατάστασι της γριείας της Μινιόν για νά δώσουν έπίσημως τήν ημέρα τού γάμου...

"Εγκαταλείποντας κάθε πωρί με τήν αγωγή τήν παραθαλάσσια βίλλα, στην όποια κατοικούσε και στην όποια ο Λαέρτης συνέχρητο σιγά-σιγά από ένα τραύμα που είχε λάβει κατά τή διάρκεια της μάχης, ο Γουλιέλμος περνούσε όλες τις ώρες στο άνάκτορο Κυπριάν, όπου ή Σπεράτα, έβριθε άπάνω στον εξώστη, περιέμενε τήν εμφάνισή του. Μόλις έβλεπε ο ένας τόν άλλο, τού πρόσωπό του φωτίζονταν από ένα ωράνιο γαλάζιο...

XXXI ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

—Γουλιέλμο!...
—Μινιόν!...
Αυτά τά όνόματα ξεφευγαν απ' τή χείλη τους, μόλις άντικρύζαν ο ένας τόν άλλο...

Μινιόν!... Ναι, έτσι άσσεσε στή Σπεράτα νά τή φωνάζει ο φίλος της και τώρα ακόμα... Τό όνομα αυτό της έβριζε τήν έποχή που τήν είχε άπελευθερώσει και που τήν είχε πάρει μαζί του, άναζητώντας τήν οικογένειά της, ενώ μέσα τους είχε αρχίσει ν' άνθίζει ή μεγάλη τους αγάπη.

"Όσο συλλογίζονται ότι ή φωνή Μινιόν θα γίνη κυρία Γουλιέλμου Μάιστερ, δεν τού χωράει τού μυαλό μου!... Ψιθυρίζει χαμηλά στή Σπεράτα, σαν έαυτισμένη κι' ή ίδια

για ένα πράγμα τόσο σοβαρό. Πέ μου, φίλε μου, θα γίνω έγω γυναίκα σου, ή μικρή σου γυναίκα; —Σπεράτα, Μινιόν, μικρούλα μου, μήπως μετανοήσας γι' αυτό;

—"Ο! Γουλιέλμο!... τού ψιθύριζε έκστατικά ή Μινιόν. Τι εύτυχία!... "Ο ούρανος!... "Ο παράδεισος!... Κι' ή μέρες που περνούσαν έμοιαζαν με άπελείωτες αύγες...

"Ενα πράγμα μόνο έσκόταζε χαμνιά στή μέτωπό της: νέας κόρης μ' ένα σύντροφο που διαλύεται άμέσως με τή φύλακα τού Γουλιέλμου.

Τό πράγμα αυτό ήταν ή παρουσία ακόμα στή Νεάπολη της Μαλφιέρας, ή όποια βρισκόταν φυλακισμένη σ' ένα απ' τή κελλιά τού φρουρίου τού μολύου...

"Η έγκατάστασις τού στρατιωτικού σταθμού, προωριζόμενου νά έμποδίσαι κάθε άπόπειρα άποδράσεως της από τή Νησιά τού θανάτου, δεν είχε έμπροσθέν της μεταφορά της στο έστρωμα τής έξορίας της, όπου τόσο είχε βασανιστεί τή φτωχή Μινιόν...

"Όσο λοιπόν ή Μαύρη Δούκισσα βρισκόταν στή Νεάπολη, λάβαιναν ένα σωρό μέτρα έναντίον της... Σκοποι με τή όπλα τους γεμάτα, άγρονυούσαν νύκτα και μέρα γύρω απ' τή φυλακή της...

Οι Ναπολιτάνοι πάλι, κάθε φορά που παρουσιάζονταν μπρὸς τού φρούριο, ύψωναν τή γροθιά τους πρὸς τού κεφάλι ή όπου βρισκόταν έπίτελος σκληρομένη ή τρομερή εκείνη τίγρις.

"Ο Τζοβάννι κι' ή "Ελενα, νοιώθοντας, πως' έλ' αυτά, νά θαρρίνη έπάνω τους, ο μολυβένιος μανδύας των δυστυχίων τού παρελθόντος των, μιλούσαν γι' αυτή με γαυρή φωνή. "Η Μινιόν έμωσε θέν ήθελε νά μιλήσει ποτέ για τή Μαλφιέρα...

—Τό ξύπνημα ήρθε! έλεγε. "Ας δώσουμε κάθε άνάμνησι τού κακού αυτού εφιάλητη...

Αγαπούσε, αγαπιόταν... "Ήταν εύτυχημένη!...

"Όλη ή νεολαία της Νεαπόλεως, συγκινημένη από τού μεγάλο της μαρτύριο, συγκεντρωνόταν γύρω της για νά τήν κάνουν νά ξεχάσει μέσα στή χαρά και τις γιορτές, τις ημέρες των πόνων...

Για τού λόγου λοιπόν ν' άναπαύη τού θλιβερό παρελθόν!

"Ο Γουλιέλμος βρισκόταν κοντά της... Πληνιόντουσαν μαζί μέσα στις ποιητικές δειροστομίες τού άνακτόρου Κυπριάν... Και οι περίπατοι αυτοί άποτελούσαν για τή Μινιόν τή μεγαλειότερη χαρά και γιορτή...

Περνούσαν ώρες όλόκληρες καθισμένοι κάτω από ένα σπύριο απ' τού οποίον φαινόταν ή γαλάζια θάλασσα. —Είλε αλήθεια πως μ' αγαπάς πάντα, Γουλιέλμο; ψιθύριζε ή Μινιόν...

—Μινιόν!... Σπεράτα!... "Αγος τού ούρανού!... Άντρεία μου αιώνα!... "Ακούς πως τραγουδάει και πώς γελάει ή θάλασσα...

—Ακούω νά γελούν τή μεθυσμένα μου γέλη και νά τραγουδά ή φυγή μου...

Και ή ώρα περνούσε και τού δειλά σιγά-σιγά άπλώνονταν στή γή και έπλούσαν τούς δυ άρωμαμένους, χωρίς νά τού αντίτιφθουν.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ



"Η εύσυνειδήσις τού Κίπλιγκ. Πώς έκαψε ένα έργο του, έτοιμο νά κυκλοφορήσει. "Ενα περίεργο μνημόσυνο. "Η έπιθυμία μιας θαυμαστρίας τού Βύρωνος. Τά κουμπιά τού "Ιφεν. Γιατί ήθελε νά τή ράβη μένος του. "Ο θάνατος τού Μπιγιέρσον. Τά τελευταία λόγια του, κ.τ.λ.

"Ο περίφημος "Αγγλος ποιητής και διηγηματογράφος Ρίντνερ Κίπλιγκ, φημίζεται για τήν άυστηρή κριτική που κάνει ο ίδιος στα έργα του και για τή στασιμιά που δίνει στις παρατηρήσεις των έπικριτών του.

Πρὸ ετών είχε εκδώσει έναν τόμο πεζογραφημάτων με τόν τίτλο "Διηγήματα τού λόγου", ο όποιος έστη μείωση μεγάλη έπιτυχία και για τόν όποιον έγράφησαν τότε ένθουσιαις στασις άθροα.

"Όσορα απ' τού έργο αυτό, ο Κίπλιγκ έγραψε ένα έκτενές πεζογράφημα, τού όποιου είχε τελειώσει ή έκτύπωση και δεν άπέμνε παρά τού μολύβου τού στα διδιστολίσια. "Ο συγγραφέας όμως προτού τού θέσει σέ κυκλοφορία, έδωσε ένα αντίτυπο σ' έναν έπιφανή συμπατριώτη τού κριτικό και τόν παρακάλεσε νά τού πη άμερόληπτα τή γνώμη του.

—Τό νέο σας έργο τού είπα ο κριτικός, αξίζει όσο και τά "Διηγήματα τού λόγου.

—Δεν άρκεί αυτό, άποκρίθηκε σκεπτικός ο συγγραφέας. "Αν δεν κατώρθωσα νά παρουσιάσω ένα έργο καλύτερο από τού προηγούμενο, τότε προτιμώ νά μή τού δημοσιεύσω.

Και πραγματικά έτήρησε τήν υπόσχεσί του, γιατί διάταξε νά ριχτεί βόλκλιο τού έργο του στις φλόγες κι' έτσι τού βιβλίο του αυτό δεν κυκλοφόρησε καθόλου.

Κάθε χρόνο, στους "Ατάς" τού Λονδίνου, στο φύλλο της 16 'Απριλίου, δημοσιεύονται από ετών στη στήλη των μνημόσυνων τά ακόλουθα:

"Γεώργιος, Γόρδων, Νόελ λόρδος Βύρων. "Απέθανε όπὸς της "Ελλάδος στο Μεσολόγγι, κατά της 19 'Απριλίου 1824 "δεν ο "Ερωτας λημόνης νά σώσει από τού θάνατο τόν νέο, τόν ώραίο και τού γενναίο (στίχοι τού ίδιου).

"Η παραπάνω περίεργη δημοσίευσι γίνεται σύμφωνα με τόν ρητό έρω που άρχισε στή διαθήκη της, κάποις μακαρίτισσας τώρα κυρία, φανατική θαυμάστρια τού μεγάλου ποιητού, και θά γίνεται πάντα, εφόσον δεν θά τελείει έπίσημο μνημόσυνο τού λόρδου

στού άδελφού τού Ουέστμινστερ, όπου θάβονται, ως γνωστόν, όλοι οι μεγάλοι άνδρες της "Αγγλίας.

"Ο μέγας Νορβηγός δοξατογράφος "Ερρίκος "Ιφεν είχε πολλές και άλλες "Ιστορίες.

Μεταξύ των άλλων έπίστευε ότι χαμνιά γυναίκα δεν μπορεί νά ράβει τα κουμπιά τόσο γαρή ώστε νά διατηρούνται για πολύ καιρό. Γι' αυτό, κάθε φορά που ξυλωνόταν κανένα κουμπι από τού ρούχα του, ο ποιητής κλειδωνόταν στο δωμάτιό του και τού

είπε τήν άπομνημόσυνο νά μιλή κανείς ή νά σιωπάει.

"Επειτα κύτταζε τόν ήλιο που έγερνε και έλάσει τά μάτια του ψιθυρίζοντας:

—"Ομορφιά!... Καλωσύνη!...

Αυτά ήσαν ή τελευταίες του λέξεις.

"Η "Μασσαλιώτης, ο έθνικός ύμνος των Γάλλων, είναι τού πρώτο και παλαιότερο ποίημα τού Ρουζέ ντε Λίλ, ο όποιος τού έγραψε και τού έμειλοποίησε μέσα σέ μια βραδεία, άπάνω στο κέφι και τόν ένθουσιασμό του.

Τό ποίημα τού νεαρού αξιωματικού — γιατί ο ποιητής ύπηρετούσε τότε στο στρατό — μόλις

έγραψε ο ίδιος, με τήν παροίτησι ότι δεν θά έξακούσει από κεί ποτέ.

"Η γυναίκα τού ύμνου, ή Σουσάνα "Ιφεν, που τόν αγαπούσε πολύ και γνώριζε τή μοναχιά του, φρόντιζε νά τού κόβει τά κουμπιά όταν κοιόταν ο σόζυός της και νά τού τά ξαναράβει ή ίδια καλά, για νά μή τόν άπογοητεύσει και νά τόν κάνει νά νομίζει ότι σ' αυτόν ώφειλεται τού γέρι ράβιμά τους.

"Ο διάσημος συγγραφέας της Σουσάνας

—Πώς τού λέν αυτό; ρώτησε ο Ρουζέ ντε Λίλ—ο όποιος ταξίδευε ένόχνητο έννοείται—στόν οδηγό του.

—Μασσαλιώτιδα, κύριε! τού απάντησε ο τελευταίος.

Και έτσι ο ποιητής έμαθε τόν τίτλο τού ποιήματός του, τίτλο ο όποιος τού δόθηκε από τού όνομα της πόλεως όπου πρωτοτραγουδήθηκε ο ύμνος.



ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΡΩΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)



ΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο πώς ο Βιντόκ συνελήφθη για μυστική φορά και πώς επρόκειτο να τον μεταφέρουν στα κάτεργα του Ντουκί.

Προσωρινώς, μέχρι της ώρας που θα τον μετέφεραν μαζί με άλλους καταδικασμένους, τον είχαν φυλακισμένο στην αυλή ενός στρατώνος που ήταν γεμάτη από κάρα με υλικό του στρατού. Σε μία στιγμή, ο Βιντόκ γλύτωσε απεργαστήρας ως ένα απ' αυτά τα κάρα και γλίστρησε μέσα στο φορτίο του.

Σε λίγο το κάρο ξεκίνησε, χωρίς ο καθορισμένος να υποψιάζεται πώς κινούνταν μαζί με το φορτίο του ένα δραπέτη του κατέργου, διευθυνόμενος προς την έξοχ.

Εκεί ο Βιντόκ εγκατέλειψε την κρύπτη του, χωρίς να γίνει αντιληπτός και διευθύνθηκε προς τη Βουλώνη.

Δεν μπορούσε να διαλέξει καταλληλότερη στιγμή για να πάει εκεί. Έκαποντάδες ανθρώπων βρισκόντουσαν στο λιμάνι της πόλεως για να καταταχθούν ως ναύτες στα κορσάρικα πλοία. Ο Βιντόκ ήναγκαζόταν να

αυτούς και συναντήθηκε σελίνο υ' έναν υπαξιωματικό, τον οποίο είχε γνωρίσει άλλοτε στο Παρίσι κι' ο οποίος άγνοουσε την ιστορία του. Τον ρώτησε λοιπόν αν θα μπορούσε να καταταχθεί στα κορσάρικα.

Ο φίλος του του το υποσχέθηκε κι' ύστερα από δύο μέρες τραβήλων γλεντιών που έκαναν μαζί, τον παρουσίασε στον κορσάρικο πλοίαρχο Πολέ. Ο Πολέ ένοθυσιάζτηκε από το παρουσιαστικό του και τον πήρε στο πλοίο του. Ο Βιντόκ άρχισε με θέρητηρ πολεμική ζωή, ή οποία τόσο παύριζε στο χαρμπήρα του. Διακρίθηκε σε πολλές συμπλοκές και προπάντων στην επίθεση εναντίον ενός αγγλικού θωρηκτού, στην οποία σκοτώθηκαν πολλοί σύντροφοί του.

Ένας απ' τους σκοτωμένους αυτούς ονομαζόταν Λεμπέλ κι' η ομοιότης του με το Βιντόκ ήταν καταπληκτική. Ο ήρωας μας λοιπόν πήρε τα χαρτιά του σκοτωμένου, νομίζοντας πως έτσι ξεφεύγει πειά από κάθε κίνδυνο.

Όστόσο, όταν έμαθε σε λίγο ότι επρόκειτο να γίνει μία αυστηρή επιθεώρηση των πληρωμάτων των κορσάρικων πλοίων για να εξαθαρρίσουν απ' αυτά τους κακοποιούς, εγκατέλειψε το πλοίο του και κατατάχτηκε στους πυροβολητές του ναυτικού με το όνομα του Λεμπέλ. Κατατάχτηκε αλλού ως όποιος, γιατί ο Λεμπέλ είχε προσηγορευτεί στους πυροβολητές με το βαθύ αυτό...

Επί τρεις μήνες, ο Βιντόκ έκανε την υπηρεσία του με τρόπο υποδειγματικό και καθημερινώς άκουγε επαινούς απ' τους ανωτέρους του. Κατάφερε μάλιστα με κίνδυνο της ζωής του να προλάβει την απάντα: μία πυριτιδαποθήκη, την οποία η βελαν να πυρηνίσουν στον αέρα μερικά ελκτριμάνια. Τό κατέβηκε τον αυτό έγινε άφορη να προδοθεί και να πάει ένα γαλόνι άκμα...

Τό μέλλον τώρα του χαμονελοόσε εύχρισμένο και γαλήνιο...

Μά, αλλοίμονο! Η κακή του μοίρα παρουσιάζει...

Μία μέρα, έπειτα από ζωηρή λογομαχία, πιάστηκε στα χέρια με κάποιον επίλοχα, ονομαζόμενο Φεσσάρ. Καθώς όμως πάλευαν, ο Βιντόκ, βλέποντας το στυγνισμένο στήθος του αντιπάλου του, θυμήθηκε πως ο Φεσσάρ ήταν άλλοτε μαζί του κατάνυκτος στα κάτεργα της Τουλών, απ' τα οποία, όπως κι' αυτός, είχε δραπέτευσ...

Μόλις το αντιλήφθη αυτό κι' ο Φεσσάρ, σταμάτησαν τον καιγό τους γιατί ενδιαφέροντουσαν κι' οι δύο να μη μαθευτεί το μυστικό τους.

Ο Βιντόκ ωστόσο και μετά την συμφιλίωσή του, αισθανόταν βαθειά αντισπάθεια προς τον παλιό αυτό σύντροφό του. Ο Φεσσάρ του δειγνόταν τώρα ειλικρινής, μα ο ήρωας μας καταλάβαινε πολύ καλά πως όλη αυτή η ειλικρίνεια ήταν υποκρισία... Τον καθησύχαζε όμως το γεγονός ότι ο Φεσσάρ δεν μπορούσε ν' αποκλιψήσει το μυστικό του χωρίς να καταστραφεί κι' ο ίδιος.

Πόσο όμως ήταν γελασμένος! Ο Φεσσάρ, ο οποίος ήταν ένας πρώτης τάξεως απατεώνας, είχε ξεγελάσει πολλούς απ' τους κατοίκους της Βουλώνης και τους είχε αποσπείρει διάφορα χρηματικά ποσά, ανερχόμενα σε 40.000 φράγκα. Ένα καλό πωλί λοιπόν, βλέποντας τα πράγ...

ματα σκούρα, εξαφανίστηκε, αφού προηγουμένως όμως κατήγγειλε στις αρχές το Βιντόκ κι' αποκάλυψε ποιάς πραγματικά ήταν.

Έτσι ο ήρωας μας συνελήφθη και πάλι... Φαίνεται όμως πως δεν τον επέβλεπαν καλά, γιατί την επομένη της συλλήψεώς του, κατώρθωσε να δραπέτευσ και πάλι. Φεύγοντας, διευθύνθηκε προς την πατρίδα του, το Αράς, ή οποία τον τραβούσε πάντα ακατανίκητα. Μα δεν έστρεψε αυτή τη φορά ως εκεί. Καθώς παρνούσε από τη Μπετούν, ένας χωροφύλακας, ο οποίος τον ήξερε, τον συνέλαβε. Αυτή τη φορά όμως τον εφύλαξαν καλά κι' έτσι δεν κατόρθωσε να δραπέτευσ. Η ειδήσις μάλιστα της συλλήψεώς του, προκάλεσε τόσο θόρυβο, ώστε ο γανικός Εισαγγελέας Ρανσόν επήγε αυτοπροσώπως για να βεβαιωθεί. Όταν τον είδε μες στη φυλακή λυμένο, ρώτησε γιατί δεν του είχαν περάσει τα σίδερα. Η σκληρότης αυτή εξερέθηκε το Βιντόκ.

—Ε, Κύριε! φώναξε, διευθυνόμενος προς τον δικαστικό. Τι σας έκανα για να θέλετε τόσο το κακό μου; Είπε αλήθεια πως έβγα δραπέτευσίς επανειλημμένως, μα είνε τάχα μεγάλο κακό αυτό;... Μήπως κάθε φορά που με συνέλαβαν δεν με βόρχαν με ζω...

—Ετσι, ακριβώς: άναφέρει ο Βιντόκ αυτή τη σκηνή σ' «Απομνημονεύματά» του. Τα λόγια του έκαναν βαθειά εντύπωση στο Γενικό Εισαγγελέα, ο οποίος ξαναγύρισε το ίδιο βράδυ στη φυλακή του και τον ανέκρινε, θέλοντας να μάθει τι είχε κάνει από τότε που είχε αποδράσει απ' το κάτεργό της Τουλών.

Η διήγησις του Βιντόκ τον συγκίνησε εξαιρετικά και τον έκανε να καταλάβει πως είχε μπροστά του ένα δυστυχισμένο άνθρωπο, ο οποίος ήταν άξιος της εύνοιάς του...

Τον συμβούλεψε λοιπόν να υποβάλει με άτις χάρτες, ζητώντας τουλάχιστον μετριασμό της ποινής του, και τοῦ

υποσχέθηκε να τον υποστηρίξει κοντά στην μαρτυρική Ρανιέ.

Την επομένη, ένας δικηγόρος του Ντουκί, ο κ. Τομά, ο οποίος είχε ενδιαφερθεί πάντοτε για το Βιντόκ, του παρουσίασε για να υπογράψει μία αίτηση, συνταγμένη καθ' ύποδεικν του Γενικού Εισαγγελέως.

Τέλος, επειδή μία εύτυχία δεν έρχεται ποτέ μόνη, έπειτα από μερικές ημέρες, ο Βιντόκ προσελήφθη στα γκαρσία της Διευθύνσεως της φυλακής και έμαθε ότι ή σύζυγός του, την οποία, όπως θα θυμόνται οι άναγνώστες μας, είχε παντρευτεί πρό των αναγκαστικών, είχε πάρει το διαζύγιο της. Τίποτε δεν μπορούσε να του ήταν πιο ευχάριστο από τη διάλυση αυτού του γάμου που τον έωνε ν' ένα πλάσμα, του οποίου απέχον και το οποίο ζούσε τελευταία έντελως έκλυτα...

Ο ήρωας μας έπρεπε πειά να κάνει υπομονή και να περιμένη την απάντησιν των αρχών στην αίτησή του, μα ή υπομονή δεν ήταν από τα χαρίσματά του. Έπειτα από πέντε μήνες, μολοντί του φερνόντουσαν πολύ καλώς έδωκε πούς τον ποταμό Σάρε, σε μία στιγμή που δεν τον πρόσεχαν, πήδηξε απ' αυτό και βούτηξε στο ποτάμι...

Όσο απελπισμένη κι' αν φαίνεται ή πράξις του αυτή, ήταν προσεκοιμημένη από καιρό... Είχε μάλιστα συννοηθεί και με μερικούς φίλους του νεννοηθεί και με μερικούς φίλους του να έβγα από τη φυλακή. Ένας απ' αυτούς θα του προμήθευε μία στολή άξιωματικού του πυροβολικού, την οποία θα φορούσε και θα πήγαινε στο Παρίσι, το μόνο μέρος του κόσμου, όπου, κατά τη γνώμη του, μπορούσε να ζήσει εν ασφάλειά...

Δεν υποψιζόταν καθόλου ότι ή βουτιά του αυτή στο ποτάμι, κάτω από τα κατάπληκτα μάτια των φυλάκων του, θα τον έδωκε στην πιο τραχική και πονεμένη φάσι της ζωής του...

(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

—Κύριε, φίλε μου, την κυρία Ζιζή. Δένο πως είνε από σπίτι. Είνε κυρία μεγάλης αξίας.

—Πραγματικώς; το πρόσωπό της μοιάζει... με παρλαμένη!

—Η νέα μαγεύει για πρώτη φορά ή νέα μας μαγεύει... Και τί σας έφτασε; —Μία πρώτη: τάξεως... δραπέφια!

—Στην ταβέρνα. —Ο πατέρας; Γιατί το κόκκινο κρασί είνε ακριβέστερο από το άσπρο; —Ο ταβερνιέρης; Μα νομίζετε ότι την παίρνουμε τάχαπα τη μορφή;

—Στο πιάνο. —Τάχη, τί κομμάτι θέλεις να σου παίξω;

—Ο μικρός Τάκης; —Ένα κομμάτι... σοκολάτα!

—Οι φιλανθρωπιστές θα διαβάζουν

24 'Απριλίου 1932



ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πόλεμο στους γάτους! Έπικινδυνον και φορείς μικροβίων. Η ψηφίνες υπό... αστυνομική επιτήρησι. Γεωγραφικά παράδοξα. Πόλεις της Εύρώπης στην Αμερική. Αργόμισθοι δεκαπέντε χρόνια. Ένας σιδηροδρομικός σταθμός που δεν λειτουργεί και που οι υπάλληλοί του πληρώνονται. Τι κάνει ή γραφειοκρατία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Φαίνεται ότι ή γάτες θ' αρχίσουν να περνούν πολύ δύσκολες στιγμές από δω και πέρα. Είνε γνωστόν ότι απ' τα παλιά χρόνια μέχρι σήμερα, τα κατοικίδια αυτά ζώα, είχαν πολλούς φανατικούς φίλους και υποστηρικτάς μεταξύ των ανθρώπων, αλλά και πολλούς εξίσου φανατικούς έχθρους.

Τη φορά όμως αυτή τα έχει βάλει μαζί τους ένας όλόκληρος κόσμος ειδικών επιστημόνων, οι οποίοι ακριβώς λόγω της ειδικότητός των, θα έπρεπε να τίς συμπάσιν.

Στη Βερολίνο έχει ιδουθεί ένας Διεθνής Σύλλογος Μελετών επί των Γάτων, που όποιο μέλη ή διάφοροι ζωολόγοι, καθώς επίσης και επιστήμονες άλλων ειδικοτήτων—βιολόγοι, γημικοί και μικροβιολόγοι. Τελειώνω: τα μέλη του συλλόγου συνήλθαν σε συνεδρίαση για ν' ανακοινώσουν όλοι τις παρατηρήσεις τους και να εξακριβώσουν απ' αυτές αν οι γάτοι είνε φορείς μικροβίων κι' ή επικίνδυνιά τους επιβλαβής στην υγεία των ανθρώπων.

Τό συνέδριο λοιπόν αυτό εξέδωσε με έικοσι πέντε ψήφους έναντιόν εξ' ένα ψήφισμα διά του οποίου διακηρύσσεται ότι οι γάτοι είνε επιβλαβείς στη δημόσια υγεία. Προτείνει μάλιστα να επιβληθεί σ' όλα τα κοίτη φορολογία στους γάτους, για να λιγοστεύουν και να περιοριστούν.

Επίσης προτείνει να μην επιτρέπεται στους πολίτας να έχουν γάτες στο σπίτι τους παρά μόνον κατόπι ειδικής άδειας των αρχών, ή όποιες θα στέλνουν κτηνίατρο να εξετάζει κάθε μήνα τα κατοικίδια αυτά ζώα. Ο Γερμανός καθηγητής Ραδόντς "Ισχυράν ετόνισε ότι οι γάτοι μεταδίδουν στους ανθρώπους και ποσάντων στα παιδιά διάφορες αρρώστιες, μεταξύ των οποίων είνε ή παιδική παραλυσία, ή διφθερίτις και ή φυματίωση.

Επίσης ο Άγγλος γραμματέας του συλλόγου έδωκε ότι οι γάτοι είνε επικίνδυνοι, όχι μόνον για τη υγεία, αλλά και για τη ζωή των ανθρώπων, γιατί εξαγριώνονται πολύ εύκολα. Όλοι οι διευθυνταί των ζωολογικών κήπων θεοαίωνουν πως έκανον μέρα σε μεγάλα πάρκα και δάση, άγριεύουν και άλλοιμονο σ' όποιον τύχει να παύσει από κοντά τους. Όμοιον εναντίον του χωρίς καμιά ατίτα και χωρίς καν να είνε πεινασμένοι, και, χώνοντας τα νύχια τους μέσα στις σάκας του, προσπαθούν να τον καταπαράξουν.

Οι φιλανθρωπιστές θα διαβάζουν

συχνά στις εφημερίδες μερικά πράγματα που ασφαλώς θα τους ξεφάνιζουν και θα τους κάνουν να σκέπτονται ότι οι δημοσιογράφοι δεν έχουν ούτε την παραμικρή ιδέα από γεωγραφία. Διαβάζουν, π.χ. ότι στη Νορβηγία της Αμερικής διεπράχθη ένα φοικιαστικό έγκλημα, ότι στην Αίγυπτο των Ηνωμένων Πολιτειών μία φοβερή πυρκαϊά αποτέφρωσε μία όλόκλητη πόλιν, ή ότι στο Βερολίνο της Κοινωνικούτης γίνηκε ένα τρομερό σιδηροδρομικό δυστύχημα.

Οι άναγνώστες των εφημερίδων έχουν δικιο να ξεφάνιζονται, όταν αυτές είνε ή εξής:

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Η Φιλαδέλφεια στην πολιτεία Μασσαχουσέτης, αι Αθήναι και ή Σάρδεις στην πολιτεία της Νέας Υερσέης, το Βερολίνο στην Κοινωνική, ή Βενετία στο Ιλλινόις, το Έδουορφο στην Βισζίνια, ή Ρώμη στην πολιτεία της Νέας Υόρκης, ή Λισαβών στην πολιτεία του Νέου Αμζάν, ή Αγγλία στην πολιτεία του Ασκανσας, ή Τουρκία στη Βόρειο Καρολίνα, ή Αίγυπτος στη Γεωργία, ή Γαλλία στο Τεξάς, ή Γαλλία στην Ινδιάνα, ή Τρίπολις στο Ούσκονισιν, ή Ανατολή στο Οχάιο, κ.τ.λ.

Στη μικρή αγγλική πόλιν Μάξτοκ της κομητείας Βάρβουκ, βρίσκεται ένας σιδηροδρομικός σταθμός, του οποίου ο σταθμαρχός κι' ο μοναδικός υπάλληλος είνε κυριολεκτικώς άγώμισθοι εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Παίρνουν δηλαδή ταχτικά το μισθό τους στο τέλος κάθε μηνός χωρίς να κάνουν καμιά απολύτως δουλειά.

Όταν πρωτοκατασκευάστηκε ή σιδηροδρομική γραμμή που διασχίζει την κομητεία Βάρβουκ, ιδρύθηκε σταθμός και στο Μάξτοκ, επειδή στανματούσαν κι' εκεί άμαξοσταθίες.

Με τον καιρό όμως ή πόλιν του Μάξτοκ νεκρώθηκε σιγά-σιγά και το 1916 ο εκεί σταθμός κατηργήθη. Στο διάταγμα όμως της καταργήσεώς του, ή διευθυνσις των σιδηροδρόμων έλαβε να όρει τι θα γινόντουσαν ο σταθμαρχός κι' ο έπιστάμενός του εισηγηροδότης. Έτσι, οι δύο εύτυχισμένοι αυτοί άνθρωποι έγιναν αργόμισθοι, χωρίς να τό ζητήσουν, κι' από τότε παίρνουν το μισθό τους, χωρίς να κάνουν καμιά δουλειά...

Η παρεξήγησις αυτή συμβάινει έπεδή στην Αμερική υπάρχουν πολλές πόλεις που έχουν ονόματα πόλεων και χωρών της Εύρώπης. Οι πρώ-

τοι μετανάστες που πήγαν από δυο και τριών αιώνων στην Αμερική, δεν πολυσκοπίζόντουσαν για να διαφύκουν τις πόλεις που χρίζαν. Τους έδιναν ονόματα διάφορων γνωστών ευρωπαϊκών πόλεων, προσθέτοντας συχνά πριν απ' αυτές, προς διάκρισιν και τη λέξι «Νέον». Έτσι υπάρχουν στην Αμερική πόλεις με τα ονόματα Νέο Λονδίνο, Νέα Υόρκη, Νέα Υερσέη—ή Υερσέη είνε νήσος της Αγγλίας—Νέα Ουάλλια κ.τ.λ. Υπάρχουν όμως πολλές άλλες πόλεις που δεν έχουν τη λέξι αυτή «Νέον» κι' αυτές είνε ή εξής:



Ανάγλυφο της Πόλης του Αββατου του Βεζελαι.

διαβάζουν τις ειδήσεις αυτές. Δεν έχουν όμως δικιο να νομίζουν άγωγιστή τους δημοσιογράφους. Γιατί οι τελευταίοι αυτοί έφερουν πολύ καλά τι γράφουν και δημοσιεύουν τις ειδήσεις, όπως τους μεταβιβάζονται απ' την Αμερική κι' όπως άλλωστε είνε όρθο.

Η παρεξήγησις αυτή συμβάινει έπεδή στην Αμερική υπάρχουν πολλές πόλεις που έχουν ονόματα πόλεων και χωρών της Εύρώπης. Οι πρώ-

Οι φιλανθρωπιστές θα διαβάζουν

Η Ανάστασις του υιού της χήρας του Ναΐμ.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

(Από τα 'Απομνημονεύματα του "Αγγλου αξιωματικού I. H. B. Rowlands").



Γ'. ΙΔΑΜΕ στα προηγούμενα φύλλα πώς ο 'Αγγλος λοχαγός Ρόουλανδς, κομιστής ενός εμπιστευτικού φακέλλου που του παρέδωσε στα 1917, στην Κέρκυρα, ο Σέρβος διάδοχος 'Αλέξανδρος, έφτασε στο Λονδίνο και παρουσιάστηκε στο Σέρβο πρεσβευτή, στον οποίο είχε εντολή να παραδώσει τον φάκελλο.

Ο λοχαγός Ρόουλανδς λοιπόν γράφει, συνεχίζοντας τη σχετική αφήγησή του:

«Η αγγέριση, μάλιστα, συμπαθητικά αυστηρή φυσιογνωμία του Σέρβου πρεσβευτού μου χαμογελούσε. 'Αφού μου έδωσε μερικά λόγια φιλοφρονητικά, με ρώτησε ξαφνικά αν είχα τίποτε να του παραδώσω...

Ψάχτηκα νευρικά για λίγες στιγμές, ενώ ο πρεσβευτής μάγευε τα φρύδια του όσο μ' έβλεπε να μη βρίσκω τον φάκελλο... Μά πολύ γρήγορα θυμήθηκα ότι τον είχα στη μέση τσέπη του άμπελχόνου μου... Ξεκουμπώθηκα γρήγορα-γρήγορα, τον έβγαλα και τον έδωσα στην Αυτού 'Εξοχήτητα...

Μία βαθεία ανακούφισης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του μόλις τον είδε... Έσπασε βιαστικά το βουλοκέρι των σφραγίδων, αφού πρώτα βεβαίωθηκε πως ήταν άπειραχο, και άρχισε να διαβάσει στο φως μιας ηλεκτρικής λάμπας του τραπέζιού, το έγγραφο που ήταν μέσα, ενώ τα φρύδια του ξάρωναν όσο έφτανε στο τέλος... 'Υστερα διέκρινε νευρικά το έγγραφο και το ξανάβαλε στο φάκελλο, ενώ τα χέρια του έτρεμαν απ' τη συγκίνηση... Έξαρνα τότε κάτι γλιστρούσε απ' το έγγραφο, καθώς προσπαθούσε να το τακτοποιήσει στο φάκελλο, κι έπεσε κάτω.

Μά κι' εγώ ήμουν πολύ νευρικός τη στιγμή εκείνη... Γι' αυτό, χωρίς να σκεφτώ τί κάνω, άρπαξα μ' ένα πήδημα το χαρτί πούπεσε κάτω και το έδωσα στον πρεσβευτή, ενώ αυτός, δυσχερασμένος λιγάκι, το πήρε γρήγορα-γρήγορα απ' τα χέρια μου. 'Απότομο, χωρίς να το θέλω, είδα καθαρά το χαρτί εκείνο... Ήταν η φωτογραφία μου!

Όταν κάθησα στην πολυθρόνα που μου δόθηκε ο πρεσβευτής, προσπαθώντας να χαμογελώ, το πρόσωπό μου ήταν όγρο απ' τον ιδρώτα... Τι τρελλός πώς φάνηκα ν' άνακατευτώ με μυστικές υποθέσεις ξένων κρατών!

Για ποιά λόγο βρισκόταν η φωτογραφία μου μέσα στο φάκελλο εκείνο; Τι είχα κάνει; Καθώς είχα λοιπόν βυθιστεί σε μεγάλη άφηρησση, μου φάνηκε πως ο πρεσβευτής μου μιλούσε...

—Λοχαγέ Ρόουλανδς, μου έλεγε, τα θεμά μου συγγαρητήρια και την εγγονοσύνη μου... 'Η έπιστολή αυτή, αν έπεφτε σε ξένα χέρια, θα προκαλούσε μία μεγάλη καταστροφή στην Αυτού Βασιλική 'Υψηλότητα και στο έ-

θνός μου... Μά χάρις σε σάς, έφτασε στα χέρια μου άθικτη.

Έμεινε μερικά στιγμές σιωπηλός κι' έπειτα έξακολούθησε:

—'Επίσης μ'ήν άνησυχούσε πού έδωτε τη φωτογραφία σας μέσα στο φάκελλο... Είπε ένα άπλό ζήτημα ασφαλείας, ξέρετε... Την έβαλαν μέσα άπλως για να βεβαιωθεί ότι σε σάς παραδόθηκε ο σφραγισμένος φάκελλος έξ άρχής...

—Μά δεν θυμώμαι, 'Εξοχώτατε, νάχω ποζάρει ποτέ στην Κέρκυρα μπροστά σε φωτογράφο! τούλησα να πώ...

Ο πρεσβευτής χαμογέλασε κι' ύστερα μου:

—Μά, αγαπητέ μου λοχαγέ, μπορούν θανάσιμα να σου πάρουν μ' έ-

κράτησε γι' αυτόν...

Ήταν φανερό ότι η 'Εξοχήτης του δεν μ' ήθελε πειά... Χαϊρέτσα στρατιωτικά, έκανα κανονική μεταβολή και βγήκα απ' το γραφείο του, ενώ στ' αυτιά μου έφταναν αυτά τα λόγια, που έλεγε στον Μεγλίνοφ: «Μά είνε τρομερό... Τι άλλο θα κάνη άργότερα; Έμειναν άραγε κι' άλλοι άκόμα στο Λονδίνο;»!

Περαισότερα δεν πρόλαβα ν' ακούσω... Μόλις βγήκα απ' την πρεσβεία, φώναξα ένα ταξί και τράβηξα για τον ύπόγειο σιδηρόδρομο, για να πάω σε μερικούς συγγενείς μου, στην άλλη άκρη του Λονδίνου...

Καί τώρα, λοχαγέ Ρόουλανδς, θά σου δείξω τι θα μεταφέρει στην Αυτού Βασιλική 'Υψηλότητα... Πρόσεξε μόνον να μ'ή τους άφήσης να σκορπίσουν... Θά τους έπιβλέπης διαρκώς... Κατάλαβες;

Μά την άλήθεια, δεν κατάλαβα γού! Κούταξα γύρω μου να ιδώ τι ήταν αυτά που θα πρόσεχα να μη σκορπίσουν! Μά δεν έβλεπα τίποτε και ξανακίτταξα τον πρεσβευτή με άπορία... Αυτός χτύπησε άτάραχα το κουδούνι και δύο γκαρνάκια φάνηκαν στην πόρτα, κρατώντας στα χέρια τους άρκετους σάκους καλά κλεισμένους και σφραγισμένους με κόκκινο βουλοκέρι...

Παρέλαβα τους σάκους, 15 βλους-δλους, καμμένους με χοντρό 'Εγγλέζικο ύφασμα... 'Υπέγραφα μ'άπόδειξη παραλαβής και έντωμεταξύ συστήθηκα με τον άστυνομικό έπιθεωρητή Βάουγκαν, πουχε μεταφέρει τους σάκους με ίσχυρή συνοδεία άστυφυλάκων... Πήγαμε ως τώ βατόρι με έναν άξιωματικό της πρεσβείας και με άρκετη στρατιωτική φρουρά...

Αγρυπνός, έλεινός, κατακουρασμένος, εξαγορεύσα με τις ίδιες διατυπώσεις πάλι στην Κέρκυρα... 'Η εϋθνή που ήταν φορτωμένη έπάνω μου, με λύγισε... Παρουσιάστηκα στο Γενικό Στρατήγείο και παρέδωσα στον 'Επιτέλεση τους σάκους, άπειραχτούς, με τις σφραγίδες γερές και έν τάξει... Ξαναγύρισα ύστερα στο συνθηδικό μου κατάλυμα και άφανισμένος πειά απ' την άπνεια και την κόπωση, έπεσα στο κρεβάτι μου...

Την άλλη μέρα, κατά τις 10 το πρωί, σηρώθηκα άνακουφισμένος από τον πόλνο και άτάραχο ύπνο μου... Μά τώ κουδούνισμα του τηλεφώνου μ' έβαλε πάλι σε άνησυχία. Πήρα τώ άκουστικό:

—Μάλιστα, ο λοχαγός Ρόουλανδς, άβεις, έδω... Πολλά καλά... Είμαι σ'άς διαταγής της Αυτού 'Υψηλότητας... Σε μ'ά όρα θά παρουσιάσω ένώπιόν της.

Κρέμασα τώ άκουστικό... Ντύθηκα γρήγορα και στις 11 1/2 ήμουν στο Γενικό Στρατήγείο... 'Η Αυτού 'Υψηλότητας ο Διάδοχος της Σερβίας με τον άστυνομικό του Τελλόνεβιτς με περίμεναν στο γραφείο του... Έπάνω στο τραπέζι, άνοιγμένοι δυο-τρεις σάκοι, έδειχναν πώς τώ περιεχόμενο τους ήταν άπλά ξύλινα κουτιά ταχυδρόμων και πόσων μάκρας «Κορόνα»!

Μά πώς ξέρει τί μυστικά καθήκοντος σημασίας ήταν κρυμμένα ύπ-

γώ, ζώντας πολυτελέστατα και διασκεδάζοντας με ξένα έξοδα και με δικά μου, είδα ότι ήταν πειά καιρός να πάω στην πρεσβεία... Παρουσίασα εκεί στον κ. Μεγλίνοφ τον κατάλογο των έξόδων μου, 60 λίρες έλξ-έλξ!

Αυτός, χαμογελώντας για τώ μικρό ποσό, με πλήρωσε άμέσως, ενώ εγώ άρχιζα να θυμώω για την κρυφή εκείνη ειρωνική έκφραση, που πήρε τώ πρόσωπό του... 'Υστερα από τη διατύπωση αυτή, μίτηκαμε στο ιδιαίτερο γραφείο του 'Εξοχατάτου.

Μόλις μ'ας είδε, σηρώθηκε απ' τη θέσι του και μωβόφισε τώ χέρι, ρωτώντας με πώς πέρασα τις 10 αυτές μέρες... 'Υστερα κάτι έλεγε στο Μεγλί-

νοφ και τώ έλεγε:

—Τηλεφωνήστε, σάς παρακαλώ, στο ξενοδοχείο «Σαβόν», ότι ο λοχαγός Ρόουλανδς ήθελε και να τώ έτοιμάσουν από σήμερα τώ διαμέρισμα που έχωμε

στην άλλη μέρα, κατά τις 10 το πρωί, σηρώθηκα άνακουφισμένος από τον πόλνο και άτάραχο ύπνο μου... Μά τώ κουδούνισμα του τηλεφώνου μ' έβαλε πάλι σε άνησυχία. Πήρα τώ άκουστικό:

—Μάλιστα, ο λοχαγός Ρόουλανδς, άβεις, έδω... Πολλά καλά... Είμαι σ'άς διαταγής της Αυτού 'Υψηλότητας... Σε μ'ά όρα θά παρουσιάσω ένώπιόν της.

Κρέμασα τώ άκουστικό... Ντύθηκα γρήγορα και στις 11 1/2 ήμουν στο Γενικό Στρατήγείο... 'Η Αυτού 'Υψηλότητας ο Διάδοχος της Σερβίας με τον άστυνομικό του Τελλόνεβιτς με περίμεναν στο γραφείο του... Έπάνω στο τραπέζι, άνοιγμένοι δυο-τρεις σάκοι, έδειχναν πώς τώ περιεχόμενο τους ήταν άπλά ξύλινα κουτιά ταχυδρόμων και πόσων μάκρας «Κορόνα»!

Μά πώς ξέρει τί μυστικά καθήκοντος σημασίας ήταν κρυμμένα ύπ-

νωφ, ο οποίος πήρε τώ άκουστικό του τηλεφώνου στα χέρια... Ζήτησε τη Σκότλαντ Γκάρντ, δηλαδή τη Μυστική 'Αστυνομία του Λονδίνου, και μίλησε στον έπιθεωρητή Βάουγκαν:

—Ο έπιθεωρητής Βάουγκαν; Θανάσιμα... Λοιπόν, ο άξιωματικός που σ'άς έλεγα είνε έδω τώρα και θά φύγη σε μισή ώρα... Πότε να σ'ας περιμένουμε; 'Α! Καλά... Εϋχαριστώ.

Διάβολε, είπα μέσα μου. Τι θέλει έδω πέρα η Σκότλαντ Γκάρντ;

Ο πρεσβευτής άρχισε πάλι να μου δίνει οδηγίες:

—Καί τώρα, λοχαγέ Ρόουλανδς, θά σου δείξω τι θα μεταφέρει στην Αυτού Βασιλική 'Υψηλότητα... Πρόσεξε μόνον να μ'ή τους άφήσης να σκορπίσουν... Θά τους έπιβλέπης διαρκώς... Κατάλαβες;

Μά την άλήθεια, δεν κατάλαβα γού! Κούταξα γύρω μου να ιδώ τι ήταν αυτά που θα πρόσεχα να μη σκορπίσουν! Μά δεν έβλεπα τίποτε και ξανακίτταξα τον πρεσβευτή με άπορία... Αυτός χτύπησε άτάραχα τώ κουδούνι και δύο γκαρνάκια φάνηκαν στην πόρτα, κρατώντας στα χέρια τους άρκετους σάκους καλά κλεισμένους και σφραγισμένους με κόκκινο βουλοκέρι...

Παρέλαβα τους σάκους, 15 βλους-δλους, καμμένους με χοντρό 'Εγγλέζικο ύφασμα... 'Υπέγραφα μ'άπόδειξη παραλαβής και έντωμεταξύ συστήθηκα με τον άστυνομικό έπιθεωρητή Βάουγκαν, πουχε μεταφέρει τους σάκους με ίσχυρή συνοδεία άστυφυλάκων... Πήγαμε ως τώ βατόρι με έναν άξιωματικό της πρεσβείας και με άρκετη στρατιωτική φρουρά...

Αγρυπνός, έλεινός, κατακουρασμένος, εξαγορεύσα με τις ίδιες διατυπώσεις πάλι στην Κέρκυρα... 'Η εϋθνή που ήταν φορτωμένη έπάνω μου, με λύγισε... Παρουσιάστηκα στο Γενικό Στρατήγείο και παρέδωσα στον 'Επιτέλεση τους σάκους, άπειραχτούς, με τις σφραγίδες γερές και έν τάξει... Ξαναγύρισα ύστερα στο συνθηδικό μου κατάλυμα και άφανισμένος πειά απ' την άπνεια και την κόπωση, έπεσα στο κρεβάτι μου...

Την άλλη μέρα, κατά τις 10 το πρωί, σηρώθηκα άνακουφισμένος από τον πόλνο και άτάραχο ύπνο μου... Μά τώ κουδούνισμα του τηλεφώνου μ' έβαλε πάλι σε άνησυχία. Πήρα τώ άκουστικό:

—Μάλιστα, ο λοχαγός Ρόουλανδς, άβεις, έδω... Πολλά καλά... Είμαι σ'άς διαταγής της Αυτού 'Υψηλότητας... Σε μ'ά όρα θά παρουσιάσω ένώπιόν της.

Κρέμασα τώ άκουστικό... Ντύθηκα γρήγορα και στις 11 1/2 ήμουν στο Γενικό Στρατήγείο... 'Η Αυτού 'Υψηλότητας ο Διάδοχος της Σερβίας με τον άστυνομικό του Τελλόνεβιτς με περίμεναν στο γραφείο του... Έπάνω στο τραπέζι, άνοιγμένοι δυο-τρεις σάκοι, έδειχναν πώς τώ περιεχόμενο τους ήταν άπλά ξύλινα κουτιά ταχυδρόμων και πόσων μάκρας «Κορόνα»!

Μά πώς ξέρει τί μυστικά καθήκοντος σημασίας ήταν κρυμμένα ύπ-

γώ, ζώντας πολυτελέστατα και διασκεδάζοντας με ξένα έξοδα και με δικά μου, είδα ότι ήταν πειά καιρός να πάω στην πρεσβεία... Παρουσίασα εκεί στον κ. Μεγλίνοφ τον κατάλογο των έξόδων μου, 60 λίρες έλξ-έλξ!

Αυτός, χαμογελώντας για τώ μικρό ποσό, με πλήρωσε άμέσως, ενώ εγώ άρχιζα να θυμώω για την κρυφή εκείνη ειρωνική έκφραση, που πήρε τώ πρόσωπό του... 'Υστερα από τη διατύπωση αυτή, μίτηκαμε στο ιδιαίτερο γραφείο του 'Εξοχατάτου.

Μόλις μ'ας είδε, σηρώθηκε απ' τη θέσι του και μωβόφισε τώ χέρι, ρωτώντας με πώς πέρασα τις 10 αυτές μέρες... 'Υστερα κάτι έλεγε στο Μεγλί-

νοφ και τώ έλεγε:

—Τηλεφωνήστε, σάς παρακαλώ, στο ξενοδοχείο «Σαβόν», ότι ο λοχαγός Ρόουλανδς ήθελε και να τώ έτοιμάσουν από σήμερα τώ διαμέρισμα που έχωμε

στην άλλη μέρα, κατά τις 10 το πρωί, σηρώθηκα άνακουφισμένος από τον πόλνο και άτάραχο ύπνο μου... Μά τώ κουδούνισμα του τηλεφώνου μ' έβαλε πάλι σε άνησυχία. Πήρα τώ άκουστικό:

—Μάλιστα, ο λοχαγός Ρόουλανδς, άβεις, έδω... Πολλά καλά... Είμαι σ'άς διαταγής της Αυτού 'Υψηλότητας... Σε μ'ά όρα θά παρουσιάσω ένώπιόν της.

Κρέμασα τώ άκουστικό... Ντύθηκα γρήγορα και στις 11 1/2 ήμουν στο Γενικό Στρατήγείο... 'Η Αυτού 'Υψηλότητας ο Διάδοχος της Σερβίας με τον άστυνομικό του Τελλόνεβιτς με περίμεναν στο γραφείο του... Έπάνω στο τραπέζι, άνοιγμένοι δυο-τρεις σάκοι, έδειχναν πώς τώ περιεχόμενο τους ήταν άπλά ξύλινα κουτιά ταχυδρόμων και πόσων μάκρας «Κορόνα»!

Μά πώς ξέρει τί μυστικά καθήκοντος σημασίας ήταν κρυμμένα ύπ-

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α! ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Ο άειμνητος βασιλεύς Γεώργιος είχε πικρή πείρα από τους δημοσιογράφους και φυλαγόταν πάντοτε απ' αυτούς.

Ύστερα από τόν άτυχή πόλεμο του 1897, περνώντας από την Πάτρα, προστού γυρίσει στην πρωτεύουσα, φιλοξενήθηκε στο σπίτι του τέως ύπουργού Θάνου Κανακάρη Ρούφου. Εκεί άρχισαν να συζητούν, μεταξύ των άλλων, και για την πολιτική και ο βασιλεύς, θέλοντας να έκφραση τώ παράπονό του κατά των κομμάτων, μεταχειρίστηκε μιά έκφραση μεταφορική:

—Όπου κι' άν πατήσω, αγαπητέ μου, έλπε άπευθυνόμενος προς τόν οικοδεσπότη, παντού θά βρώ σάπια σκευή...

Τότε κάποιος δημοσιογράφος Πατρινης έφημερίδας, ο όποιος μισούσε τις τή φράσι του κρυμμένος πίσω από μιά πόρτα, τηλεγράφησε άμέσως σ'άς 'Αθήνας ότι ο βασιλεύς άπεκάλεσε τόν πρωθυπουργό Ζαΐνη παληοσανίδα!

Ο Γεώργιος έδιάβαζε φυσικά τη διαστρεβλωμένη έδηση και όταν ξαναπέρασε μετά λίγους ήμερες από την Πάτρα και πήγε ξανά στο σπίτι του Κανακάρη, προστού καθήκει έβριζε μιά άνήσυχη ματιά στο ζέζακι.

—Τι κυττάτε αυτός; Μεγαλειότατε; τόν ρώτησε έκπληκτος ο οικοδεσπότης.

—Κυττάζω να ιδώ, άποκρίθηκε, μ'ήν είνε κρυμμένος πάλι κανένας... δημοσιογράφος. Αυτοί οι άνθρωποι ξέρετε, μου έχουν γίνει άληθινός μπελάς. Μου διαστρέφουν διαρκώς τα λόγια μου και τ'άπανάλινθάνουν με τέτοιον άπειριστικό τρόπο, ώστε με περιστέτουν να λέω διαρκώς άνησίτες.

Αφού έκανε τις σκέψεις αυτές, ο άνευ πελατείας δόκτωρ Μάντζαρι πήγε και βρήκε τους πλουσιωτέρους συγγενείς του και τους έκανε μιά πρόταση που φανερώσει ότι μπορεί να μ'ήν ήταν ως γιαντρός καλός, αλλά ήταν έπιχειρηματίας πρώτης τάξεως.

—Λοχαγέ Ρόουλανδς, έλεε ο Διάδοχος βλέποντάς με, άξέριτε την εύγνωμοσύνη τη δική μου και τώ έθνους μου... Είμαι εύτυχής που σ'άς άπονέμω τώ Χρυσούν μετάλλιο της στρατιωτικής άξίας... Προσοχή! λοχαγέ Ρόουλανδς!...

Στάθηκε προσοχή με συγκίνηση, ενώ η Βασιλική 'Υψηλότητας του άνοιξε ένα κουτάκι κι' έβγαλε από μέσα τώ ξηλευτικό παράσημο... Τώ χέρι του έτρεμε ενώ μου τώ κρεμούσε στο στήθος και ύστερα μουδωσε ένα διπλό φιλέ στα δύο μάγουλα... Δάκρυσα και φίλησα τώ χέρι του...

Πέρασαν 15 χρόνια από τότε... Σήμερα ο 'Υψηλότητας έγινε Μεγαλειότατος και βασιλεύει στην πατρίδα του, πούγινε πολύ πώ μεγάλη και ίσχυρή με τόν παράσημο... Τά δάκρυσα και φίλησα τώ χέρι του...

Οι συγγενείς του, αφού δεβαιώθηκαν από τώ λόγια τώ γιαντρού ότι πραγματικά ήταν άποφασισμένος ν' αυτοκτονήσει και βρίσκονταν τήν έπιχείρησι άρκετά έλκυ-διδάσκαλος σ' ένα κουτσουχάρι;»



ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Πώς ο δόκτωρ Μάντζαρι βαρέθηκε τη ζωή του. Μιά παράδοση συμφωνία με τους συγγενείς του. 'Η ασφάλεια της ζωής και η προκαταβολή της. 'Η τρελλή ζωή των διασκεδάσεων. 'Επειτ' από ένα χρόνο. 'Όπου ο γιατρός δεν έννοει με κανένα τρόπο ν' αυτοκτονήσει. Έπάνω στο βουνό. Δυό πτώματα μέσα στην άβυσσο. Πώς άποκαλύφθηκε τώ διπλό έγκλημα, κτλ. κτλ.

Ένα από τώ πιο περίεργα έγκληματα που συνέβησαν κατά τώ τελευταία χρόνια, άπασχόλησε πρό όλίγων ημερών την 'Αστυνομία του Μιλάνου και όλη την κοινή γνώμη της 'Ιταλίας.

Στό Μιλάνο ζούσε ο νεαρός γιατρός δόκτωρ Μάντζαρι, ο όποιος θύω με τώ επάγγελμά του δεν τ'ά έβγαζε καθόλου πέρα και βρισκόταν σε διαρκείς οικονομικές στενοχώριες. Ήταν πειά τριάντα πέντε χρόνων, μ'ήν πελατεία του ήταν άλαχίστη, και μόλις κατώρρωνε να ψευτοζή με μερικά έπιδόματα που τώ έστελναν ή μάλλον που άποσπούσε σχεδόν διά τής βίας από τους πλουσιωτέρους συγγενείς του. Σκέφτηκε λοιπόν ότι ήταν πολύ προτιμώτερο ν' άπολυόση μιά ζωή πλούσια και ξέννοιστη, έστω και για ένα μονάχα χρόνο παρά να κακοπερνά σ' όλο του τώ βίο.

Αφού έκανε τις σκέψεις αυτές, ο άνευ πελατείας δόκτωρ Μάντζαρι πήγε και βρήκε τους πλουσιωτέρους συγγενείς του και τους έκανε μιά πρόταση που φανερώσει ότι μπορεί να μ'ήν ήταν ως γιαντρός καλός, αλλά ήταν έπιχειρηματίας πρώτης τάξεως.

—Λοχαγέ Ρόουλανδς, έλεε ο Διάδοχος βλέποντάς με, άξέριτε την εύγνωμοσύνη τη δική μου και τώ έθνους μου... Είμαι εύτυχής που σ'άς άπονέμω τώ Χρυσούν μετάλλιο της στρατιωτικής άξίας... Προσοχή! λοχαγέ Ρόουλανδς!...

Στάθηκε προσοχή με συγκίνηση, ενώ η Βασιλική 'Υψηλότητας του άνοιξε ένα κουτάκι κι' έβγαλε από μέσα τώ ξηλευτικό παράσημο... Τώ χέρι του έτρεμε ενώ μου τώ κρεμούσε στο στήθος και ύστερα μουδωσε ένα διπλό φιλέ στα δύο μάγουλα... Δάκρυσα και φίλησα τώ χέρι του...

Πέρασαν 15 χρόνια από τότε... Σήμερα ο 'Υψηλότητας έγινε Μεγαλειότατος και βασιλεύει στην πατρίδα του, πούγινε πολύ πώ μεγάλη και ίσχυρή με τόν παράσημο... Τά δάκρυσα και φίλησα τώ χέρι του...

Οι συγγενείς του, αφού δεβαιώθηκαν από τώ λόγια τώ γιαντρού ότι πραγματικά ήταν άποφασισμένος ν' αυτοκτονήσει και βρίσκονταν τήν έπιχείρησι άρκετά έλκυ-

στική, δέχτηκαν την πρότασι που και έκαναν την ασφάλεια της ζωής του.

Έτσι ο γιαντρός τσέπωσε 500.000 λιρέτες και όρίστηκε με τώ μωστρά στα γλέντια, άποφασισμένος να γαρή μέσα στον ένα χρόνο που τώ έμνε άκόμα να ζήσει, μιά για καλή τή ζωή του. Γύριζε λοιπόν στα κέντρα διασκέδασης, στις έσους και στις λουτροπόλεις, συνοδευόμενος και από κάποια νουστιμούλα Μαρία Μπερνάρ, πρώην καμαριέρα, με την όποία είχε συνδεθεί έρωτικά.

Γι' αυτούς όμως τους ήρους ή ζωή άρχισε ν' άρσση πειά στο για-

Μαρία Μπερνάρ, με την όποία ήσαν σε μυστικές συγγενήσεις. Όπως λοιπόν άποδεικνύεται τώσα από την άνάκρισι, η Μαρία ανέλαβε, άφού πληρώθηκε γι' αυτό με 50.000 λιρέτες από τους συγγενείς τώ γιαντρού, να εξασφαλίση την ήθησι τώ λόγου που είχε δώσει ο φίλος της. Έτσι τόν 'Οκτώβριο του 1929 έπεισε τώ γιαντρώ να κάνουν μιά όλιγοήμερη έκδρομή στα βουνά.

Μερικοί άλλοι έκδρομείς που τους παρακολουθούσαν από μακριά, τους έδαν ν' ανεβαίνουν σ' έναν προεξέχοντα θόρυγο, κάτω απ' τόν όποιο έχασκε μιά τεραστιά άβυσσος.

Έτσι μάζονταν να τους φωνάζουν να φυλαχτούν, δταν ξαφνα είδαν ένα σώμα να κατακρημνίζεται από τώ ύψος τώ θόρυγου και να χάνεται μέσα στην άβυσσο.

Ήταν ο γιαντρός Μάντζαρι, τόν όποιος είχε γαρνιέσει ή φίλη του για να εισπράτουν οι συγγενείς του την ασφάλεια της ζωής του. Μά κι' αυτή ή ίδια δεν είχε καλήτερη τύχη.

Μετά τώ έγκλημά της έγκατέλειψε τρέχοντας τόν τόπο τώ δράματος, όταν

τό μας. Τώ άρσε μάλιστα τόσο ξαφνα παρουσιάστηκε μπροστά της ένας άγνωστος.

Ή Μαρία, τρομαγμένη, τραδήςτηκε πίσω προς την άκρη τώ θόρυγου. Τότε ο άγνωστος έτρεξε προς τώ μέρος της και, σπρώχνοντάς την άπότομα, τη γαρνιέσε κι' αυτή με τή σειρά της στην άβυσσο.

Όπως έακριβόθηκε κατόπιν από την άνάκρισι, ο άγνωστος που παρουσιάστηκε ξαφνα μπροστά στη Μαρία Μπερνάρ και την έγκρέμισε στο βάραθρο, ήταν θαλτός από πούς συγγενείς τώ γιαντρού, οι όποιοι μ' αυτό τίν τρόπο, ήθελαν να εξασφαλίσουν μιά για πάντα τή σιωπή της.

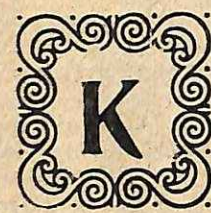
Οι συγγενείς τώ γιαντρού συνηλθθησαν καθώς και οι συνένοχοι τους και πρόκειται τις ήμέρες αυτές να γίνη ή δίκη τους.



ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΟΥ W. L. GEORGE



ΚΑΙΣΜΕΝΗ ὁ ἓνα μικρὸ τραπέζι, στὴ γειτονική μὲ τὸ γραφεῖο τῆς μυρωρία, ἡ Ἀγνή Ντάσπερ-ου ἔβρισκε μέ-σα ἀπ' τὸ μεγάλο κρυστάλλο τῆς βιτρίνας ἀφηρημένους ματιές στὸν λαοπαλιό και ὕψος δρόμο... Πυκνὴ καὶ βαρεῖα καταχνιά τύλιγε τὴν μουσική μὲν ἀγκαλιά τῆς τὸ κάθε τι ἔξω κ' ἔ-χυνε στὴν ψυχὴ τῆς νέας μιά ἀνέλπι-τη μελαγχολία. Ἦταν ξένη ἐντελὴς στὸ θόρυβο πὺ γινόνταν γύρω τῆς... Οἱ πελάτες μπαίνοντο γινόνταν ἀκατάστα-στα, θορυβοῦσαν, γελοῦσαν, ἔβριαν πὺς μύριες τους, ἄλλοι στὸ πόδι κ' ἄλλοι καθισμένοι στὰ γύρω τραπέζια, μὰ ἡ Ἀγνή τίποτα δὲν πρόσεχε... Τὸ μυα-λό τῆς ἦταν ἀλλοῦ...

Ὁ πρῶτος θάνατος τοῦ πατέρα τῆς καὶ ἡ ἐμπορικὴ ἀτυχία, τὶς ὁποῖες δὲν μπόρεσε ἡ γρηῃ μὴτέρα τῆς, ἀνι-ξερὴ ἀπὸ ἐπιχειρήσεις, νὰ πολυά-ξοιζαν τὴν ἄλτοτε εὐπορὴ οἰκογένειά τῆς σὲ οικονομικὸ χάος... Ἐχῶν μεί-νει παιδί στὸν κόσμο ἡ μητέρα τῆς κ' αὐτὴ, κρατώντας μὲ νοκί μιά φτωχὴ καμαρούλα. Εὐτυχῶς ἡ μόρφωσις τῆς Ἀγνὴς ἔξασφάλιζε τὸ ψυμὸ στὶς ἀ-προσάτευτες αὐτὲς κ' ὁλομύναζε στὸν κόσμο ὑπάρξεις...

Ἐβριξε μιά ματιά στὸ ρολογὶ τῆς. Τρεῖς ἡ ὥρα... Ἐλεγε μισὴ ὥρα καιρὸ ἀκόμα, κ' ὕστερα θὰ ξαναρχίζε γ' αὐ-τὴν, ὅς τὸ βράδυ, τὸ βασανιστικὸ, μὰ καὶ τόσο εὐχάριστο συγχρόνως μαρτύ-ριο τῆς δουλειᾶς τῆς στὸ ἀντικρὺν μέ-γαρο, στὸ γραφεῖο τοῦ βιομηχάνου Τζῶν Φέλστεδ...

Πάντα, καὶ τώρα ἀκόμα, ἦταν ἀνυ-πόμονη καὶ λαχταροῦσε ν' ἀκούῃ τὴν ἀνδρική κ' εὐχάριστη φωνή του νὰ τὴν καλῇ στὸ γραφεῖο του: «Μὲς Ντά-σπερ... Πάρτε καὶ τὸ μολύβι σας, παρακαλῶ... Μὲ πόση χαρὰ τότε ἄ-φινε τὸ τραπέζι τῆς γραφομηχανῆς τῆς, ὅραζε τὸ μολύβι τῆς καὶ, ὀ-χοντάς μὰ βιαστικὴ ματιά στὸν ἀντι-κρὺν καθρέφτη, ἔβριαν γρηγορὰ τὰ μαλλιά τῆς, κ' ἔβριαν στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου τῆς... Κα-θισμένη ἀντίκρυν τον, ὅραζε τὰ λόγια του, καθὼς ἔβριαν ἀπ' τὸ καλοκα-μωμένο του στόμα, καὶ τ' ἀποτύπωνε στὸ χαρτὶ στενογραφικὰ, ἐνὸς μέσας τῆς παρακαλοῦσε ὁλόθερμα νὰ μὴ σταμα-τῇ ποτὲ, ἂν ἦταν δυνατόν, Θεέ μου, ἡ ἐπιστολή...

Βαθὺς στεναγμὸς φούσκωνε τὸ πο-νεμένο στήθαί τῆς... Αἰσθάνονταν κά-ποιο βάρος ἐκεῖ μέσα, ἓνα βάρος πὺ δὲν ἦταν σωστὸ αὐτὸ πούκαγε, μὰ ὁ διαταγμὸς τῆς πνίγνυε τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπ' τὴν πονεμένη κ' ἀ-ναστατωμένη καρδιά τῆς. Τέν-τωσε πάλι τ' αὐ-τί:

— τὸ τρα-γοῦδι τῆς, μὲ φωνὴ σοφά, εἶνε ὑπέροχο καὶ οἱ Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἔ-δωσε τὸ πρῶτο φιλί...

πόρτα, ἀνέβηκε τὶς σκάλες καὶ μπήκε στὸ γραφεῖο τῆς, μὲ τὴν κρυφὴ ἐλ-πίδα νὰ πέσῃ μὲ τὰ μούτρα στὴ δου-λειά, ὥστε κ' ἀνακουφίζονταν ἔτσι ξε-χνώντας!

Ἐξαφνὴ στάθηκε σὰν μαρμαρωμέ-νη... Στὸ διπλανὸ γραφεῖο τοῦ προ-σταμένου τῆς ἄκουσε φωνὴς σὰν νὰ συ-ζητοῦσαν ζωηρὰ δύο ἄνδρες. Ἐστησε τ' αὐτὴ τῆς γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ τὴν ἄλλη φωνή, γιὰ τὴν μὴ τὴν γνώρισε ἀπ' τὸ καρδιοχτύπι τῆς τὸ παρῆξε... Ἦταν ὁ Κραῖν... Ὁ Κραῖν, ὁ στενὸς φίλος τοῦ Τζῶν, ὁ ὁποῖος κάθε φορὰ πὺ τὴν ἔβριε, κάρφωνε τὴν ἀδιάκρι-τὴν ματιά του ἐπάνω τῆς, γεμάτη ἀπὸ πόθο καὶ πρόκλησι...

— Καὶ γὼ σοῦ λέω, Τζῶν, ὅτι εἶνε σωστὸ μαργαριτάρι... Ἐλεγε ἡ μιά φωνή. Ἐμὰ πολλὰ γ' αὐτὴν χθές... — Δὲν ἀλλάξεις κουνέντα, Κραῖν!

Εἶνε χαριτωμένη, σωστὴ κουνίτσα, τὸ παραδέχομαι. Μὰ τίποτα πὺ πέρα ἀπ' αὐτὰ... Πίστηνέ με...

Ἡ καρδιά τῆς Ἀγνὴς πόνε-σε καθὼς ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ. Χτυ-ποῦσε γοργὰ κ' ἔντονα καὶ τὸ αἶ-μα ἀπλόωνε σὰν κῆμα τὸ πρῶτο-πὸ τῆς... Τὰ μά-τια τῆς βούρκα-σαν ἀπ' τὸν σπα-ραγμὸ πὺ ἐν-νοιοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη...

Ἦταν φανερό πὺς ὁ Τζῶν, ὁ ἀγαπη-μένος τῆς, ἡ λα-τρεία τῆς, τὸ εἶ-δωλό τῆς ἐδῶ καὶ τόσον καιρὸ, συ-ζητοῦσε γιὰ ξέ-νες γυναῖκες...

Ποῦς ἔξερει σὲ ποιάς τὰ δίχτυα ἦταν μπλεγμένοι, ἀπὸ ἔβριε ἀν-τιρρήσεις, γ' αὐ-τὴ πὺ τοῦ πᾶ-νευε ὁ Κραῖν...

Πλησίασε τώ-ρα σιγαλὰ στὸ τζαμένιο χροῖ-σμα, διασημένη ν' ἀκούσῃ κ' ἄλ-λα... Καταλάβαι-νε μέσα τῆς πὺς δὲν ἦταν σωστὸ αὐτὸ πούκαγε, μὰ ὁ διαταγμὸς τῆς πνίγνυε τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπ' τὴν πονεμένη κ' ἀ-ναστατωμένη καρδιά τῆς. Τέν-τωσε πάλι τ' αὐ-τί:

— τὸ τρα-γοῦδι τῆς, μὲ φωνὴ σοφά, εἶνε ὑπέροχο καὶ οἱ Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἔ-δωσε τὸ πρῶτο φιλί...

χὼν κάνει κρότο ἄλλοτε στὰ σαλόνια... Ἐχῶ ἓνα πινάκι τῆς, τοπίο, στίτι μου...

— Κραῖν, ἔχω δουλειά, εἶπε ὁ προ-στάμενός τῆς. Μὴ σιγάτερα, γιὰ τὴν ὥρα τῆς νύκτῃ καὶ δίνε του, ἂν θέλεις, γιὰ τὸ πνίγναι...

Ἡ Ἀγνή δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ ἄλλα... Τ' αὐτὰ τῆς βούρκα-σαν καὶ τὰ μάτια τῆς θάμνωσαν ἀπ' τὶς ἀσφατερές ἀναλαμπές, πὺ τῆς προκαλοῦσε τὸ ἄφθονο πλημύρισμα τοῦ αἵματος, διαγινόμεν ἀπ' τοὺς δυνα-τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς τῆς... Ἀ-κουσε θόρυβο, σὰν κάποιος νὰ ἐτοιμα-ζόταν μέσα γιὰ νὰ φύγῃ, καὶ φοβισμέ-να, κρατώντας τὸ στήθαί τῆς μὲ τὸ χέρι, ἔτρεξε βιαστικὰ στὴ γραφομηχα-νὴ τῆς, παίρνοντας βαθεῖες ἀναπνοές καὶ πατώντας στὰ νύχια...

— Μὲς Ντάσπερ... ἀκούστηκε σὲ λίγο ἀπὸ μέσα ἡ ἀγαπημένη καὶ λατρετὴ φωνὴ τοῦ προ-σταμένου τῆς.

Ἀμέσως τὰ μακροῦλα καὶ ἄσπρα σὰν κρὶ-νος δακτυλῶνα τῆς παρήτησαν τὰ κουμπιά τῆς γραφομηχανῆς καὶ ἡ χαριτω-μένη μικρούλα, μὲ κλονισμένο βήμα, μπήκε σὲ τὸ γραφεῖο τοῦ, παραγμέ-νη, μὲ τὰ κα-στανά ὁλόγλυ-κα ματάκια τῆς χαμηλωμένα...

— Ἐρετε δτι σή-μερα κλείνουν δύο χρόνια ἀπὸ τότε πὺ πρω-τομύηκατε στὸ γραφεῖο μου; Ἐρετε δτι εἶ-μαι εὐχαριστη-μένος, ἡ μάλ-λον ἐνθουσια-σμένος ἀπ' τὴν πολὺτιμη συνε-ργασία σας...

Ἡ φωνὴ τοῦ εἶχε κάποιον ἀ-συνήθιστα τρυ-φερό τόνο, καθὼς τῆς μιλοῦ-σε...

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι... εὐχαρι-στημένη... κον-τά σας, μὴ θύ-μιση ἡ Ἀγνή.

Ἡ μιλία τῆς ἔβριε κούπιασε καὶ τὰ λόγια τῆς, ψιθυριστά, μὴς ἀκουγόν-τουσαν... Ἐβ-ριαν μὲν τὴν πα-ρουσία τοῦ Κραῖν, πὺ στεκόταν ὀ-ρθῶς δίπλα τῆς, προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ μὲ τὸν θόρυβο τῶν πλῆκτρων τὸν ἥχο τῆς δυσάρεστης καὶ κομπαισμένης ἀπ' τὸ λάθος φωνῆς του... Μὰ αὐτὸς ἔξα-

πὴ καὶ μὰ ταράχῃ, πὺ ὁλόγνα δυνά-μωνε, τῆς ἔβριε ξαφνικὴ ἔλξη καὶ κλονίστηκε...

— Ἀγνή!... Μιά φωνὴ γεμάτη τρομάρα ἔβριε στὴ σφιγμένη ψυχὴ τῆς καὶ δὴ δυνα-τὰ μπράτσα τὴ στήριξαν μὲ γρηγορά-δα... Ἦταν καιρὸς, γιὰ τὸ χλωμὸ προσωπάκι τῆς ἔβριε καθαρὰ πὺς χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τοῦ προϊσταμένου τῆς, θὰ ἦταν τώρα σωριασμένη στὸ πάτωμα...

— Πηγαίνετε νὰ ἴσησάσετε σπᾶ-τι σας, μὲς Ντάσπερ... Δὲν σὰς χρει-άζομαι ἀπὸψε... Θὰ σὰς πᾶν ὡς ἐκεῖ τὸ αὐτοκίνητό μου, γιὰ τὴν καθίσω ὡς τὸ βράδυ ἐδῶ, περιμένοντας κάποιο πελάτη μου...

Ξαναβρίαν τὴν ψυχραιμία τοῦ γρη-γορὰ καὶ, βοηθώντας τὴν τρυφερὰ νὰ φορέσῃ τὸ ἀδιάδροχό τῆς, φώναζε τὸν σωφὸ καὶ τοῦδωσε σχετικὴς ὁδηγίες... Ὑστερα, μένοντας μόνος του, ἔκρυ-ψε τὸ κεφάλι στὰ δύο του χέρια καὶ βυθίστηκε σὲ ἀτελείωτες σκέψεις...

Πέρασαν δύο-τρεῖς μῆνες... Τὰ πράγματα εἶχαν πάρει πάλι τὴ συνηθι-σμένη τους ὄψη, φαινομενικὰ τοῦλάχισ-τον... Ἡ καθημερινὴ ρουτίνα τὴ εἶχε σκεπασί με ὁμοιόμορμος λεπτὸ στῶ-μα μονοτονίας, ἐπιφανειακῶς, μὰ ἓνα προσεχτικὸ μάτι θάβριε εὐκολὰ τὴ σκληρὴ, ἂν καὶ διαφορετικὴ τραγωδία πὺ ἀνυστάσαν τρεῖς καρδιές... Ἀ-γνὰ καὶ χυδαῖα αἰσθήματα, σὲ ἀδιάκο-πὸ πόλεμο μεταξὺ τους καὶ σὲ καθημε-ρινὴ ἀλληλοσύγκρουσι, κρατοῦσαν δε-μένες τρεῖς ὑπάρξεις, κ' ὁ καιρὸς αὐ-τὸς ἀνδῶν εἶχε ἀφίρει φανερά τὰ σκληρὰ σημάδια τοῦ στὰ πρόσωπά τους: Τὸ πρόσωπο καὶ χυδαῖο, μὰ ἀνι-κτὸ πάθος τοῦ Κραῖν καὶ τὴν Ἀγνή, ἔρχονταν ἀντιμέτωπο μὲ τὴ βαθεῖα, μὰ ἀτελειμένη λατρεία τῆς καὶ τὸν Τζῶν Φέλστεδ... Ἀνάμεσα τους, ἔπρεα-σμένος ὡς τὴν ψυχὴ ἀπ' τὴ χάρι, τὴ γοητεία καὶ τὴ σεμνότητα τῆς μικρού-λας δακτυλογράφου τοῦ, ὁ Φέλστεδ, πάλειε μὲ τὸ εὐγενικὸ αἰσθημα τοῦ καὶ μὲ τὶς κοινωνικὴς προλήψεις... Ἐ-τρεμε γιὰ τὸ εἶ τι θὰ εἶ τὸ κόσμος...

Σταματοῦσε τρομαγμένος, κάθε φο-ρὰ πὺ σκεπτόταν τὶς κακὲς γλῶσσες τῶν σαλονίων πὺ συχνάζε, καὶ τῶν φίλων πὺ συχνὰ, τώρα τελευταῖα μᾶ-λιστα, τὸν εἶχαν ἐρωτευθεῖ πικρὰ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό...

Μὰ ἡ τελειωτικὴ λύσις δὲν ἀγορῶ-ρησε νὰ φτάσῃ... Γοργὴ καὶ δικαίη, ἔβριε τὰ πράγματα στὴν ὁρμονική καὶ κανονικὴ τους θέσι, στεγνώνοντας τὰ δάκρυα ἀπὸ πολυδακρυσιμένα μάτια, σκορπώντας τὴ γαλήνη πειά, σὲ πολυ-ταραγμένες ψυχὲς καὶ δίνοντάς τους τὴν εὐτυχία πὺ ἔβριε καὶ λαχταροῦ-σαν...

Μὰ ἡ τελειωτικὴ λύσις δὲν ἀγορῶ-ρησε νὰ φτάσῃ... Γοργὴ καὶ δικαίη, ἔβριε τὰ πράγματα στὴν ὁρμονική καὶ κανονικὴ τους θέσι, στεγνώνοντας τὰ δάκρυα ἀπὸ πολυδακρυσιμένα μάτια, σκορπώντας τὴ γαλήνη πειά, σὲ πολυ-ταραγμένες ψυχὲς καὶ δίνοντάς τους τὴν εὐτυχία πὺ ἔβριε καὶ λαχταροῦ-σαν...

Μὰ ἡ τελειωτικὴ λύσις δὲν ἀγορῶ-ρησε νὰ φτάσῃ... Γοργὴ καὶ δικαίη, ἔβριε τὰ πράγματα στὴν ὁρμονική καὶ κανονικὴ τους θέσι, στεγνώνοντας τὰ δάκρυα ἀπὸ πολυδακρυσιμένα μάτια, σκορπώντας τὴ γαλήνη πειά, σὲ πολυ-ταραγμένες ψυχὲς καὶ δίνοντάς τους τὴν εὐτυχία πὺ ἔβριε καὶ λαχταροῦ-σαν...

κολοῦσε νὰ τῆς μιλᾷ ψιθυριστὰ γιὰ τουαλέτες, ἀποκρίνεται, κοσμήματα καὶ ντύνει... Ὁ ἄλλος νὰ τὸν πετάξῃ, ἀ-γανακτισμένη καθὼς ἦταν, ἔξω ἀπ' τὸ γραφεῖο τῆς, μὰ ὁ στενὸς τοῦ σύνδε-σμος μὲ τὸν Φέλστεδ τὴ φώβει... Δὲν ἔβριε τὴν ὥρα νύκτῃ ὁ ἀγαπημένος τῆς, καὶ κάποιος ἑλαφρὸς θόρυβος, πὺ τῆς φάνηκε πὺς ἄκουσε ἀπ' τὸ γειτο-νικὸ γραφεῖο τοῦ, τῆς ἔδωσε γιὰ μιά στιγμὴ τὴν ἐλπίδα...

— Ὡσωω!... φώναξε ἔξαφνὰ ἡ Ἀ-γνή.

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν παραχακτικὴ, φωνὴ τρῶμου κ' ἀγωνίας συγχρόνως. Ἐ-χε νοιώσει ἔξαφνὰ τὰ γλυστερὰ καὶ φλογισμένα χεῖλη τοῦ Κραῖν στὸν πε-σὴφανα κρυτωμένο κάταστρο τραχὺλό της...

Δὲν πρόλαβε θῆως νὰ πεταχθῇ ἀπ' τὴ θέσι τῆς... Ἡ πόρτα τοῦ διπλανοῦ γραφείου ἀνοίξε μὲ ὀρμὴ, ἐνὸς τὰ τζά-μια τῆς ἔβριαν θρύψαλα στὸ πάτω-μα, κ' ὁ Φέλστεδ, ἓνας Φέλστεδ ἀλ-λοῦτικος, ὅπως ποτὲ ὅς τότε δὲν τὸν εἶχε δεῖ, κατακλινόμενος ἀπ' τὴ λίσσα τοῦ, χύθηκε σὰν ἀγρίμω στὴν πλάτη τοῦ Κραῖν κ' ἀπαλύνοντάς τον μὲ τὰ γερά μπράτσα τοῦ τὸν πέταξε κάτω ἀπ' τὴ σκάλα...

Ἐφτασαν κατόπιν στ' αὐτὴ τῆς κομ-μένες ἀπ' τὴν ταράχῃ αὐτοῦ πὺ τὶς ἔ-στομάει βρισιές, κατακλινόμενα ἀταχτο στὰ σκαλοπάτια, κατὶ σὰν φοβέρισμα... Ἐπειτα ἡ ἡσυχία ἀπλόωνε... καὶ νὰ ἀπὸ μπροστὰ τῆς, ἀναμυαλισμένους, μὲ λαχνητὸ πούκαγε τὴν ἀναπνοή του, ὁ Φέλστεδ... ὁ προϊσταμένος τῆς!...

Κυττάχτηκαν ἀμύλητοι, παραμύνη κ' οἱ δύο, ἀρετὴ ὥρα... Ἡ ψυχὴς τους ἀντιλάλταν μὲ θόρυβο τὴν ἀ-μωβαία εὐτυχία τους κ' ὁ ἀντίλαλος αὐτὸς ἦταν ἡ ὁλόγνη πὺ σινοβολοῦ-σαν στὰ μάτια καὶ τῶν δύο...

— Εὐχαριστῶ... μπόρεσε νὰ ψιθυρί-σῃ ἡ Ἀγνή.

— Ὁχι, γλυκειά μου... Εἶχα ὑπο-χρέωσι νὰ κάνω ἀπὸ σήμερα σεβαστὴ τὴν αὐραὴν κυρία Φέλστεδ...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ προ-στάμενός τῆς τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκα-λιά του καὶ τῆς ἔδωσε τὸ πρῶτο τοῦ φιλί, τὸ φιλί τῶν ἀρεσθάνων τους...

ΔΗΜΩΔΗΣ ΣΕΡΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΠΑΤΡΙΔΑ

(Σερβικὸ δημοτικὸ τραγοῦδι)

Σὲ ξένους τόπους τρέχοντας, θαλασσι- (νὸ πούλι,

ἔβριαν ἀπορρίπτει ἀγρόκτημα νὰ γλυκοκε- (λαδῇ,

Καὶ τὸν ὀρωτοῦσε κ' ἔλεγε: — Σ' αὐ- (τὴ τὴ νύκτα,

ἀπὸ νερό δὲν φαίνεται, δὲν ἀναβρεῖ (σταλιά,

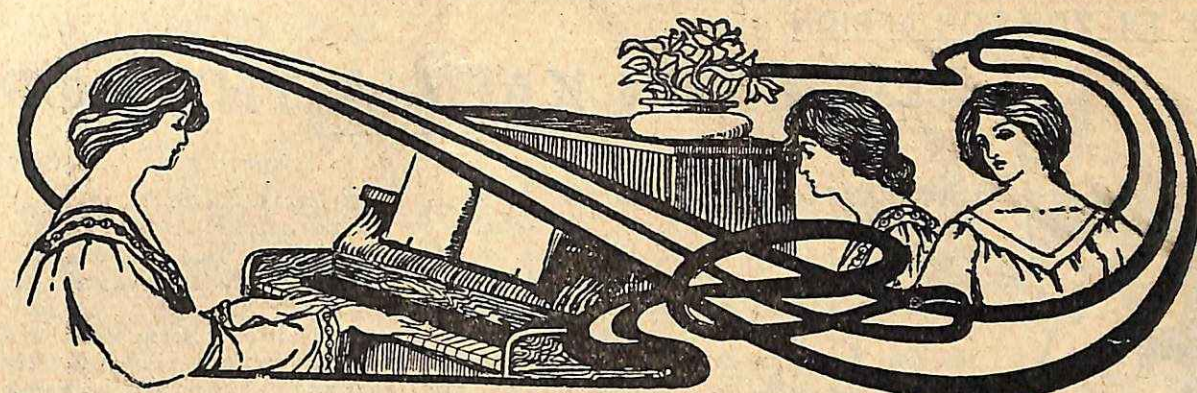
πὲς μου, πούλακι δύστυχο, πὺς κάνεις, (πὺς μπορεῖς

σὲ χόματ' ἀκατοκίτητα νὰ γλυκοκελα- (θῆς),

Ἐψάλαν κ' οἱ πατέρες μου ἐδῶ (στὴν ἔρημῃ γῇ,

Ἐδῶ εἶν' ἡ πατρίδα μου, ἡ γλυκειά καὶ (ἀκριβή,

Μετὰφρ. ΑΝΔΡ. ΜΑΡΤΥΡΟΚΗ



ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΔΓΑΡ ΟΥΔΑΛΛΑΣ

Ἡ καταπληκτικὴ πολυγραφία τοῦ ἀποθανόντος μυθιστοριογράφου. Πὺς τὸν βρῆκε ἔκθετο ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ ἑνῶς ἐργατῆς. Ἡ (Μαύρη Μαρία) καὶ ὁ θετὸς ἀδελφός του. Ἡ συστάσεις τοῦ καλοῦ ἀδελ-φου. Πὺς σπούδασε καὶ μορφώθηκε ὁ Οὐδάλλας. Ὁ Οὐδάλλας ὡς δημοσιογράφος. Στὸ μέτωπο, κ.τ.λ.

Ὁ παγκοσμίως γνωστὸς Ἀγγλὸς συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν μυθιστορη-μάτων Ἐδγάρ Οὐδάλλας, πὺ πέθανε τελευταῖα στὴν Ἀμερική, ἦταν ἓνας ἀ-πὸ τοὺς πὺ πολυγράφους συγγραφείς τῶν αἰώνων.

Ἀρχεῖ νὰ σημειωθῇ σχετικῶς, ὅτι μέσα σὲ δώδεκα χρόνια μόνο, ἀπ' τὸν καιρὸ δηλαδὴ πὺ ἀρχισε νὰ ἐπιδίδεται στὴ μυθιστοριογραφία, μέχρι τοῦ θά-νατός του, ἔγραψε ἐν ὅλῳ 150 μεγάλα ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα καὶ εἰκοσι πέντε θεατρικὰ ἔργα. Ἐκτὸς αὐτῶν, τὰ περισσότερα ἑβδομαδιαῖα καὶ μη-νιαῖα ἀγγλικά περιοδικὰ δημοσίευαν τα-χυνώτατα αὐτοτελὴ διηγήματα τοῦ ἡ ἄρθρα τοῦ γιὰ ἀστυνομικὰ, ἱστορομα-κά καὶ κοινωνικὰ ἐν γένει ζητήματα.

Ὑπολογίζεται μάλιστα ὅτι ὁ Οὐδάλλας ἔχει γράφει πάνω ἀπὸ χίλια διηγήματα καὶ ἄλλα τόσα ἄρθρα.

Ἦταν ἓνας ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀπ' τὰ παιδικὰ του χρόνια ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ δὲν ἐγνώρισε τὴν ἀ-νάπαυσι, οὔτε γιὰ μισὴ ὥρα. Ὅλη τὴν ἡ ζωὴ πέρασε μὲ τὴν πὺ ἐντατικὴ ἐρ-γασίᾳ.

Ἡ ζωὴ τοῦ Οὐδάλλας ὑπὸ ἔβριε περιπε-τειωδεστάτη. Ὅταν ἦταν ἀκόμα ἐννέα ἡμερῶν μαρὸ, τὸν βρῆκε ἔκθετο, ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ, κάποιος φτωχὸς βιο-παλαιστής πὺ κέρδιζε τὸ ψυμὸ μὲ μα-ταφέροντας ψάρια γιὰ ἓνα μεγάλο ἱ-χθυοπωλεῖο. Μ' ὅλη τὴ φτώχεια τοῦ βίω-στος, ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς παρέλαβε τὸ ἔκθετο, τὸ ὑποθέτησε καὶ τ' ἀνάρθρωσε μὲ τὸ δικὸ του παιδί.

Πὺς πέρασε ὁ Οὐδάλλας τὴν παιδικὴ τὴν ἡλικία φαίνεται ἀπ' τὸ παρακάτω χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα τῆς αὐτο-βιογραφίας του:

«Τὸ πρῶτο πράγμα πὺ μοῦ ἔβριε ζωὴ ἐντὸς πᾶσι ὅταν ἀρχισα νὰ νοιώθω τὸν θάνατό μου, ἦταν ἡ «Μαύ-ρη Μαρία», ἡ ἄμαξα δηλαδὴ τῆς φυ-λακῆς τοῦ Ὀδωντογονοῦ, ἡ ὁποία περνοῦσε κάθε ἀπόγευμα τὸ δρόμο τοῦ Γερωνοῦ, μεταφέροντας κατα-δικούς. Θυμοῖμαι δτι συχνὰ τῶκα-ξα ἀπ' τὸ σχολεῖο τοῦ Ἀγίου Πέ-τρου κ' ἐπὶ γαῖνα μὲ τὴν βροχὴ στὸ δρόμο, ἀπ' τὸν ὁποῖον θὰ περνοῦσε τὸ θλιβερό ὄχημα. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅμως ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς πὺ πήγαυα νὰ τὸ ἰδῶ, τὸ ἀμάξι μετέφε-ρε τὸν νεαρό Χάρρυ, τὸν γυιὸ δηλα-δὴ τοῦ θετοῦ πατέρα μου, πὺ ἦταν πὺς μεγαλιέτερος ἀπὸ μένα. Θυμοῦ-

μαι ὅτι σ' ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ ὁ Χάρρυ μισοῦσε τοὺς ἀστυνομικοὺς κ' ἔλεγε πὺς θάβριε νὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς σκο-τώσῃ ὅλους μαζί. Ἀργότερα εἶχε κ' ἓνα βεντροπο, τὸν Τόμ, μὲ τὸν ὁ-ποῖον συρρίκταν συχνὰ μὲ τὴν φυ-λακὴ τοῦ Ὀδωντογονοῦ. Κάποτε μάλιστα πῆγα κ' ἐγὼ ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς ἰδῶ. Ἦθελα προπάντων νὰ ἰδῶ μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια τὴ φυλακή. Κ' ὅταν ἔβρινα, καμάρωνα γ' αὐ-τὴν, ὅπως μερικὰ ἄλλα φτωχὰ παι-διὰ καμαρώνουν γιὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαλα, στὰ ὁποῖα κατοικοῦν πλούσιοι συγγενεῖς τους.

» Ὁ Χάρρυ καὶ ὁ Τόμ εἶχαν τό-

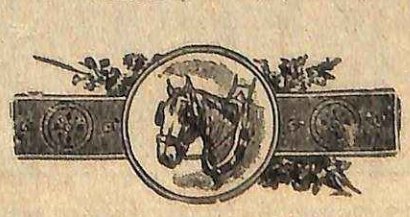


Ὁ Ἐδγάρ Οὐδάλλας στὸ γρα-φεῖο του.

σο πολλὲς καὶ προπάντων τόσο συ-χνὲς δολοφηγίες μὲ τὴν ἀστυνομία, ὥστε τὸν περισσότερο καιρὸ βρισκό-ντουσαν ἡ στὸ ἀστυνομικὸ κρατηγέ-ριο, ἡ στὴ φυλακὴ τοῦ Ὀδωντογονοῦ, καὶ σχεδὸν ποτὲ στὰ σπῆτια τους. Ὁ Χάρρυ ἦταν πὺς ἀδύνατος, κοκκαλιάρης καὶ μὲ χλωμὸ πρόσωπο.

Ὁ Τόμ ἦταν ὀρεῖος καὶ εὐρωστος. Ὁ Θεὸς ἄς τοὺς συγχωρέσῃ! Τὸ πῶ-τὸ τοὺς ἔστειλε πὺς γοργὲς στὸν τά-φο, ὅταν ἀκόμα ζοῦσαν οἱ γονεῖς τους. Συχνὰ ὁ Χάρρυ μοῦ ἔλεγε μὲ ὕφος ἐπίσημο καὶ σοβαρό:

«Ἀκουσε, Ντίκι, (αὐτὸ ἦταν



Ἄλγον καιρὸ μετὰ τὸν πόλεμο, ἔβρι-σε νὰ γράφῃ ἀστυνομικὰ ἀναγνώσι-μα πὺς διαβαζόντουσαν ἀπὸ ἅπαντα ἀπ' τὸ κοινὸ. Τότε παρήτησε τὴ δημοσιογρα-φία κ' ἐπέδωκε σημαῖα στὴν μυ-θιστοριογραφ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

“ΕΡΩΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ,”

ΤΟΥ RALPH DURHAND

(Άγγλικο διήγημα)



ΚΑΙ ΕΪΝΑΝ
τὴν ἡμέρα ἐ-
κείνη πέντε
ἀκριβοῦς χρό-
νια ἀπὸ τότε
πὺδ ὁ Ντά-
ρελ εἶχε ἀ-
ναλάβει «Ὁ
ὄνομα τῆς
Αὐτοῦ Βρε-
τανικῆς Με-
γαλειότητος»

τὴ γενική διοίκηση τῆς ἐπαρχίας Βα-
ναζά, κατὰ τὴν ἡλιοκαμένην Ἀ-
φρικήν...

Ἡ ἐπαρχία Βαναζά, ἕνας τόπος
ἀπέραντος, μεγαλειότερος σχεδὸν στὴν
ἐκτασι ἀπὸ τῆ Γαλλία, γεμάτος ἀπὸ
τέλματα καὶ δουροκόπια, εἶχε κα-
μὴ διακοσμία χιλιάδες κατοίκους,
μυῖρους ὄλους, μέχρι γῆς ἀκόμα ἀν-
θρωποφάνους, μὲ σκελετωμένα κορ-
μὰ καὶ κοιλίες φουσκωμένες σὰν του-
λούμια.

Τὰ κατὰμαυρα κεφάλια τους μὲ τὰ
κοντὰ, σγουρὰ, σὰν καψαλισμένα,
μαλλιά τους καὶ τὰ κάτασπρα συ-
βλερὰ δόντια τους, φάνταζαν σωστὰ
κεφάλια δαιμόνων, κάθε φορά πὺδ ἀν-
τικρούσαν λευκοὺς, μὲ τὴ λαίμαργη
ἐκφορὰ τῶν πεταγμένων ἀπ' τὴς
λόγους τους ματιῶν καὶ τῶν κρεμα-
σμένων πόδων τῶν χερσίων των.

Ἀποκλειστικὴ δουλειά τους, ἐδῶ
καὶ πέντε γόνατα τώρα, ἦσαν ἡ γεω-
ργία... Ἀφθονοὶ καλαμπόκι προσινί-
τους γεμάτους νερὰ κάμπους τῆς ἀπέ-
ραντης αὐτῆς χώρας καὶ ἡσυχία περὶ
δυσίλινε ἀνάμεσα στὶς διάφορες φυ-
λές, πούχαν ἡ κάθε μιὰ δικό της φύ-
λαρο, ἀνεξάρτητο πρῶν, μὰ τώρα ὁ
ποταμικὸ καὶ ὑπάρχον στὶς διατα-
γὰς τοῦ Ντάρελ...

Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη, ἐκείνη
τὴ μέρα... Καθισμένος χωρὶς ἀμπέ-
χονο ἔξω ἀπ' τὴ μεγάλη ζῶνινη πα-
ράγκα πούχε τὰ γραφεῖα του, μὲ τὴν
κάσκα του στὸ κεφάλι παρ' ὅλον τὸν
ἥλιο ποδοῖον ἡ
καλαμπόκη σπι-
νίδα, ἔπινε γερεῖς
ποτηριές ἀπὸ α-
ποιο τοπικὸ βοσι-
στικὸ ποτὶ καὶ ἄ-
νοιγε τὸ πρῶνὸ
ταχυδρομεῖο... Ἦ-
ταν εὐτυχισμένος
τώρα ὁ Ντάρελ...
Μόλις σὰν ἐκεί-
νων, γερός καὶ κα-
λοδεμένος ἄντρας,
ψηλός, μὲ φαρδύς
πλάτες, εἶχε πάρει
τὸ ἕνα κοντὸ στὸ
ἄλλο τὰ νυλόνια καὶ
εἶχε γίνει συνταγ-
ματὴρ τῆς πολεμῶ-
ντας ἀνατάσσας α
πέντε ἐλκλῆρα
χρόνια στὴν ἄγρια
ἐκείνη ἐπαρχία μὲ
σὺν ὅς πολέμιους
καὶ ἀνυπότακτους
κατοίκους τῆς...

Ἐπείκει τὸ ὄ-
νομα τῆς
Αὐτοῦ Βρε-
τανικῆς Με-
γαλειότητος»

ναπο ἀλύπητα στὴν ἀρχή, μὰ δίκαια
καὶ αὐστηρά ὕστερα, ὅσο περνοῦσε ὁ
καιρός, καὶ ἐπὶ τέλος μιὰ μέρα ὅ-
λοι οἱ ἀκράδαι, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φυ-
λῶν, παρουσιάστηκαν μὲ τὴν ἀκολου-
θία τους στὸν ἀμπεῖμα, τὸν κατα-
χρητὴ, δηλώνοντας ὑποταγή καὶ δι-
νοντάς του ἀλάτι καὶ φίλντις, σύμ-
βολα εἰρήνης καὶ παραδόσεως... Τό-
τε, γιὰ ἀμοιβὴ στερεὴ καὶ μεγαλει-
τερη, τοῦ ἀνέθεσε ἡ κυβερνήσι τὴν
γενική διοίκηση τῆς κατακτημένης
ἐπαρχίας, καὶ ὁ Ντάρελ εἶχε δώσει
ὡς τώρα πολλὰ δείγματα ὅτι δὲν ἦ-
ταν μονάχα ὑπέροχος πολέμιος, μὰ
εἶχε καὶ διοικητικὴς ἀρετὲς σπάνιες.

—Σεχνάει ὁ μπουνα νὰ φῇ σὴ
μερά... Γιατὶ δὲν πεινάει;

Μιὰ γλυκεῖα φωνή, χαϊδευτικὴ καὶ
τροφερή, τὸν ἔκανε νὰ στρέψῃ τὸ κε-
φάλι του χαμογελαστό... Μιὰ νεαρή
κοπέλλα, τῆς φυλῆς Μκαπουά, ὡς
20 χρόνων, μὲ σφιγτομένο κορμί
καὶ φιλογερά ματὰ στεκόταν πλῆθ
του, ἐνῶ ἀπ' τὸ γελαστό στόμα τῆς
λαμποκοῦσαν κάτασπρα δόντια ἀ-
γοιμοῦ...

Κι' αὐτὴ τὴ φορά, ὅπως πάντα
ἄλλωστε, ὁ Ντάρελ ἐνοιοῦσε βαθεῖα
ταραχή ν' ἀναστατώνῃ τὴν ψυχὴ του.
Πάντα τιναζόταν σύγκορος, ὅταν
καταλάβαινε καρφωμένα ἀπάνω του
τὰ αἰνιγματικά καὶ παράξενα ἐκείνα
ματὰ τῆς πρωτόγονης κοπέλλας,
ποὺ μέσα τους καθρεφτιζόντουσαν,
σκοτεινὰ καὶ ἀνεξερεύνητα, τὰ ἀλλό-
κοτα ἐνοστικὰ μὲτὰ ὀδυνηρῆς φυλῆς
τῆς, ποὺ αἰῶνες ὀλόκληρος τώρα ἐξ-
σκιζε μὲ τὰ δόντια τῆς ἀνθρώπινες
σάρκες...

—Ἐγὼ εἶχα δίκην, Πανκανάο, τῆς ἀ-
πάντης σὲ λίγο. Φέρε μου ὅμως ἐδῶ
τὸ φαγητό, γιατί μέσα θὰ ψηθῶ ἀπ'
τῆς ζέστης... Σεχνάστηκα μὲ τὴ δου-
λειά, μὰ τώρα νοιώθω πὺς πεινάω
πολύ...

Ἡ κοπέλλα χάθηκε ἀμέσως ἀπὸ
μπροστά του περπατώντας ἀνάλαφα.

Ὁ Ντάρελ, θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ
του, ἔσπρωξε ἀπὸ τοῦ τοῦ σωρὸ τῶν
ἐγγράφων, ποὺ ἦσαν σιταγμένα στὸ
τραπέζι του καὶ θυβήθηκε σὲ συλ-
λογή...

—Παράξενο!... μουρμούρισε μονα-
χός του... Ὁ ζῆλος κανένας ὅτι δὲν
εἶμαι περὶ ὁ ἴδιος... Ἐγὼ πὺδ κρατῶ
στὸν ὅμο μου τὴν ἀμέτρητη εὐθύνη
μιὰς ἀπέραντης ἐπαρχίας, ποὺ περι-
μένει τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν πρόδο
τῆς ἀπὸ μένα, νὰ τὰ γάνω τώρα τε-
λευταία, σὰν μαθητᾶκος, μπροστὰ
στὸ ἄγριο αὐτὸ κορίτσι... Εἶνε νὰ
τρελλαινέται κανένας...

Μὰ σταμάτησε σὰν τρομαγμένος,
βλέποντας ἄξαφνα μπροστὰ του τὸ
μικρὸ τραπέζι καὶ τοῦ φαγιοῦ, τὸ στη-
ριγμένο σὲ τέσσερες ρόδες, γιὰ νὰ
τοῦ τὸ πηγαίνουν ὅπου τύχαινε καὶ
βρισκόταν τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Τὸ
εὐνοούμενο φαί του, φιλέτο ἀπὸ ἵππο-
πόταμο, ἄχνιζε στὸ πιάτο μπροστὰ
του, μὰ ὁ Ντάρελ δὲν ἀποφάσισε νὰ
πιάσῃ τὸ πρῶν...

—Εὐχαριστῶ, Πανκανάο... Δὲν σὲ
χρεάζομαι ἄλλο.

Ἀμύλητη ἡ κοπέλλα λόγισε τὸ μι-
σόγυνο κορμί τῆς, μαῦρο καὶ γυ-
λάστερο σὰν λουστρίνι, καὶ σὰν ἴσκιος
χάθηκε ἀπὸ μπροστὰ του...

Ἀργὰ καὶ μηχανικὰ μάζωξε δυο-
τρεῖς μπουκιές ὁ Ντάρελ μὲ τὸ μυα-
λό του ἄλλω, μὰ ἕνα γλυκὸ συνά-
στημα ποὺ τοῦ πλημύριζε ὅλο του
τὸ κορμί, τὸν ἔκανε νὰ σφιγγορρίσει
ἀνήσυχος στὴν καρδέλα του... Τινά-
χτηκε μιὰ-δυὸ φορές, σὰν νᾶθελε ν'
ἀντιδράσῃ, μὰ αὐτὸ πὺδ ἐννοιοῦσε δυ-
νάμωμε ὀλοένα σὰν κάποιος μαγνητι-
κὸ κύμα, γεμάτο μυστήριο καὶ τύλι-
γε τὴν ψυχὴ του καὶ τὸ κορμί του
σὲ ἄορατα δίχτυα. Ἐστρίψε τὸ κεφά-
λι του πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ ματὰ
του, ἄθελά τους, σὰν κατὶ νὰ τὰ
τραβῶσε, καρφώθηκαν μὲ μιὰς, στὰ
ματὰ τῆς Πανκανάο!

Ἀκίνητη ἡ κοπέλλα, μὲ τὸ κορμί
ἡρεμὸ σὰν κοιμισμένο, μὰ μὲ τὴ μα-
τιά γεμάτη λαχτάρα καὶ λατρεία, ἡ-
ταν ἀκουμπισμένη τεμπέλικα στὴν
κλειστὴ πόρτα τῆς παράγκας, πίσω
του, καὶ τὸν ἔλουζε μὲ τὴς μαγνητι-
κὲς ἀνταλμίες τῶν ὀδυνηρῶν μα-
τιῶν τῆς. Ἀδυνατίζοντας ὁ Ντάρελ
σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρδέλα του καὶ
χωρὶς νὰ ἐσκολλήσῃ τὰ ματὰ του
ἀπ' τὰ δικὰ τῆς, ἀργὰ, μὲ ὑποῦλο
ἔθιμα λονταριῶν στὸ καρτέρι, πλησία-
σε τὴν ἀκίνητη Πανκανάο... Ὁ ζῆλος,
γιὰ τελευταία φορά ν' ἀντισταθῇ στὸ
ἐξαιρετικὸ πάθος ποὺ τὸν κυριόχρησε,
μὰ, νικημένος, πειὰ καὶ ντροπισμέ-
νος ἀπ' τὴν ἀδυναμία του, ἔρπαιε
μὲ δύναμι καὶ ἔσφιζε στὴν ἀγκαλιά του,
σὰν μεθυσμένος, τὴν παραλυμένη ἀπὸ
ἀλλόκοτη εὐτυχία κοπέλλα...

Ἡρεμὸ σὰν κοιμισμένο, μὰ μὲ τὴ μα-
τιά γεμάτη λαχτάρα καὶ λατρεία, ἡ-
ταν ἀκουμπισμένη τεμπέλικα στὴν
κλειστὴ πόρτα τῆς παράγκας, πίσω
του, καὶ τὸν ἔλουζε μὲ τὴς μαγνητι-
κὲς ἀνταλμίες τῶν ὀδυνηρῶν μα-
τιῶν τῆς. Ἀδυνατίζοντας ὁ Ντάρελ
σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρδέλα του καὶ
χωρὶς νὰ ἐσκολλήσῃ τὰ ματὰ του
ἀπ' τὰ δικὰ τῆς, ἀργὰ, μὲ ὑποῦλο
ἔθιμα λονταριῶν στὸ καρτέρι, πλησία-
σε τὴν ἀκίνητη Πανκανάο... Ὁ ζῆλος,
γιὰ τελευταία φορά ν' ἀντισταθῇ στὸ
ἐξαιρετικὸ πάθος ποὺ τὸν κυριόχρησε,
μὰ, νικημένος, πειὰ καὶ ντροπισμέ-
νος ἀπ' τὴν ἀδυναμία του, ἔρπαιε
μὲ δύναμι καὶ ἔσφιζε στὴν ἀγκαλιά του,
σὰν μεθυσμένος, τὴν παραλυμένη ἀπὸ
ἀλλόκοτη εὐτυχία κοπέλλα...

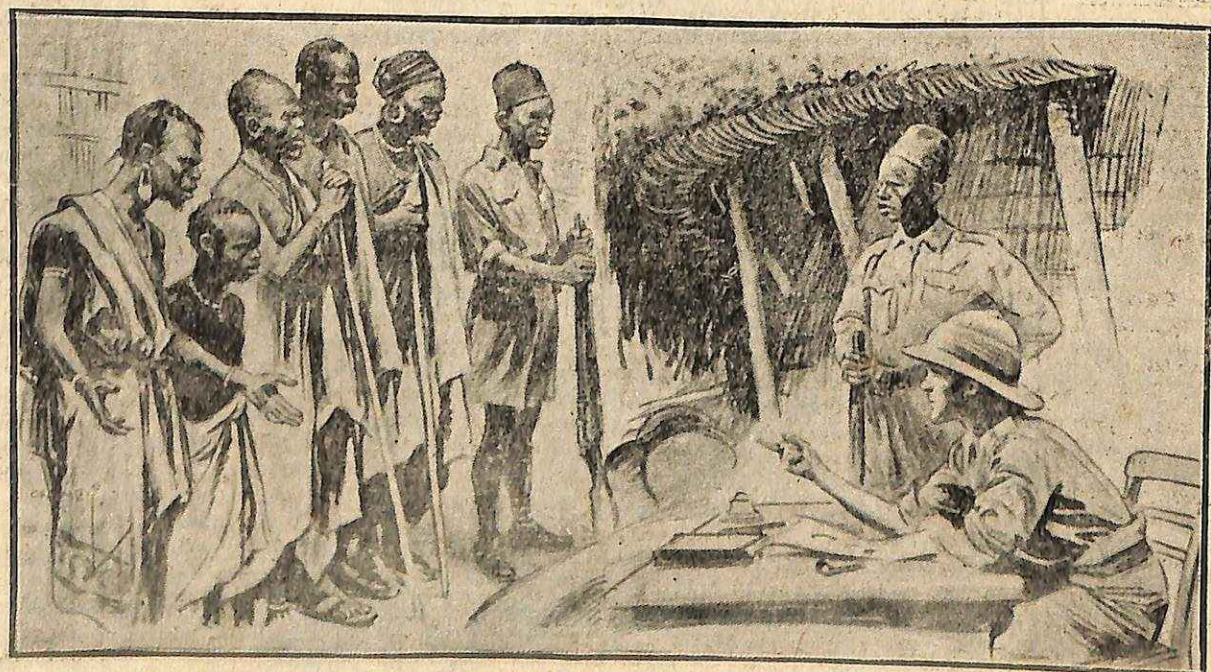
Πέρασαν ἄρκετοι μῆνες...

Μιὰ μέρα κάποιος καταδικωτικὸ ἀ-
πόσπασμα τοῦφε συνοδεῖα τοὺς πύ-
σμαντικὸς φυλάκους τῶν γειτο-
νικῶν περιφερειῶν. Κάποιος ἀπ' αὐ-
τούς, παίρνοντας μαζὺ του τὰ πύ-
δελχα παλληκάρια τῆς φυλῆς του,
εἶχε ἐπιδράμει στὶς γειτονικὰς φυτεῖ-
ες καλαμποκιοῦ καὶ σφάζοντας τοὺς
φυλάκους κατέστρεψε μεγάλη ἐκτασι
χωραφίων...

Ἐπείκει τὸ ὄ-
νομα τῆς
Αὐτοῦ Βρε-
τανικῆς Με-
γαλειότητος»

Ἐπείκει τὸ ὄ-
νομα τῆς
Αὐτοῦ Βρε-
τανικῆς Με-
γαλειότητος»

Ἐπείκει τὸ ὄ-
νομα τῆς
Αὐτοῦ Βρε-
τανικῆς Με-
γαλειότητος»



Ὁ Ντάρελ, ὕστερα ἀπὸ ἐπίμονη ἀνάνησι, ἀνακάλυψε τοὺς πρωταίτιους...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ



Ἐνα τραγικὸ ναυάγιο στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό. Ἡ τρομερὲς περιπέτεια τῶν ναυαγῶν. Πείνα, δί-
ψα, παραφροσύνη. Πῶς σώθηκαν μόνο δυο. Τὸ πάθημα ἐνὸς ξενοδόχου. Τὸ ἀκριβὸ ζουμί καὶ ὁ ἐκ-
δικητικὸς Ἄγγλος. Ἐνας περίεργος Ἀγγλικὸς νόμος. Πρόστιμο σὲ ἐσθὺς δὲν χαιρετοῦν τὴς κηδεῖες.

Πρὸ καιροῦ, μεταξὺ Αὐστραλίας
καὶ Ν. Ζηλανδίας, ναυάγησε ἕνα ἀγ-
ρικὸ ἀντράκι πλοῖο πὺ ταξίδευε μὲ
400 περίπου ἐπιβάτες. Τὸ δυστύχ-
μα προῆλθε ἀπὸ μιὰ πυρκαϊά, ἡ ὁ-
ποία μέσα σὲ μιὰ ὥρα ἀπλώθηκε σ'
ὀλόκληρο τὸ πλοῖο.

Τὸ τί ἐπακολούθησε εἶνε ἀπερί-
γραπτο. Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες, ἄντρες,
γυναῖκες καὶ παῖδι, ἄρχισαν νὰ
σπρώχνωνται πρὸς τὰς ἀντιμέτω-
κα, κραυγάζοντας ἀπελπισμένα καὶ ζη-
τώντας βοήθεια πὺδ δὲν φαινόταν
νᾶγεται ἀπὸ πουθενά.

Κυνηγημένοι ἀπὸ τὴς φλόγες,
προσπαθοῦσαν νὰ σωθοῦν ὅπως
ἔπαιε καὶ σιγνόντουσαν μέσα στὶς
βάρκες. Αὐτὲς ὅμως ἔγενον ἀπὸ
τὸ ὑπερβολικὸ βάρος καὶ θυβήζον-
τουσαν μαζὺ μὲ ὄλους τοὺς ἐπιβά-
τες των.

Τελευταῖοι ἔμειναν στὸ κατὰ-
στωμα ὁ πλοίαρχος καὶ ἡ γυναί-
κα του. Ὅταν τοὺς ἐπλησίασε ἡ
ἐπιληκτικὴ ἡ φωτιά, εἰχτηκαν καὶ
αὐτοὶ μέσ' στὴ θάλασσα καὶ τὰ
κύματα τοὺς σκέπασαν γιὰ πάντα.

Μονάχα δυὸ βάρκες κατόρθω-
σαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ κα-
ράδι. Δαμένες μεταξὺ τους, ἡ μιὰ
μὲ εἰκοσιπέντε καὶ ἡ ἄλλη μὲ εἰ-
κοσιτρεῖς ἐπιβάτες.

Τὴ νύχτα ὅμως τὴς ἐχώρισε
ἕνα πελώριο κύμα καὶ ἡ μιὰ ἀπ'
αὐτῆς καταποντίστηκε μέσα στὸ αὐαν-
σιμέν Ὠκεανό. Ἡ ἄλλη ἐξακολούθη-
σε νὰ προχωρῇ μέσ' στὸ πέλαγος,
σπονωμένη ἀπὸ τὰ κύματα πὺδ τὴν
πῆγαιναν ὅπου ἤθελεν.

Ἐπὶ πέντε μέρες ἡ βάρκα πλανιό-
ταν ἔτσι, ἐξωκιο τῶν κυμάτων. Οἱ
ναυαγοὶ πὺδ εἶχαν πειὰ νερό, ὁ-
πέφειαν τρομερὰ ἀπ' τὴ δίψα. Τὸ
μαρτύριό τους ἦταν τόσο φορητό, ὅ-
στε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πνίγηκε μό-
νος του ἐνῶ τοεῖς ἄλλοι πῆθαναν
παραφρονες.

Τὴν ἀκόλουθη μέρα πῆθαναν ἀ-
πὸ ἐξάντλησι ἄλλοι τέσσεροι. Οἱ
συνεπλάτες των ὑπέφεραν τόσο
πολύ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα,
ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ πιοῦν τὸ
αἷμα καὶ νὰ φῶν τὸ αἷμα τῶν γε-
κῶν!

Τὴν ἐπομένη πῆθαναν ἄλλοι
τέσσερες ναυαγοὶ, τὴν ἀκόλουθη
τοεῖς ἀκόμα καὶ ἔτσι δὲν ἄπει-
ναν ζωντανοὶ παρὰ μονάχα ὀχτώ.
Ὅσοι τοὺς ὀλοῖους οἱ τοεῖς εἶχαν
γάσει στὸ μεταξύ τὸ λογικὸ τους.

Μετὰ δυὸ μέρες ἔτυχε νὰ περᾶ-
σῃ κοντὰ ἀπὸ τὴ βάρκα τῶν δυ-
στυχημένων ναυαγῶν ἕνα εὐπορι-
κὸ πλοῖο. Ἀλλὰ κανένας δὲν ἔ-
κρουσε τὴς φωνῆς τους.

Τὴν ἴδια μέρα πῆθανε ἕνας ἀκόμα
ἀπ' αὐτοὺς καὶ οἱ σύντροφοί του γιὰ
νὰ συγκρατηθοῦν στὴ ζωὴ ρούφησαν
τὸ αἷμα του.

Τὴν ἀκόλουθη μέρα πῆθαναν καὶ
ἄλλοι δυο, παραφρονες καὶ αὐτοὶ καὶ
οἱ λοιποὶ κατελήθησαν ἀπὸ νάρκη,
ποὺ ἦταν προάγγελος τοῦ θανάτου.
Ἐξάφνα ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ναυαγῶν
ζῶντης, νοιώθοντας κάποιον νὰ τὸν
ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ



ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ
(Ἔργον τοῦ Λεὼν Μπουά)

δαγκών μὲ λύσσα. Ἐνας σύντροφός
του εἶχε τρελλαθεῖ καὶ ἤθελε νὰ τὸν
κατασπαράξῃ.

Ἐπὶ πέντε μέρες ἡ βάρκα πλανιό-
ταν ἔτσι, ἐξωκιο τῶν κυμάτων. Οἱ
ναυαγοὶ πὺδ εἶχαν πειὰ νερό, ὁ-
πέφειαν τρομερὰ ἀπ' τὴ δίψα. Τὸ
μαρτύριό τους ἦταν τόσο φορητό, ὅ-
στε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς πνίγηκε μό-
νος του ἐνῶ τοεῖς ἄλλοι πῆθαναν
παραφρονες.

Τὴν ἀκόλουθη μέρα πῆθαναν ἀ-
πὸ ἐξάντλησι ἄλλοι τέσσεροι. Οἱ
συνεπλάτες των ὑπέφεραν τόσο
πολύ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα,
ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ πιοῦν τὸ
αἷμα καὶ νὰ φῶν τὸ αἷμα τῶν γε-
κῶν!

Τὴν ἐπομένη πῆθαναν ἄλλοι
τέσσερες ναυαγοὶ, τὴν ἀκόλουθη
τοεῖς ἀκόμα καὶ ἔτσι δὲν ἄπει-
ναν ζωντανοὶ παρὰ μονάχα ὀχτώ.
Ὅσοι τοὺς ὀλοῖους οἱ τοεῖς εἶχαν
γάσει στὸ μεταξύ τὸ λογικὸ τους.

Μετὰ δυὸ μέρες ἔτυχε νὰ περᾶ-
σῃ κοντὰ ἀπὸ τὴ βάρκα τῶν δυ-
στυχημένων ναυαγῶν ἕνα εὐπορι-
κὸ πλοῖο. Ἀλλὰ κανένας δὲν ἔ-
κρουσε τὴς φωνῆς τους.

Ο ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ
(Ἔργον τοῦ Χόλμαν Κούιν)

Στὸ Τσέστερ τῆς Ἀγγλίας ισχύει
ἀκόμα ἕνας παλιὸς νόμος, σύμφωνα
μὲ τὸν ὁποῖον, ὅποιος δὲν βγάλει τὸ
καπέλλο του ὅταν περναῖ κηδεῖα,
πληρώνει πρόστιμο.

Κάποτε ἕνας Ἀγγλὸς περιηγητὴς
ποὺ πῆγαινε στὴς Ἰνδίες, περνοῦντας
ἀπὸ τὸ Παρίσι μῆλκε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ
καλύτερα ξενοδοχεῖα καὶ ζήτησε
ἕνα πιάτο ζουμί. Ὅταν θέλησε νὰ
πληρώσῃ, τοῦ γύρεψαν πέντε
φράγκα, τὰ ὁποῖα ὁ ξένος πλῆ-
ρωσε, χωρὶς νὰ μιλῇσῃ καὶ ἔφυγε.

Ὁ Ἀγγλὸς ὥστόσο δὲν ὑπόρ-
σε νὰ χωνεύῃ τὴν αἰσχροκέρδεια
τοῦ ξενοδόχου καὶ ἀποφάσισε νὰ
τὸν ἐδικηθῇ. Μῆλκε στὸ σιδηρό-
δρομο γιὰ τὴ Μασσαλία καὶ στὸν
πρώτο σταθμὸ φρόντισε νὰ στείλῃ
στὸν ξενοδόχο τὴν ἀκόλουθη ἐπι-
τολή:

«Ὁ ζῶμός σας ἦταν ἐξαιρετός,
ἀλλὰ πολὺ ἀκριβός».

Σὲ κάθε δὲ νέο σταθμὸ πὺδ ἔ-
φτανε, ἀπὸ τὴ Μασσαλία ὡς τὴς
Ἰνδίες, ταχυδρομοῦσε στὸν ξενο-
δόχο τὴν ἴδια πάντα σπασμένη
ἐπιστολή. Κάθε φορὰ μάλιστα ἄλ-
λαζε τὸ γραμμικὸ τὸν χαρακτήρα,
γιὰ νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ ὁ ξενο-
δόχος τὸ γράμμα του καὶ νὰ πληρῶ-
νῃ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη, τὰ ὁποῖα
κατελογίζοντο εἰς βάρος του.

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα ὁ ξενοδόχος
ἔλαβε ἀπὸ τὸν πελονοῖο μιὰ ἐπιστολή-
σι, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπληροφοροῖτο ὅτι
εἶχε φτάσει ἕνα κιβώτιο μὲ εὐπο-
ρεῖματα ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ προ-
σκαλίστο νὰ πῇ στὸ τελωνεῖο γιὰ
νὰ πληρώσῃ τὰ μεταφορικὰ του καὶ
γιὰ νὰ τὸ παραλάβῃ.

Τὸ κιβώτιο ἦταν πολὺ μεγάλο καὶ
βαρὺ καὶ τὰ ἔξωδα τῆς μεταφορᾶς
τοῦ ὑπέρογκη. Ὁ ξενοδόχος ἀναγ-
κάστηκε ὥστόσο νὰ πληρώσῃ καὶ τὸ
ἀνοῖξε καὶ ἀνυπομονησία.

Ἀνοίγοντας δυο- τὸ κιβώτιο βοῶ-
σε μέσα του ἕνα δεύτερο. Ὅταν ἀ-
νοῖξε καὶ αὐτὸ, βόηξε ἕνα ἄλλο καὶ
προνοῶντας ἔτσι, ἔφτασε εἰς τοῦ
ἐκκατοστὸ πρὸς ἑκατὸν μικρὸν δια-
πῆσεων. Ὁ ξενοδόχος ἀνοῖξε τὸ πε-
λῶντο νεῖματος ἀνυπόμονα καὶ ἀ-
νυπόμονα ἔβλεπε τὸν σπασμένο σπ-
μαῖον τοῦ πελονοῖου Ἀγγλίου:

«Ὁ Γενός σας ἦταν ἐξαιρετός,
ἀλλὰ πολὺ ἀκριβός».

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ ξενοδόχος ἔπεσε
ἀσπαστος ἀπὸ νεύρασθένεια καὶ ἀναγ-
κάστηκε νὰ κλείσῃ ἐντελῶς τὸ κα-
τάστημά του.

ΑΠΟ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΛΗΣΤΡΙΚΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

Μία συμμορία «οικογενειακή». Ένα αυτοκινητικό δυστύχημα που άλλαξε ριζικά τη ζωή ενός ανθρώπου. Η γνωριμία του Γκαλβίν Ντάγκ με την Ειρήνη Στραϊντερ. Τα δεινοπαθήματα μιας μικροπαντρεμένης νέας. Πού οδηγεί η δυστυχία. Αύτοθυσία που φτάνει μέχρις εγκλήματος. Η πρώτη ληστεία του άνδρουγύνου. Ο ρόλος του εξαετούς παιδιού τους, κτλ.



Η πιο μικρή κι' η πιο παράξενη ίσως απ' όλες τις συμμορίες των εγκληματιών της Αμερικής που φάνηκαν στα τελευταία χρόνια, ήταν η συμμορία Ντάγκ, της οποίας τα μέλη συνελήφθησαν από μπυνών επάνω στ' απόκρημνα βουνά της Αριζόνας. Έτσι βεβαιώνει, τουλάχιστον, ο Γιόζεφ Γκλόλμπερ, ένας απ' τους δραστηριότερους αστυνομικούς οπαδότες της Αμερικής, στο βιβλίο του «Τα εγκλήματα της Χρονιάς» που εξέδωσε τελευταία στη Νέα Υόρκη και στο οποίο περιγράφει τα παραδοξότερα απ' τα εγκλήματα του 1931.

Η συμμορία αυτή αποτελείτο αποκλειστικώς απ' την οικογένεια Ντάγκ, δηλαδή απ' το Γκαλβίν Ντάγκ, απ' τη σύζυγό του Ειρήνη κι' απ' το μικρό Ντόνι, το παιδάκι που είχε αποκτήσει η Ειρήνη απ' τον πρώτο της άνδρα.

Η εγκληματική σταδιοδρομία της παράδοξης αυτής συμμορίας δεν εκράτησε πια μόνο τρεις δρομάδες. Ωστόσο, η δράση της, μέσα στο μικρό αυτό διάστημα, υπήρξε αιματηρή και περιπετυλωμένη.

Ο Γκαλβίν Ντάγκ ήταν από πολύ καλή οικογένεια, γιός ενός δικηγόρου. Μέχρι πέρσι, μέχρις ότου δηλαδή έφτασε σε ηλικία σαράντα έτών, ζούσε ήσυχα κι' ευτυχισμένα. Είχε παντρευτεί στη γενέτειρά του μία μικρή πόλη της Καλιφορνίας κι' εξασκύσε το επάγγελμα του υπαλλήλου ασφαλιστικής εταιρίας. Συγχρόνως παρέδιδε μαθήματα σ' ένα Κυριακάτικο σχολείο κι' ήταν όργανο της κι' αρχηγός όλων των προσηκόντων της πόλεως.

Μία μέρα όμως, ενώ ταξίδευε με τ' αυτοκίνητό του σε μία γειτονική πόλη, παρέσυρε στο δρόμο και τραυματίσσε θανάσιμα μία γυναίκα. Σταμάτησε άμέσως, κατέβηκε απ' τ' αυτοκίνητο κι' έτρεξε να της προσφέρει τη βοήθειά του. Την μετέφερε σ' ένα φαρμακείο για να της δέσουν τα τραύματα, τα οποία ήταν άσχημα κι' έπειτα την ώδηγησε σ' ένα χαρτοπωλείο για να της προσφέρει ένα αναψυκτικό ως βουνο συνείδησης.

Η γυναίκα αυτή ήταν η Ειρήνη Στραϊντερ. Όταν συνήλθε, όχι μόνο δεν ευχαρίστησε έναντιον του Γκαλβίν Ντάγκ και δεν θέλησε να τον καταγγείλει, αλλά απ' τον τρόπο με τον οποίο της φέθηκε κι' απ' το ενδιαφέρον που έδειξε γι' αυτήν, τον συμπάθησε πολύ.

Το δυστύχημα λοιπόν τη ζωή της, μία ζωή φτωχική, αλλά ήσυχη και χωρίς βραμυστικά περιστατικά. Ήταν μικρή ακόμα όταν πέθαναν οι πατέρας κι' η μητέρα της, αφήνοντας την ορφανή μαζί με τ' άλλα αδελφάκια της.

Δεκαπέντε παιδιά εν όλω, αγόρια και κορίτσια. Τότε οι δανειστές του πατέρα τους τους κατέσχεσαν το σπίτι τους και τα φτωχά όρφανά πήγαν κι' εγκαταστάθηκαν στην δυτική επαρχία της πολιτείας Βιρτζίνια, όπου τα μεγαλύτερα αδελφάκια δούλευαν σε διάφορα κτήματα για να εξασφαλίσουν το ψωμί τους και το ψωμί των άλλων παιδιών.

Επειδή όμως η καλυδοσία δεν τους χωρούσε όλους, παντρεύτηκε την δεκαεπταετή ακόμα Ειρήνη κι' άλλες δυο αδελφές της με τρεις εργάτες. Επειδή όμως ο άνδρας της δεν κατώρθωνε να εξοικονομή αρκετά χρήματα για να θρέψη αυτήν και το μικρό παιδάκι που απόκτησαν εντωμεταξύ, η μικροπαντρεμένη Ειρήνη αναγκάστηκε να εργαστεί κι' αυτή στην άρχη σε κάποιο γκαράζ, όπου έπλενε αυτοκίνητα κι' έπειτα σ' ένα ρεστοράν ως σεβιδιόρισσα. Η μόνη διασκεδάσις της ήταν να διαβάζη μυθιστορήματα του Μπαλζακ και του Δουμά που τα δανειζόταν απ' το αναγνωστήριο της Δημοτικής Βιβλιοθήκης.

Όταν άκουσε την ιστορία της δανεισμένης ζωής της, ο Γκαλβίν την συμπάθησε και σχεδόν άμέσως την έρωτεύτηκε. Της πρότεινε λοιπόν να

ζήσουνε μαζί κι' επειδή κι' η Ειρήνη τον είχε έρωτευσει κι' αυτή, δέχτηκε την πρότασή του. Ο Γκαλβίν παρήγαγε τη γυναίκα του και τα παιδιά του κι' εγκαταστάθηκε μαζί με τη φιλενάδα του, η οποία εγκατέλειψε επίσης το σκόκο της, αλλά πήρε τα παιδιά της, σε μία πόλη της Δυτικής Βιρτζίνιας.

Αλλά δεν μπόρεσε να δει μία καλή μέρα από τότε. Με τα λίγα χρήματα που οικόνομησε, πουλώντας τ' αυτοκινητικό του, αγόρασε διάφορα μικροεμπορεύματα κι' άρχισε να κάνει τον πλανόδιο πωλητή. Η δουλειά του όμως δεν πήγαιναν καλά και η οικονομία τους εξαντληθήκανε γρήγορα. Έπιασε τότε δουλειά σ' ένα εργοστάσιο, ως απλούς εργάτης, αλλά σε λίγον καιρό τον απολύσανε μαζί με πολλούς άλλους διά λόγους οικονομικών. Εργάστηκε κατόπιν σε διάφορες άλλες δουλειές, τη μία πιο πτωχευμένη απ' την άλλη, και κάθε φορά με μικρότερο μισθό. Στο τέλος, μία μέρα, γλύστερησε σε μία σκάλα, έπεσε και χτύπησε βαριά. Έμεινε στο κρεβάτι αρκετές εβδομάδες κι' η δυστυχία που πέρασε στο διάστημα αυτό, ήταν αφάνταστη. Ών να μην έφτανε δε αυτό, όταν σκώθηκε δεν κατώρθωσε να βρει πουθενά δουλειά.

Κι' όχι μόνο πήγε μαζί του, αλλά έγινε κιόλας η αρχηγός της μικρής συμμορίας, η οποία αποτελέστηκε απ' το Γκαλβίν, απ' αυτήν κι' απ' το μικρό παιδάκι της που ήταν έξι χρονών.

Πουλήσανε στα παλαιπωλεμένα όλα τα ρούχα τους εκτός από αυτά που φορούσαν, καθώς και τα λίγα μικροπράγματα που τους είχαν μείνει και με τα χρήματα που μαζέψανε αγόρασαν δυο πιστόλια κι' άφθονες σφαίρες.

Το ίδιο βράδυ κιόλας πήγαν να κλέψουν μέσα σ' ένα γκαράζ και ενώ η Ειρήνη με τα δυο πιστόλια στα χέρια κρατούσε ακίνητους τον ιδιοκτήτη και τον υπάλληλό του, ο Γκαλβίν ανέβηκε στο βολάν του καλύπτου αυτοκινήτου που βρισκόταν εκεί, το έβαλε σε κίνηση και το έβγαλε έξω. Τότε ανέβηκε κι' η Ειρήνη, παραλάβαν και το παιδάκι τους που το είχαν αφήσει στη γωνία του δρόμου και φέγγανε δολοφονικά.

Από τότε, οτιδήποτε χρειαζόντουσαν, το πέρανε με τον ίδιο τρόπο. Όταν τους τελείωνε η μενζίνη σταματούσαν μπροστά σ' ένα γκαράζ, έβαζαν να τους γεμίσει τη βενζινοπλήκη κι' όταν έφτανε η στιγμή της πληρωμής, προτείνανε τα πιστόλια τους κι' αναγκάζονταν τον ιδιοκτήτη να μείνει ακίνητος και άφωνος, φέγγανε. Με τα πιστόλια στο χέρι, επίσης, προμηθεύονταν τα τρόφιμά τους, λάδια για τ' αυτοκίνητό τους κι' έτσι άλλα χρειαζόντουσαν. Όσα κι' δέ συναντούσαν στο δρόμο τους κανένα μαγαζάκι απόμαρο, σταματούσαν, μπαίνανε μέσα και με τα πιστόλια πάλι αναγκάζανε τον καταστηματάρχη να τους παραδώσει το περιεχόμενο του ταμείου του.

Ένοχοι έδει η εφημερίδες, δημοσιεύανε κάθε μέρα τους καινούργιους θύλους των κι' η Αστυνομία είχε κινητοποιήσει έναντιον τους. Για να γλυτώσουν, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τη Δυτική Βιρτζίνια και να διευθυνθούν στην άλλη άκρη των Ηνωμένων Πολιτειών, προς την Καλιφορνια.

ληφορνια.

Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά, κάθε νύχτα, στο πρώτο γκαράζ που φτάνανε, παρατούσανε τ' αυτοκίνητό τους, έπαιρναν ένα άλλο και φεύγανε. Με τιν τρόπο αυτόν, μέσα σε τρεις εβδομάδες διανύσανε πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα κι' απ' τις πολιτείες του Ατλαντικού φτάσανε στην πολιτεία της Αριζόνας που γειτονεύει με το Μεξικό και με την Καλιφορνια.

Σ' όλη τη διαδρομή τους είχαν πάντοτε μαζί τους το μικρό Ντόνι. Ο μικρούλης είχε παρευρεθεί σε τέσσερες ληστείες και σ' έφτα άρπαγές αυτοκινήτων. Είχε μάθει να υπακούει, να άσπαστανε ταχύτητα μάλιστα, στα προστάγματα που του δίνανε η μητέρα του, στις κρίσεις, στις κρίσεις, στις κρίσεις... Σκύφει να μη σε πάρε χαμιά σφαίρα!... Πήδα σε αυτόματη! Τα μάτια σου τέσσερα μήπως φανεί κανείς από κείνον το δρόμο!...

Έτσι, ο Ντόνι έσημείωσε πολύ γρήγορα μεγάλη εξέλιξη. Είχε γίνει ένας μικροσκοπικός ληστής: πρώτης τάξεως. Για να εξαικωωθεί καλύτερα με το επάγγελμά του, η Ειρήνη του είχε αγοράσει κι' ένα μικρό πιστόλι για κυρίες.

Στην Αγιο Λουδοβίκο ένα αστυνομικό αυτοκίνητο που τους κατέδιωκε, σε μια στιγμή τους έφτασε πολύ κοντά. Γλύτωσαν όμως χάρις στην Ειρήνη. Ένώ δηλαδή ο Ντάγκ ήταν προστηλωμένος στο να διευθύνει το αυτοκίνητό του, με τη μεγαλύτερη ταχύτητα του, η Ειρήνη τους πυροβολούσε, σκότωσε δυο απ' αυτούς και πλήγωσε κι' άλλους δυο.

Στο τέλος όμως, έπειτα από τριών εβδομάδων ληστρική σταδιοδρομία, η Αστυνομία κατόρθωσε να τους πιάσει επάνω σ' ένα απόκρημνο βουνό της Αριζόνας όπου είχαν καταφύγει.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΕΝΝΙΕΣ

— Το άλογο δεν έχει φρούδια.
— Η πρώτη φωτογραφία βγήκε στα 1802.

— Επί Τσάρου, οι Έβραιοι δεν είχαν δικαίωμα ν' αγοράζουν ακίνητα κτήματα στη Ρωσία.

— Για να γίνει ένας τόνος καπνιάς, πρέπει να καούν 100 τόνους κάρβουνα.

— Το Βέλγιο είχε το μόνο παρτίλο Κράτος που δεν έχει στόλο.

— Από 1,000,000 ανθρώπους, μόνον οι 900 πεθαίνουν από γεραιότητα.

— Απ' όλες τις ώρες και σε όλες τις εποχές, θερμότερη εινε η δη απογευματινή.

— Ο Μόζαρτ ήταν ο πολυγραφώτερος συνθέτης. Έχει γράψει εν όλω 624 μουσικά κομμάτια.

— Στο μέγαρο Στρότσι της Ρώμης φυλάγεται ένα βιβλίο που τα φύλλα του εινε καυωμένα από λεπτότατο μάομαρο.

— Από τα 16,000 νησιά του Ινδικού Ωκεανού, μόνον τα 400 περίπου κατοικούνται από ανθρώπους.

— Η Ιταλία, αναλόγως του πληθυσμού της, έχει περισσότερα θέατρα από κάθε άλλη χώρα του κόσμου.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, Κρήτης. — Την παρελθούσαν Κυριακήν 3ην τρέχοντος έληξε και ο δεύτερος γύρος του Πρωταθλήματος 'Ανεπισήμων 1931—1932. Έτσι έδόθη διά μίαν ακόμη φοράν η ευκαιρία εις τους παίκτας του 'Εθνικού να αποδείξουν τρανώς, διά των αποτελεσμάτων τα οποία επέτυχαν, ότι υπερέρχουν των αντιπάλων των κατά πολὺ σε τέχνην καὶ δημιουργίαν, και να καταστήσουν την ομάδα των πρωταθλητῶν των 'Ανεπισήμων.

Την πρωταθλητῶν αποτελούν οι κ. κ. Εγγλέσιος, Πετρανῆς, Γαβαλάς, Καστριανάκης, Κατρατζόγλου, Χατζαναστασίος, Τσοτράκης, Ρεβιθάνης, Μασής, Μ. Βούλγαρης καὶ 'Αρτίν.

Π. ΚΡΟΥΣΤΑΛΛΑΚΗΣ
ΛΗΘΟΥΡΙΟΝ. — Την Κυριακήν 8 'Απριλίου εις τὸ γήπεδον τῆς πόλεως μας συντητήθησαν εἰς ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ ομάδες «Βάνερ» καὶ «Ολυμπιακὸς» Ληθουρίου.

Ο ἀγὼν ἔληξε μετ' ὀλίγην ὑπεροχὴν τοῦ «Ολυμπιακοῦ», ὁ ὁποῖος ἐπέτυχε 6 τέρματα ἐναντίον 2 τῆς «Βάνερ».

Ο «Ολυμπιακὸς» κατήλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὸ τὴν ἐξῆς σύνθεσιν: Γ. Σολωμῖος, Δ. Δρακόπουλος, Δ. Σαβράνης, Ι. Σολωμῖος, Κεχ. Κουρούκλῆς, Σ. Πολυκαλῆς, Α. Λυκούδης, Σ. Μιλῆτος, Γ. Λ. Μονοκρούσιος, Ν. Τρομπῆτος καὶ Δ. Λιδάκης.

Γ. ΣΟΛΩΜΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Κατόπιν ἐνεργειῶν τῶν διοικητικῶν συμβουλίων τῶν ἀθλητικῶν καὶ ποδοσφαιρικῶν σωματείων τῆς πόλεως μας «Ολυμπιακοῦ» καὶ «Ατρωμῆτος» ἐπετεύχθη χθὲς καὶ ἐπεδοκιμάσθη ὑφ' ὧν τῶν μελῶν ἀμφοτέρων τῶν Σωματείων ὁ συγχώνευσις τῶν ἀνωτέρω σωματείων εἰς ἓνα, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πανηπειρωτικὸς Ἀθλητικὸς καὶ Ποδοσφαιρικὸς Σύλλογος Η ΝΙΚΗ».

Γενόμενον δὲ ἀρχαιεσθῶν, ἐξελέγησαν ὡς μέλη τοῦ πρώτου διοικητικοῦ συμβουλίου κατὰ σειράν ἐπιτυχίας οἱ κ. κ. Ἀναγνωστόπουλος, Ρόζος, Ζαλινγκας, Πουτέτης, Σορλῖγκας, Κομπούλης καὶ Γαλινάβος.

ΜΕΦΙΣΤΟ
ΚΑΒΑΛΑ. — Την 3ην 'Απριλίου συντητήθησαν ἐνταῦθα διά τὸ πρωτάθλημα 'Ανατολικῆς Μακεδονίας αἱ ομάδες «Φίλιπποι» καὶ «ΑΕΚ». Διαιτητὴς τοῦ ἀγῶνος ἦτο ὁ κ. Θεοδοσιάδης τῆς Δράμας. Τὸ πρῶτον ἡμιχρόνιον ἔληξε μετ' ὑπεροχὴν τῶν «Φίλιππων» διά τέρματων 3—0. Κατὰ τὸ δεύτερον δ' αὖτος ἡμιχρόνιον ἡ «ΑΕΚ» ἐσημείωσε ἓν τέρμα ἐναντίον μηδενὸς τῶν αντιπάλων τῆς. Έτσι ὁ ἀγὼν ἔληξε μετ' ὀλίγην νικητρίαν τῶν «Φίλιππων» διά τέρματων 3—1.

Πρὸ τοῦ ἀνωτέρω ἀγῶνος συντητήθησαν διά τὸ πρωτάθλημα 'Ανατολικῆς Μακεδονίας Β' κατηγορίας αἱ Β' ομάδες τῶν ἑ-



Ι. Λεγάτος. Διεκρίθησαν ἀπαντες. Έκ τῆς ομάδος τοῦ «Παγχαϊκοῦ» διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Μάντικας, Ι. Φρυδάς καὶ Μοιράδης.

Γ. ΧΑΤΖΗΜΑΝΩΛΗΣ

ΑΡΓΟΣ. — Την παρελθούσαν Κυριακήν εις τὸ γήπεδον τοῦ «Παναργειακοῦ» συντητήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ δύο ἱσχυραὶ ομάδες «Ολύμπια» Ἀθηνῶν Β' κατηγορίας, καὶ «Παναργειακὸς» Ἀργους. Κατόπιν τεχνικὸν καὶ θεαματικὸν ἀγῶνος ἀνεδείχθη νικητρία ἡ πρώτη διά τέρματων 2—1. Έκ τῆς νικητρίας διεκρίθησαν οἱ Ι. Ροῖδης, Μήτσουρας, Γαβριῆς καὶ Ζαρίφης.

Την παρελθούσαν Κυριακήν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Απόλλωνος» συντητήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα αἱ δύο ἱσχυραὶ ομάδες «Ελλάς» Θεσσιῶν καὶ «Ενωσις Κηφισιάς». Κατόπιν πεισματοῦς ἀγῶνος, νικητρία ἀνεδείχθη διά τέρματων 5—2 ἡ πρώτη, τὴν ὁποίαν ἀπετέλουν οἱ κ. κ. Κτενάς, Ζαχαρίας, Δημητρόπουλος, Βαλαδῶρος, Λυκογιάννης Ι, Χρηστόπουλος, Βογιατζῆς, Λυκογιάννης ΙΙ, Σπυρίδουλος καὶ Γαρέκας.

Μ. ΤΣΑΠΑΡΑΣ



ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Σ. Νικεόδημον. Λησούρι. Δημοσιεύουμε, όπως ζητάτε, το ποίημά σας ως... ανεπιτυχές και προς αποφυγή μνήσεως εκ μέρους των αναγνωστών μας:

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Μέσα στη ξάστερη νυχτιά
εσέ αγάπη μου γλυκειά,
εσέ προσμένω, έλα,
έλα, και δός μου δυο φιλιά.
Και εαν τούτο μ' ἀρνηθής
και καρτερῶ ματαίως,
τότε εσέ αγάπη μου
θα σ' ἀρνηθῶ βεβαίως.

Χ. Εὐδοκίμου. Σέρρες. Ἀποῦ μὲς ὑπὸ γοῦσε, ὅτι δ' ἀρνήσεται, νὰ μὲς ἔσονται στείλεις τραγῳδία σας κι' ἀποῦ ἐπιμένετε νὰ δημοσιεύουμε ἔστω και ὡς ἀνεπιτυχές, τὸ σημερινόν, δὲν θέλουμε νὰ σας χαλάσουμε τὸ χατήρι και τὸ παραθέτουμε:

ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΙΑ

Σε ἀγαπῶ, μὲ ἔλεγε τ' ἀλόγικόν σου
(στόμα, ξανθοῦλα μου τρελλή
Κάτω ἀπ' τ' ἀτέρια, πούβριγαν στὰ
(δὸλ' ἀνθα μαλλιά σου χροστή φεγγό-
(βολή.

Κι' ἐγὼ ὁ φτωχὸς τὸ πιστεύω και δ-
(λόχαρος σου ἀνοιγὼ λητταριστὴ ἀ-
(γαλιά.

Μὰ σ' οὐ, σκληρά, μὲ ἀπαντᾷς: Χά!
(χά!... τῶχεις ξεχάσει ποῖναι Πρω-
(ταπρία;

Και τὸ ἀσημένιο γέλιο σου στὴν αἰα-
(λιά τῆς νύχτας ἐχούνηκε ἀπαλά.
Τότε, ἐννοίωσα στὸ μάγουλο ἀπ' τὴν
(καρδιά βγαλμένο ἕνα δάκρυ νὰ κυλά.

Χαρ. Κ. Γουσσέτην. Ζάκυνθος. Τὸ πεζογράφημά σας μετ' ὀλίγον ἀποδοκίμασε δὲν θέλαμε νὰ τὸ δημοσιεύσουμε διότι, ἀλλὰ λόγω ἐλλείψεως χώρου περιοριζόμεθα νὰ βάλουμε μόνο τὴν ἀρχὴν τοῦ, ἡ ὁποία δείχνει ὅτι πρέπει νὰ πάψετε νὰ γράφετε διηγήματα και ν' ἀρχίσετε νὰ διαβάσετε, πολὺ μάλιστα.

«Απὸ πολλὸν μικρὸν ἡλικίαν εἶχα τὴν ἰδέαν ν' ἀφήσω τὴν ἰδιαιτέραν μου πατρίδα. Ἡ φαντασία μου, περριζούσα ἀνὰ τὰς διαφόρους μεγαλουπόλεις, μὲ ἐδίδεκεν τὸν δρόμον ἐκείνον διὰ τοῦ ὁποῖου διήλθον δοσι-
ἄφσαν τὸ πτωχὸ χωρικὸ σπιτάκι καὶ τὸν πόθον ἱκανοποιήσεως ποικιλοτρόπων τέρψεων τῶν διαφόρων κομπο-
πλεων».

Δ. Γ. Μαρῖνον. Ζάκυνθος. Συμβαίνει τὸ δεύτερον και... συμμορφωμένοι μετ' ἡν ὑποδείξι σας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Στην αρχαιότητα ζούσε κάποιος μεταδόξος, δομαζόμενος Ψάφον. Ο Ψάφον αυτός, μη έχοντας άλλον τρόπο να επιδείξει, αγόραζε παπαγάλους και τους άφανε έλευθερώσε μόλις μάθαιναν να προφέρουν τη φράση:

— Ο Ψάφον εινε Θεός!...

Η Ξανθήκη, η περιφημη σύζυγος του Σωκράτους, ήταν μία από τις πιο δύστροπες γυναίκες. Μία μέρα, άπάνω στην παραφορά και στο γινάτι της, άνω δ' άντρας της κάθισε να διειπνήση μ' έναν φίλο του, αναποδογύρισε τὸ τραπέζι κι' έχυσε τὸ φαγητό.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ προσκαλεσμένος θεώρησε τὸν ξαντὸν του προσβλημένο και θέλησε νὰ φύγη. Ἀλλά ὁ Σωκράτης τὸν ἐκράτησε, λέγοντάς του:

— Μὰ γιατί θες νὰ φύγης; Δὲν θυμάσαι ὅτι προχθὲς πὺν δειπνοῦσαμε στὸ σπίτι σου, πῆδες μὲ κοττά στὸ τραπέζι, μὲς τῶκανε ἄνω-κάτω και μὲς ἔφωψε νηστικοί; Καὶ ὅμως δὲν θυμώσαμε τότε καθόλου, ἀλλὰ γελῶσαμε μ' ὅλη τὴν καρδιά μας...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Παρ' όλη την οικονομική κρίση, η οποία γίνεται ημέρα με την ημέρα πιο αισθητή σ' όλο τον κόσμο, η Μόδα εξακολουθεί να μας στέλνει τα νέα της από την πρωτεύουσα του βασιλείου της, το Παρίσι.

—Κι' εμείς πάλι, παρ' όσες τις άλλες ασχολίες μας και παρ' όσες τις έννοιες μας, δεν παύουμε να ενδιαφερόμαστε για τις τουαλέτες μας.

—Η εφετηνή Μόδα είναι τόσο βολική, ώστε μας επιτρέπει να είμαστε ντυμένες σύμφωνα με τις απαιτήσεις της, χωρίς να υποβαλόμεθα σε πολλά έξοδα.

—Με μερικές τροποποιήσεις, —χάρη στα άμπρεσιάν, τις ντεκούπ, τα υπολερό και τα φισού, —μπορούμε να μεταβάλουμε εύκολα ένα φόρεμα ή ένα κοστούμι μας, περνάοι σε μοντέρνο.

—Ακόμα και τα μανίκια των παλαιών μας φορεμάτων είναι δυνατόν να διορθωθούν κατά πολλούς τρόπους, αφού τα νέα μανίκια 'ε'νε τόσο ποιητικά και πολυσύνθετα.

—Πρό πάντων με τη βοήθεια των άμπρεσιάν στο κορσάκι επάνω ή στη φούστα γύρω στους γοφούς, μπορούμε να μακρύνουμε θαυμάσια ένα παλιό κοντό μας φόρεμα.

—Κι' αν δεν μπορούμε να προμηθευθούμε όμοιο ύφασμα, δεν πειράζει, ή μάλλον τόσο το καλύτερο, γιατί εφέτος θα είναι πολύ σύνθετο τα δίχρωμα φορέματα και πρό πάντων τα σκούρα με άμπρεσιάν ανοιχτόχρωμο, ή από ύφασμα έμπρομει.

—Επίσης ένα παλιό κοστούμι με κοντή φούστα και μακρά ζακέτα, μεταβάλλεται περίφημα σε μοντέρνο, αν μακρύνουμε τη φούστα με άμπρεσιάν και με ντεκούπ, και μετατρέψουμε τη ζακέτα σ' ένα χαριτωμένο μικρό υπολερό σαν αυτά που είναι τόσο της μόδας εφέτος.

—Τα κομμάτια που θα περισσέψουν από τη ζακέτα την οποία θα μεταβάλουμε σε υπολερό, θα μας χρησιμεύσουν ως ντεκούπ για να μακρύνουμε τη φούστα στην πάγια. Τα δε μικρά ντεκούπ φισού τα οποία συνηθίζονται τελευταία γύρω στο ντεκούπ είναι πολύ κατάλληλα για να φρεσκάρουν ένα ντεκουντέ κορσάκι.

—Τα φισού αυτά, μπορεί να είναι κλωμένα από το ίδιο ύφασμα του κορσάκι, ή από ύφασμα φανταζι, από μουσελίνα ή από δαντέλα.

—Εφέτος θα ιδούμε και πολλές γραβάτες άσπρες από οργαντί ή από μουσελίνα, τις οποίες θα χαρμόνουμε έμπρός στα κορσάκια μας, στο άνοιγμα του υπολερό ή της ζακέτας.

—Η γραβάτες αυτές δίνουν πολλή φρεσκάδα στο πρόσωπο και αποτελούν μια χαριτωμένα πολύ νεανική και πολύ σίχ.

—Αν προτιμάτε όμως μπορείτε να φορέσετε μια γραβάτα ρομαντιστική, ή θαλασσινή, πάντως ανοιχτόχρωμη. Η γραβάτες αυτές δένονται με στήμα πεταλούδας.

—Μία από τις νέες χαριτωμένες

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ



1) Φόρεμα από κρέπ-ντε-σιν μπλέ, χαριτωμένο με στενό πλισσέ από το ίδιο ύφασμα στο άνοιγμα του κορσάκι. 2) Φόρεμα από λινό, χωρίς μανίκια, χαριτωμένο με ρεδέρ και με κουμπιά στο κορσάκι και με πιάτες στη φούστα. 3) Φόρεμα από μαροκαίρι μαύρο, χαριτωμένο στο κορσάκι με κρέπ-ντε-σιν άσπρο.

είνε και η φράντζες. Θα τις ιδούμε γύρω στο στρογγυλό ή μύτερο ντεκούπ των κορσάκιων, στα κοντά μανίκια, ύλουργα, και ακόμα και στις φούστες των φορεμάτων και στα μικρά ανοιχτάκια επανωφοράκια.

—Θα είναι πρό πάντων της μόδας ή μαύρες κι' ή άσπρες φράντζες.

—Θα ιδούμε όμως και πολλά κορσάκια χαριτωμένα με λουλούδια, πρό πάντων έμπρός στο ντεκούπ, ή με κάμελιες ή γαρδένιες, τοές ή τέσσαρες στη σειρά, σαν μπαρέτες.

—Σ' ένα φόρεμα από μαύρο κρέπ-ντε-σιν, πηγαινούν θαυμάσια άσπρες ή ρόζ καμέλιες ή γαρδένιες. Η γαρνιτούρα αυτή είναι πολύ ωραία και άσυνήθιστη ακόμα και δίνει μια έντελώς ιδιαίτερη χάρι σ' ένα φόρεμα έπισκέψεων.

—Αν στολίσετε με άνθη το κορσάκι σας, τότε θα 'νε ωραίο να γαρνίρετε με άνθη άσπρες και το καπέλλο σας. Θα ιδούμε δε εφέτος πολλά ανοιχτάκια καπελλάκια χαριτωμένα με λουλούδια, πρό πάντων μαύρα και άσπρα.

—Θα ιδούμε επίσης και κορσάκια γαστρονομισμένα έμπρός με μονογράμματα με γάλα, κεντημένα με ζωηρόχρωμες κλω-

στές, σε σχέδια ιδιόρρυθμα και πολύ μοντέρνα.

—Καιώς ελέπετε λοιπόν, ή νέα Μόδα μας στολίζει με πολύ χαριτωμένες λεπτομέρειες, ή οποίες δεν κοστίζουν και πολύ.

—Δεν είναι ανάγκη εφέτος να φοδύσουμε πολλά για να είμαστε εν τάξει άπάντων της Μόδας. Με μερικές επιδιορθώσεις και λίγες άλλα χαριτωμένες γαρνιτούρες, θα μπορούμε να είμαστε σίχ και μοντέρνες.

—Τα επανωφορία, ή ζακέτες, τα υπολερό, ή πελερόνες και ή θέστες θα είναι εφέτος χωρίς γιακά. Θα τον αντικαθιστά ή μια κορδέλλα σουρωτή όλόγουρα ή μια στενή έσάρπα. Η κάποτε τα ρεδέρ θα έχουν δυο κουμπό-ροπες από τις οποίες θα περνά ή κορδέλλα που θα δένεται έμπρός σε φούγκο.

—Σε πολλά φορέματα θα ιδούμε δεξιά κι' άριστερά στη φούστα, στο ύψος των γοφών, τσέπες σε σχήμα χωνιού. Η τσέπες αυτές θα ντυ-μπλάρονται με ζωηρόχρωμο μετα-ξωτό και κάπο-τε το έσωτερι-κό τους θα είναι κεντημένο με χρωματιστές κλωστές ή με χάντρες. Η γαρνιτούρα αυτή είναι πολύ ιδιόρρυθμη αλλά και

πολύ σίχ.

—Θα ιδούμε εφέτος και φορέματα με μανίκια δίχρωμα. Π.χ. φόρεμα από μαύρη ζωζέτα, μόντελο του γνω-στού Παρισινού Οίκου 'Αρμάν, έχει μανίκια από ζωζέτα μπλέ μέχρι του αγκώνος και από ζωζέτα μαύρη από τον άγκώνα και κάτω. Το επάνω μέρος του μανικιού είναι πλατύ και φουσκωτό και το κάτω έφραμοστό σαν γάντι.

—Το φόρεμα αυτό έχει ζώνη από μαύρη ζωζέτα διπλή, με μπλε πέ-ταες έμπρός.

—Με τη μόδα αυτή των δίχρωμων μανικιών μπορούμε να διορθώσουμε εύκολα μανίκια πλ.χ. μάδα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΓΝΟΜΕΣ

ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Υπάρχει περισσότερο μεγαλείο σ' ένα καλό ποίημα παρά σε μια μεγάλη νίκη.

Λαμαρτίνος

Ο καλύτερος φρουρός ενός έθνους είναι ο στόλος του.

Νέλσον

Η πένη είναι θάραξ για όποιον 'ε'νε άναγκασμένος να συντηρηθ ή αυτήν.

Γκαλιέ

Όλοι όσοι γράφουν άπορρήμονεύ-ματα το κάνουν για να δοξαστούν εις λόγος των συγχρόνων των.

Μπερνετ

Είνε άσήμαντη ή λύπη όταν δεν άγαπούμε αυτόν που μας την προκα-λεί.

Ροέν

Πολλοί άνθρωποι άδικούνται σε όλη τους τη ζωή επειδή δεν έχουν τη δύναμη να προφέρουν εγκρίτως ένα ξερό άχι!

Ζερόλ

Το φέμμα που φέρνει ειρήνη είναι προτιμότερο από την αλήθεια που προκαλεί πόλεμο.

Σααδ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Ο Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΣΤΙΣ ΜΑΧΕΣ

Την παραμονή κάθε μάχης ο Μ. Ναπολέων καθάριζε το έλγόό του και περιερχόταν το στρατόπεδο προς επιθεώρησιν του στρατεύματός του. Τη νύχτα επίσης έπισκεπτόταν τις προφυλάξεις και προσπαθούσε να συμπεράνη για την άσθητική δύναμη των έθρων του από τις φωτιές που άνθιζαν.

Κατά την ημέρα της μάχης έστελ-νε τους ύπασπιστάς του με διάφορες διαταγές προς όλα τα σημεία του στρατού, ενώ αυτός, παρέμεινε στη μέση. Μόλις όμως γινόταν άναγκαία ή παρουσία του σε κανένα σημείο της γραμμής του πυρός, ο Ναπολέων έ-τρεχε προς το εκεί συνοδευόμενος μόνον από μια διμοίρια έφιππων ά-κολούθων του, άδιαφορώντας για τις σφαίρες που σφύριζαν γύρω του.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Οι μόνες τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδιές, είναι να προμηθευήτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, άριστου γνηματικά, τα οποία έχουν μεταφραστεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και που μόνον το όνομα των συγγραφέων των άποτελεί έγγυησιν περί της αξίας των.

Ίδου ο λεπτομερής κατάλογος της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Του ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Του ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ- ΛΩΝΟΣ ΠΥΜ Του ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ
(Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμή έσωτ. δρ. 60, έξωτ. δρ. 80).	(Σελίδες 424. Τιμή έσωτ. δρ. 30, έξωτ. δρ. 40). Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» δεν χρειάζεται άλλη σύσταση εις όσους δεν τον έχουν διαβάσει, παρά να εξωθήσουν έναν που να τον έδιάβασεν όταν έδημοσιεύθη εις το «Μπουκέτο». Διά τον «Καπετάν Βρυκόλακα» μπορούμε να πούμε ότι έσημείωσε την μεγαλειότητα επιτυχίας έξ όσων μυθιστορημάτων έδημοσιεύθη-σαν ως τώρα στην Έλλάδα.	(Δύο τόμοι. Έκαστος τόμος έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Ένα από τα άθάνατα έργα της φιλολογίας είναι και αι «Περίπετεια του Πύμ», αι οποίαι έχουν μεταφραστεί εις όλες τας γλώσσας του κόσμου. Ένα τραγικό ταξίδι στον Νότιον Πό-λον, πρό των τραγικών μυστηρίων του οποίου παλαιών σκληρών άγώνων οι ήρωες του ρομάν-τζου, γραμμένο από έναν των μεγαλειτέρων ποιητών του κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Του ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Του ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ	Η ΣΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ
(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Μέσα στις σελίδες της «Πληγωμένης Καρ-διάς» περιγράφεται ένα τρυφερότατο ειδύ-λιον μεταξύ μιας κόρης και του εξαδέλφου της, με βασανιστήν των δυο αυτών άγνων έραστών τον σκληρόν και άφαντάστως φιλόγυρον πα-τέρα της κόρης.	(Σελίδες 250. Τιμή έσωτ. δρ. 20, έξωτ. δρ. 30). Η «Σφιγξ των Παγών» είναι το άριστούρ-γημα του μυθιστορηγράφου των παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομα-κτικόν, πολύπλοκον, κρατεί άπ' άρχης μέχρι τέλους άδιάπτωτον το ενδιαφέρον του άνα-γνώστου.	(Σελίδες 150. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Αισθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο από την τρυφεράν Γρεβίλ, εκτυλίσσεται μέσα στους κύκλους των ευγενών της Ρωσίας, των οποίων μ' εξααιρετική λεπτότητα περιγράφει την ζωήν και τα έθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Του ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΤΑΛΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Του ΜΥΡΖΕ
(Σελίδες 120. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Περικεργάτατον και τρομακτικώτατον μυθι-στόγημα, το όποιον κρατεί άπ' άρχης μέχρι τέ-λους εις συνεχή άγωνίαν τον άναγνώστην με-λους της δραματικής πλοκής του και το μυστήριόν των δολοφονιών του, το όποιον μόνον εις το τέλος διαφωτί-ζεται.	(Σελίδες 100. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η Λάγκερλεφ είναι ή μεγαλειτέρα συγγρα-φείς του αιώνος μας και έχει βραβευθεί με το Παγκόσμιον Βραβείον Νόμπελ. Αυτό μόνον δύ-ναται να έγγυηθ ή διά την «Κόρη του Μετά-λου Βάλτου», ή οποία είναι αληθές άριστούρ-γημα.	(Σελίδες 188. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20). Η «Μονμάρτη» είναι το άριστούργημα της ρομαντικής τέχνης, γραμμένο από τον άθάνατον συγγραφέα των «Μποέμ». Η ζωή των φοιτη-τών στο Παρίσι, οι έρωτές των, ή φτώχειες των, περιγράφονται με δραματικότητα εις τας σελίδας της «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμή έσωτ. δρ. 15, έξωτ. δρ. 20).	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Του ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ	
Ένα μικρό 'Αθηναϊκό μυθιστόρημα, γραμμένο μ' εξααιρετική τέ-χνη και χάρι, γεμάτο αίσθημα και ενδιαφέρον.	(Σελίδες 48. Τιμή έσωτ. δρ. 5, έξωτ. δρ. 8). Συμμετακόμιον μυθιστόρημα του άποθανόντος Έλληνος λογοτέχνη, το όποιον διακρίνει ή ποιητική του περιγραφή, ή ευχάριστη πλοκή του και το βαθύ του αίσθημα.	

Εκτός των άνωτέρω βιβλίων της Βιβλιοθήκης, υπάρχουν και πωλούνται εις τα Γραφεία μας οι προηγούμενοι τόμοι του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οι οποίοι πωλούνται ο μόν πρώτος προς δρχ. 1000, οι δε λοιποί προς δρχ. 250 διά το 'Εξωτερικόν.

Έκαστος τόμος του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» είναι όλόκληρος βιβλιοθήκη, ή εκλεκτικότης της οποίας είναι εξααιρετική. Είς έκαστον τόμον περιέχονται υπερπεντακάσια διηγήματα και εκατοντάδες ποιημάτων, άνεκδότων, κομωδιών, ποικίλων, περιέργων και υπερχίλια εικόνες, χρωματιστά και μη.

Είς τον πρώτον τόμον του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» υπάρχουν τα μυθιστορήματα «Η γυναίκα του άλλου», «Η διαβολογυ-ναίκα», «Το 'Ημερολόγιο της Εύας», «Δύο καρδιές που άγαπήθηκαν» και το δράμα του Μαίτερλιγκ «Η πριγκίπισσα Μαλλαιν».

Είς τον δεύτερον τόμον «Ο Καπετάν Βρυκόλακας», «Η δολοφονημένη», «Η άγάπη και ο θάνατος», ή άρχή του «Εξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούμιαις που ζωντάνεψε».

Είς τον τρίτον ή συνέχεια του «Εξαδέλφου του Διαβόλου» και της «Μούμιαις που ζωντάνεψε», «Η καινούργια άγάπη και παλιά», «Τα 'Απομνημονεύματα του Γαβριηλίδη», «Τα 'Ανέκδοτα έξεχόντων Έλλήνων» και το μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου «Πιστή στον Έρωτα».

Είς τον τέταρτον τόμον «Η Μπαλαό», «Η τελευταίος έπιστολές του 'Ιακώβου 'Ορτις», «Μέσα στα βάθη της νύ-χτας» και «Τα φιλολογικά 'Απομνημονεύματα του Παύλου Νιρβάνα».

Επίσης πωλούνται εις τα Γραφεία μας τα περίφημα 'Ημερολόγια του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» των έτών 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 και 1932 προς δρχ. 25 έκαστον, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών. Όσοι θέλουν όλόκληρον την σειράν των 'Ημερολογίων τοίς γίνεται έκπτώσις 30 ο)ο.

Όμοίως εις τα Γραφεία μας πωλούνται και οι προηγούμενοι τόμοι του περιοδικού «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οι οποίοι πωλύν-ται ο μόν Α' τόμος αντί δρχ. 300, οι δε λοιποί προς δρχ. 250 έκαστος. Διά το 'Εξωτερικόν δρχ. 400 έκαστος.

Όλοι αι άνωτέρω έκδόσεις μας εύρίσκονται παρά τω Κεν. 'Αντιπροσώπω μας Αιγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφείον μας 'Αλεξανδρείας 12 όδός Σέχ Σολιμάν Πασά) και πωλούνται εις τας άναφερομένας τιμάς. 'Αποστέλλονται δε εις όλες τας πόλεις της Αιγύπτου και Σουδάν πλέον ταχυδρομικών έξόδων έναντι πληρωμής κατά την παραλαβήν.

CONSTIPATION
prendre avant repas du soir
GRAIN VALS

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ
ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ

ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΤΙ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΝ

ΑΠΑΡΤΙΖΟΜΕΝΗΝ

ΑΠΟ 20 ΕΙΚΟΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ

ΤΙΜΗ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΔΡΧ. 250

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΔΙΑ ΔΩΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ :

ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΕΡΜΟΥ 6

ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΛΛΗ-ΒΟΥΔΟΥΡΗ-ΣΙΔΝΕΥ' ΝΟΕΛ Κ. Α. Π.